MANIACUL DIN LOS ANGELES

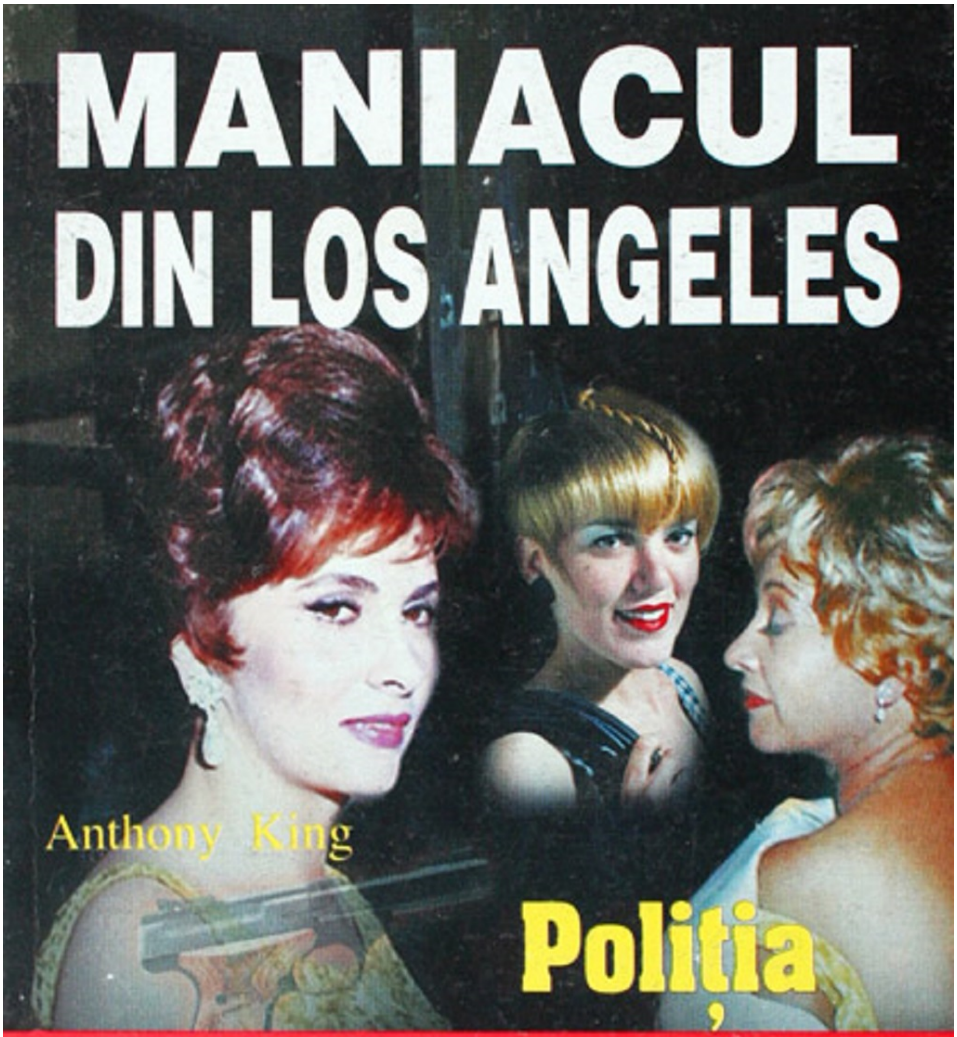

Anthony King

Poliția criminală

12

Cazuri Speciale

ANTHONY KING

MANIACUL DIN LOS ANGELES

POLIȚIA CRIMINALĂ
„CAZURI SPECIALE”
NR. 12

www.virtual-project.eu

Editura NAȚIONAL
2001

CAPITOLUL I

Văzu unul dintre tomberoane clătinându-se uşor. Pentru o clipă îi îngheţă sufletul de frică, dar nici nu-i trecu prin cap să se întoarcă din drum. Geamătul se auzea acum mult mai clar. Dădu la o parte capacul tomberonului şi numai cu greu îşi putu reprima un ţipăt.

La vederea trupului contorsionat, înghesuit în pubelă cu picioarele în sus, Jeremy rămase ca paralizat preţ de câteva secunde. Apoi îşi aruncă haina de pe el, culcă tomberonul şi, mai mult pe dibuite, reuşi să scoată afară trupul însângerat. Îl luă imediat în braţe, alergă cu el spre stradă şi strigă cât îl ţi neau plămânii, ca un nebun, deşi nu era nici ţipenie de om:

— Un taxi! Repede, un taxi!

O dată ajuns mai la lumină, văzu ceea ce până atunci doar intuise: trupul aparţinea unei tinere.

Să tot fi avut între 18 şi 20 de ani. De fapt, se afla într-o stare groaznică şi cu greu puteai să-ţi dai seama de adevărata ei vârstă.

Hainele sfâşiate îi atârnau, fiind mai mult goală, iar pe sânii bine formaţi se vedeau nişte tăieturi oribile. Fata era plină de sânge pe tot corpul.

Bărbatul simţi cum i se preling şiroaie de sânge pe picioare. Horcăiturile victimei erau din ce în ce mai slabe, iar el alerga, tot alerga şi ţipa ca un smintit.

Văzu taxiul de departe. Se repezi de-a dreptul spre maşină, strigând aproape încontinuu.

Şoferul îşi dădu seama despre ce era vorba, coborî, îi ajută să se instaleze pe bancheta din spate şi demară spre cel mai apropiat spital.

Jeremy Brock răsufla cu greu. Printre gâfâieli, încercă să îi explice şoferului situaţia în câteva cuvinte:

— Gemea.. Tomberonul.. Am alergat..

— Liniştiţi-vă! Am înţeles.

Oricum, nu era în stare să fie mai clar. Nu-şi lua ochii de la fată.

Se întâmpla ceva ciudat în mintea lui.

Se amestecau nişte imagini.

Figura ei îi era cunoscută.

Sau îi amintea de cineva.

Avea un ce anume.

Ceva care îl tulbura peste măsură.

Ceva..

— Dumnezeule mare! îşi spuse.

Când realiză, în sfârşit, despre ce era vorba, simţi cum ceva se rupe înăuntrul lui şi aproape că leşină.

* * *

Cu puţin timp înainte, Jeremy Brock se aflase în compania colegilor şi amicilor săi, Keppler şi Merson. Toţi trei erau directorii unei importante companii de asigurări din Los Angeles, California, întârziaseră mai mult ca de obicei în sediul firmei, la un pahar de whisky prelungit.

— Hai, bătrâne, nu te mai frământa atât! Se rezolvă. Îţi spun eu că se rezolvă.

Cel care vorbise de la volanul maşinii fusese Francis Keppler, directorul comercial. Era destul de îndesat, fără însă a fi gras, purta pălărie şi îl amuza s-o facă pe optimistul. De asemenea, îi plăcea tare mult să vorbească în timp ce conducea.

— Mai bine ai veni cu noi la „fetiţe" ca să uiţi de toate grijile! Pe tine nu te aşteaptă o soţie acasă, aşa că nu înţeleg de ce te eschivezi. Doar le gâdilăm un pic pe fete…

— Mmm… ce zici? îi continuase ideea Carl Merson, care se întinsese, ocupând aproape în întregime bancheta din spate a automobilului.

Şeful departamentului publicitate al BFF Company cel care vorbise ultimul avea cam 110 kilograme şi o faţă deschisă, mereu surâzătoare. În ciuda gabaritului său, îşi conservase agilitatea şi reflexele din tinereţe. Aşa că, la un moment dat, fu primul care sărise de pe banchetă, ţipând:

— Ai grijă!!! Ai grijă, îţi spun!!!

Francis trăsese mult spre stânga de volanul automobilului

Volvo şi frânase puternic. Maşina se învârtise cu aproape 180 de grade, însă reuşise să nu-l lovească în plin pe nefericitul care apăruse ca din senin pe carosabil. Văzându-l că îşi recăpătase repede echilibrul şi îşi continuase alergarea, toţi trei respirară uşuraţi, ba Francis chiar îşi permisese o glumă:

— L-am ratat şi p-ăsta! Mare-i grădina ta, Doamne! Dar cred că individul chiar se pregătea să sară gardul... Unde mai pui că e miezul nopţii…

— De fapt, de unde a apărut idiotul? se trezise Jeremy Brock întrebând. Era destul de tânăr, nu?

— Din nenorocitul ăsta de gang, de unde altundeva? îi răspunsese Merson. Eu nu i-am văzut moaca.

— Nici eu, adăugase Francis Keppler, cu o voce destul de îngrijorată de astă dată.

Tăcură.

Apoi se lăsase o linişte adâncă şi fiecare rămăsese singur cu gândurile lui.

Pentru câteva clipe, Jeremy rememora faptele. Fuseseră cât pe ce să-l ia în plin pe blond şi probabil că îl loviseră destul de bine, deşi după cum o zbughise, n-ai fi zis. Îşi reamintise senzaţia pe care o avusese. Pentru o fracţiune de secundă crezuse că tipul o să treacă prin parbriz şi o să dea cap în cap cu el.

Jeremy Brock era marketing director al aceleiaşi BFF Company. Avea 36 de ani, era destul de suplu şi arbora un aer de intelectual care i se potrivea destul de bine. Părul negru, în contrast cu tenul destul de alb, era tuns scurt şi întotdeauna aranjat ireproşabil.

Vocea de bas a lui Merson spărsese tăcerea în mii de bucăţele:

— Cât pe-aci să-i strici freza domnului director, Francis! Nu mai vorbesc de frumuseţe de Volvo C 70!

Încă două-trei chestii de-astea şi te concediez.

Ha- ha-ha!

Jeremy zâmbise. Zâmbea destul de rar, iar când se întâmpla să surâdă, dădea impresia că o face mai mult din obligaţie.

— Ne continuăm drumul, Francis? întrebă el. De fapt, eu am

să cobor chiar aici. Până acasă fac maximum cinci minute pe jos.

— Cum zici, dom' director! încuviinţă cel de la volan.

— Deci, n-ai chef să mergi cu noi? revenise Carl Merson asupra subiectului iniţial pentru a mai destinde atmosfera.

— Nu pot, îmi pare rău! Nu în noaptea asta. Trebuie să termin proiectele acelea şi până dimineaţă nu mai e mult. Uite, vă promit că de săptămâna viitoare sunt al vostru!

— Hopa! exclamase Merson. Se schimbă treaba. Deci, promiţi?

— Promit.

Apoi Francis Keppler învârtise cheile în contact, aprinsese farurile, întorsese automobilul cu scârţâit de roţi şi demarase în trombă.

Deşi toţi trei erau directori, singurul căruia i se spunea astfel, jumătate în glumă, jumătate datorită aerului său veşnic sobru, era Jeremy Brock.

CAPITOLUL II

— La naiba! răbufni Eric la un moment dat.

— Apropo, mai potoleşte-te naibii o dată, că-mi strici şi bruma de chef pe care o mai am!

În vocea lui Jane se simţea o urmă de enervare bine definită.

— La naiba! La naiba! La naiba! continuă bărbatul nestingherit. La naiba cu tot şi cu toate!

Cu viaţa asta de rahat pe care o ducem de trei zile-ncoace. Uită-te şi tu! În jurul nostru e o adunătură de idioţi, care mai de care mai macho, arborând zâmbete relaxate pe figurile lor tâmpe.

Aici, Eric Black se opri o secundă pentru a lua o gură de aer, apoi continuă cu forţe proaspete:

— Pentru nişte tembeli ca ăştia, zău că Miami Beach reprezintă fericirea supremă. Se trezesc pe la prânz…

Bărbatul nu-şi termină fraza.

De câteva minute bune, un tip întins pe un cearşaf aflat la vreo cinci metri în faţa lor stătea cu ochii aţintiţi la sânii lui Jane. Cel puţin aşa i se păruse partenerului ei. Oricum, asta era exact ce-i lipsea lui Eric în starea de maximă nervozitate în care se găsea.

— Jane, dobitocul ăla se uită de vreo cinci minute fix la ţâţele tale. Ori îl pocnesc, ori ce dracu'…

Tânăra părea că nu observase nimic. La drept vorbind, era destul de absentă la ce se întâmpla în jurul ei. Aşa că reuşi să înţeleagă ce se petrece abia când Eric se postă ameninţător în faţa tipului, întrebându-l pe un ton războinic:

— Hei, Miami boy, am eu impresia sau ţi-e prea cald cu toţi dinţii-n gură?

Tipul nici nu apucă bine să se ridice în capul oaselor, că se şi pomeni cu un upercut care-i zgudui zdravăn bărbia, provocându-i un uşor dezechilibru.

Eric, având de partea sa tupeul celui care loveşte primul,

încercă să-i tragă şi un picior în stomac, dar se cam pripise. În secunda următoare era în aer. Iar dacă toată distracţia l-ar fi costat doar o buşitură zdravănă, încă ar fi fost bine. Totuşi, reuşi să se ridice în picioare.

După primul pumn, maxilarul lui păru că vrea s-o ia la sănătoasa. Realizând cam cum stătea treaba, detectivul încercă să-şi protejeze faţa cu mâinile, dar loviturile veneau ca o avalanşă din toate părţile, în special de sus. În urma unui alt pumn recepţionat în plin, simţi o durere ascuţită în tâmpla stângă şi aproape instantaneu ochiul i se umplu de sânge. După aceea situaţia se amelioră oarecum, deoarece nu mai simţi loviturile. Îşi simţea doar capul zburând în toate direcţiile…

Încasă cu demnitate dacă se poate spune aşa pumn după pumn, până când se prăbuşi în nesimţire la pământ.

Mai apucă să audă ca prin vis:

— Ia-ţi-l cucoană! Acu' parcă s-a mai calmat.

* * *

— Dar înţelege, Eric! Eram înlemnită. Pur şi simplu mă blocasem. La urma urmelor, e o chestie care se întâmplă, nu?

— Se-ntâmplă pe dracu'! Fix cu mine ţi-ai găsit să te blochezi! Stăteai şi te uitai cum mă bombardează ăla de parcă ai fi fost la film. Prost film. Dacă mi-ai fi sărit în ajutor, îl terminam pe nenorocit.

— Tot n-am înţeles, colega, ce-a fost cu accesul acela de gelozie. Ştii tu... Când ţi s-a scurs adrenalina prin colţul gurii şi ai vrut să-l iei pe tip la dans!

Detectivul Eric Black măsura încăperea de la un capăt la altul. În afară de un ochi vânăt, o falcă tumefiată şi dureri în tot corpul, se simţea destul de bine. Adică îşi revenise cât de cât. Gesticula mult, avea un ton destul de vehement şi, peste toate astea, nu era deloc dispus să recunoască în gura mare că fusese un imbecil.

— Ce gelozie, madam, ai luat-o razna? Tipul era un idiot, ca toţi ceilalţi de pe plajă de altfel.

Numai că ăsta era şi nesimţit: să stai să te holbezi ca boul jumătate de oră la ţâţele uneia care e însoţită… Ce dracu', eram o cantitate neglijabilă? Îţi spun eu, blestemaţii ăştia atât ştiu:

sex, cafteală, soare, somn până la miezul zilei…

Bărbatul încetă să mai peroreze, deoarece partenera lui, Jane Heron, era deja departe. Mai exact spus, aţipise, visând la nişte locuri în care nu exista niciun Eric Black, niciun Departament al Poliţiei Los Angeles şi, cu atât mai puţin, vreo Divizie „Cazuri speciale”. Doar plaja de la Miami Beach.

Când căpitanul Corky West îi chemase la el în birou, la două zile după ce rezolvaseră ultimul caz, nu se aşteptaseră să audă decât cel mult un banc prost pe seama lor. Dar, surpriză! După ce îi invitase să stea jos, glumind în treacăt că se puteau aşeza şi pe scaune dacă asta nu-i deranja, şeful trecuse direct la subiect:

— Aşadar, Miami.. Miami Beach, desigur.

Detectivii Eric Black şi Jane Heron se holbaseră unul la celălalt, apoi priviseră întrebători spre căpitan.

— Să înţeleg că nu vă convine?

— Jane, dumnealui îmi aminteşte vag de şeful meu, un anume căpitan West. Numai că domnul din faţa noastră e mult mai subtil, încercase Eric să-i răspundă boss-ului cu aceeaşi monedă. Apoi îi făcuse lui Jane cu ochiul şi continuase:

— Aţi fost, desigur, destul de explicit, dar credeţi că puteţi fi şi mai clar? Aşa, ca pentru doi idioţi ca noi care, în prostia lor, rezolvă o mulţime de cazuri complicate şi lasă alte chestii nasoale cum sunt gloria şi felicitările pe umerii şefului lor direct.

— De data asta chiar ai nimerit-o, detectiv Black. Ai nimerit-o… Repetă West cu o privire absentă.

Fusese pentru a doua oară în doar cinci minute când detectivii se uitaseră contrariaţi unul la altul. Şi cum altfel să fi fost, când erau obişnuiţi ba chiar până peste cap de obişnuiţi cu ţipetele lui West, cu acadelele lui cu gust de cafea, cu stilul său dur de a discuta cu subalternii şi cu aerul său veşnic nemulţumit.

Ei bine, în dimineaţa aceea căpitanul păruse a fi cu totul alt om. Nu tu acadele, nu tu ţipete şi, în fine, nici stilul său de a-şi impune punctul de vedere nu mai era acelaşi. Ce-i drept, duritatea nu-i dispăruse total, dar ceea ce se vedea nu era decât

o palidă umbră a comportamentului său.

Toate acestea o făcuseră pe Jane să lase gluma la o parte şi să întrebe, sincer îngrijorată:

— Şefu', vă e rău sau ce? Aţi păţit ceva? Spuneţi o dată, nu ne mai fierbeţi!

West îi privise îngândurat, întârziind să răspundă. Lucrurile păreau destul de serioase. Atât de serioase, încât Eric renunţase la glumele lui obişnuite şi-şi privise şeful încordat. Niciunul, nici altul nu-şi dăduse seama prea bine ce se întâmplase, când căpitanul West făcuse un salt brusc de pe scaun, trântind o sticlă de Johnny Walker pe birou şi privind peste capetele lor în direcţia uşii. Strigă:

— Melanie!

După care, îndreptându-şi privirea către ei şi răscolind într-unul din sertarele biroului, spusese cu o mină satisfăcută:

— Lua-m-ar toţi dracii! N-am mai rezistat! Al naibii să fiu dacă nu v-am tras-o pe cinste!

Eric şi Jane începuseră să-şi revină încet-încet, dar erau încă destul de uluiţi încât să nu poată scoate niciun cuvânt.

— Mai aveaţi un pic şi mă boceaţi! He-he-he! Dacă aţi fi văzut ce feţe aveaţi... Şi zău c-aţi meritat-o. Mai ales tu, detectiv Black, cu glumele tale care mă scot adesea din sărite.

— Mă scuzaţi, n-am ştiut... Încercase cel vizat să dreagă busuiocul, dar fu imediat întrerupt de căpitan, după ce acesta desfăcu o acadea cu gust de cafea.

— Dacă n-aş fi salivat după blestematele astea de bomboane, zău că v-aş mai fi fiert vreo jumătate de oră în suc propriu!

Apoi, privirea căzându-i pe sticla de whisky de pe birou, răcnise din nou:

— Melanie!

De data aceasta, drăguţa secretară a căpitanului Corky West fu atât de promptă de parcă ar fi stat cu mâna pe clanţa uşii:

— M-aţi chemat?

— Numai de vreo zece ori, îşi reintrase căpitanul în rol. Tocmai mă pregăteam să dau un anunţ la ziar, poate găsesc o secretară mai de doamne-ajută, continuase West s-o facă pe spiritualul.

— Pot să vă fiu de folos cu ceva? îi tăiase avântul Melanie Pullman.

— Adu-ne trei pahare şi gheaţă!

Eric vorbise aproape imediat:

— Cum e, Jane? Am jucat destul de bine, nu?

?!..

Şi apoi, tot el, spre căpitan:

— Ştiam despre ce e vorba, dar am vrut să vă lăsăm să vă faceţi numărul până la capăt. Ştiţi, vine o vreme când trebuie să te dai bine pe lângă şefi, blufă detectivul.

Melanie revenise cu cele trei pahare, întrebase dacă mai poate fi de folos, după care ieşise.

West turnase licoarea fermecată în pahare, se ridicase şi le spusese pe un ton solemn:

— Datorită ultimelor succese ale Diviziei „Cazuri Speciale", mi s-a propus o avansare..

Aici făcuse o pauză care avusese efectul scontat, căci atât Eric cât şi Jane se încruntaseră şi deschiseseră gurile a mirare.

West continuă:

— Pe care, bineînţeles, am refuzat-o. Le-am spus că nu mă pot despărţi de voi, că aici suntem o echipă, că nu cred că sunt cel mai potrivit, în fine, i-am convins.

— Atunci să închinăm pentru glorie! declamase Eric ridicându-se în picioare.

— Pentru divizia noastră! spusese şi Jane.

— Nu, nu, nu! Pentru voi! Şi pentru Miami, precizase căpitanul, aruncând pe masă două bilete de avion cu destinaţia respectivă. Vă ajunge! E timpul să luaţi o binemeritată pauză. Un fel de recompensare a activităţii voastre din ultimul timp. Deocamdată e linişte în L.A.

Pentru a treia oară în acea dimineaţă, Jane şi Eric rămăseseră blocaţi.

— A! exclamase căpitanul, ca şi cum îşi amintise de ceva important. Şi să ştiţi că nu accept un refuz.

Acestea fiind spuse, toţi trei îşi dăduseră whisky-ul pe gât.

West plescăise, vizibil mulţumit, şi îşi privise cu simpatie subalternii. Era clar că se afla într-o dispoziţie de zile mari. Şi

de ce n-ar fi fost? La cei 53 de ani ai săi, era un tip foarte bine văzut şi apreciat atât de subalterni cât şi de superiori. Reuşise, într-adevăr, să rezolve zeci şi zeci de cazuri, care mai de care mai delicate. Şi asta numai în ultimul timp, de când luase fiinţă Divizia „Cazuri speciale”.

Era o perioadă de relativă acalmie un necesar moment de respiro aşa că West se gândise că venise timpul ca idioţii ăştia simpatici pe care tocmai îi privea să aibă o vacanţă cum de mult nu mai avuseseră.

— Hai, gata cu efuziunile! Sunteţi liberi. În trei ore trebuie să fiţi la aeroport.

Cei doi se ridicaseră şi se îndreptaseră spre uşă.

— Care va să zică, ne scoateţi la pensie… nu ratase Eric o glumă în stilul său inconfundabil. Şi mai spuneaţi că ţineţi la noi..

— Partenerul meu vrea să spună că vă mulţumim, căpitane! interveni Jane Heron.

— Hai, gata, gata! îi zori West. Şi să vă lăsaţi telefoanele deschise! mai apucase el să le strige din urmă.

CAPITOLUL III

Aflat pe o insulă extrem de îngustă, înconjurată de o puzderie de insule mai mici, Miami Beach este unul dintre cele cinci orăşele din jurul metropolei Miami, situată aproape de vârful peninsulei Florida, în sud-estul Statelor Unite. Vizitând această regiune în 1513, exploratorul spaniol Juan Ponce de Leon a botezat-o La Florida, adică „Ţinutul Florilor".

Miami s-a ales cu această denumire de la râul cu acelaşi nume, care, în traducere din limba unor triburi băştinaşe, înseamnă „apa cea mare". În zonă predomină populaţia de origine hispanică şi cubaneză, iar faima regiunii se datorează plajelor, climatului cald specific zonei, precum şi numeroaselor sale cluburi şi hoteluri, construite în jurul anilor 1920-1940 în stilul *art deco.*

Poate că aglomeraţia de aici şi îmbuibarea turiştilor sunt două dintre motivele care mă fac să mă simt atât de aiurea la Miami Beach, se gândi Jane.

Lăsând la o parte exagerările caracteristice, se părea că Eric avusese dreptate: prea multă lume venită de pretutindeni cu un singur scop să stea şi iar să stea. Ba nu. Asta se întâmpla ziua. Seara se îngrămădeau care mai de care să-şi cheltuie banii prin toate „bombele" de pe insulă. O continuă aglomeraţie de nedescris, un zgomot infernal… Simţea atât de dureros nevoia unor momente de linişte…

Ideea cu plecatul nu-i prea plăcuse lui Eric de la bun început. Îi fusese teamă. Poate că era prea mult spus teamă. Viaţa aceea în care nu se recunoştea deloc îi provoca un puternic disconfort şi îl ducea cu gândul la momentul când va trebui să se lase de meseria pe care o îndrăgea atât de mult.

Pe deasupra mai era şi puştoaica de care trebuise să se despartă temporar. O roşcată foarte pasională, cu nişte sâni grandioşi şi un pic nimfomană. Când făceau sex, ţipa tot felul de chestii neinteligibile şi asta îl excita la culme. Îl ruga, îl

implora chiar, mişcându-şi corpul în toate direcţiile, ca o nebună, într-un ritm infernal: „Hai, hai, acolo! Fii bun! Aşa, fă-mi aşa!” sau: „Mai fă-mi un pic, te rog! Ah ce bun eşti! Ţine-o aşa, iubitule! Te rooog! Ah! Te implor!”. Fără să vrea, aproape că avu o erecţie amintindu-şi de ţipetele ei.

— Ai vrea să bei ceva?

— Poate mai târziu.

Detectivii leneveau ca doi cataleptici unul în faţa celuilalt, fiecare cu gândurile lui. Inactivitatea îi măcina încet dar sigur pe amândoi. Sentimentul acesta pe care îl încercau îi unea şi le întărea relaţia de prietenie, în ciuda tachinărilor lor zilnice.

Soneria telefonului lui Eric veni ca o salvare. Şi, totuşi, nu acordurile melodiei „Baladă pentru Adeline” fură cele care sparseră tăcerea. Eric răspunse, arcuindu-şi sprâncenele în semn de mirare:

— Elaine?!

Jane îşi dădu seama că, probabil, era în plus şi se refugie pe balcon.

Seara se lăsase de mult. Muzica de pe terasele înşirate pe malul oceanului o asurzea. În stânga se putea zări firma unui hotel în stilul *art deco,* pe care scria cu litere enorme: COLONY.

— Jane, avem o problemă!

Eric dădu buzna peste ea în balcon. Dintr-o privire puteai să observi schimbarea ce se petrecuse cu el.

— Trebuie să ne întoarcem la L.A. Tocmai m-a sunat Elaine Wilson, o fostă… prietenă. Un maniac a măcelărit-o pe Laura, fiica ei de 18 ani. N-am înţeles prea bine totul. Era foarte tulburată. Doamne! O ştiu pe Laura de mic copil. Ce porcărie!

— Într-adevăr.

Eric lovi cu pumnul în peretele balconului, continuând:

— De ce naiba a trebuit să moară? Era atât de dulce! Hai să-l prindem pe nenorocitul care a ucis-o! Trebuie să ne întoarcem acasă.

Brusc, realiză că nici măcar n-o întrebase pe Jane dacă era de acord cu plecarea.

— Jane?

— Da, Eric. Sună-l pe căpitan şi spune-i că venim!

Într-o oră aveau bagajele făcute şi părăseau hotelul în mare grabă.

* * *

— Hei, hei! Dumneavoastră unde mergeţi?

— La camera 103.

— Un moment, vă rog! La 103 e trecută o singură persoană. Un domn pe nume..

— Stai liniştit, mă duc doar să i-o sug! Plec peste maximum juma' de oră.

Cu toate că practica meseria de mult, recepţionerul rămase perplex, cu gura întredeschisă şi o fi gură tâmpă.

Irene continuă maiestuoasă urcuşul celor câteva trepte ce duceau la lift, unduind-şi ameţitor corpul, în special în zona posterioară a acestuia. Se vedea de la o poştă că era o profesionistă. Şi cum era îmbrăcată…

Recepţionerul îşi reveni, se ridică tiptil şi se postă sub scăriţa în formă de spirală pe care Irene o escalada cu atâta graţie. Spera să vadă măcar chiloţeii excitantei brunete care i-o sculase aşa cum nevastă-sa n-o mai făcuse de un car de ani. Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că ar fi putut sta acolo şi o sută de ani, că tot n-ar fi avut ce vedea. Şi asta pentru simplul motiv că Irene nu-i avea.

Bărbatul îşi puse mâna pe prohab şi se îndreptă spre baie, mulţumit de erecţia pe care şi-o pipăia. În scurt timp avea să-i vină de hac…

* * *

— Hello!

Ţâţoasa Irene trânti uşa cu piciorul, îşi aruncă poşeta la întâmplare şi se îndreptă decisă spre canapeaua pe care se afla Jeremy Brock.

Acesta nu schiţă nicio împotrivire când fata îşi suflecă fusta şi, aruncându-şi un picior pe speteaza canapelei, îşi lipi sexul parfumat de buzele lui.

Mai întâi, Jeremy remarcă plăcut surprins noua ei „coafură" şi începu s-o adulmece, umplându-şi nările de mirosul ei excitant. Se hotărî să o ia pe ocolite, apucându-se să o lingă şi să o muşte de coapse. Apoi începu să urce cu limba sa

şerpuitoare spre sexul deja umed. Avea totuşi grijă să ocolească zonele care ştia că o excită cel mai mult. Continuându-şi dezmierdările, o aduse în scurt timp la marginea disperării.

— Hai, nu face pe tâmpitul! şuieră Irene printre dinţi, băgându-şi mâinile în părul lui. Linge-o !

El atât aştepta. Îşi înfipse mâinile în fesele ei şi o trase mai aproape, începând să o excite frenetic şi cu pasiune. Capul lui se mişca într-un ritm ameţitor, ca o morişcă, între coapsele ei.

— Hai, *honey,* ştiu că poţi mai mult! îi ceru prostituata pe un ton lasciv.

Jeremy îşi băgă în gură două degetele, umezindu-le, după care îi mângâie în treacăt sexul, insinuându-şi un deget în orificiul anal.

Femeia, care până atunci privise din picioare întreaga scenă extrem de excitată, slobozi un ţipăt şi îşi lăsă capul pe spate. Îşi muşcă buza de jos aproape până la sânge. Gemând uşor, prinse a-şi masa sânii de una singură.

— Hai, iubitule, bagă-mi două degete acolo şi trage-mi-o aşa cum ştii tu!

Jeremy se execută îndată. Îşi umezi iarăşi degetele şi i le înfipse pe amândouă, aşa cum i se ceruse.

Focoasa brunetă se arcui instinctiv, lipindu-şi sexul umed de gura lui.

— Îmi vine, înnebunesc, îmi vine!!! ţipă tânăra ca o dementă. Oh!.. Oh!.. Aaah!..

Trupul încordat îi fu străbătut de un fior fantastic. Se lăsă să alunece uşor pe canapea. De fapt mai mult căzu. I se înmuiaseră picioarele, mâinile şi tot corpul îi scăpase de sub control. Când deschise ochii, îl văzu pe Jeremy cu faţa umedă strălucind în lumină. Îl mânjise cu sucul ei cald, înmiresmat. De fiecare dată când era cu Jeremy juisa teribil de mult, iar el era înnebunit după chestia asta.

Ultimul geamăt venit parcă din adâncul fiinţei ei îi cutremurase simţurile, i le întorsese pe dos. Îi plăceau îngrozitor de mult ţipetele sincere ale lui Irene, iar intimitatea ei avea un gust ce-l răscolea.

Mângâindu-şi membrul pe deasupra pantalonilor, o privi pe

femeie cu atenţie. Aşa cum era acum, îl excita fantastic: îşi întinsese rujul pe toată faţa, sânii biruiseră sutienul, ridicându-se triumfători, în timp ce ea stătea cu picioarele depărtate pe marginea canapelei, ţintuindu-l cu o privire lacomă…

Aproape de la început o avea sculată. Hotărî că e momentul să înlocuiască mângâierile cu altceva. Şi-o scoase şi începu să şi-o frece uşurel. Mai întâi cu două degete, dorind să-şi prelungească plăcutul chin. Apoi cu toată mâna, din ce în ce mai rapid, începuse să gâfâie.

Fata se ridică şi, fără un cuvânt, îl sărută apăsat pe gură. Îl iubea. În momentul acela, cu siguranţă îl iubea…

— Acum, băieţelul o să stea cuminţel şi o s-o lase pe fetiţa lui să aibă grijă de el, da?

Îi îndepărtă mâinile şi i-o cuprinse cu degetele. Cât de tare o avea! I-o frecă un timp, ascultându-i gâfâielile, până când acestea fură înlocuite de gemete abia perceptibile. Îşi luă sânii în palme, turtindu-i unul de altul, şi îi înconjură sexul care stătea să pleznească. Începu să se mişte lent, de sus în jos, ciupindu-se de sfârcuri. La fiecare coborâre nu uită să lingă uşor capul vineţiu. În cele din urmă i-l luă în gură, din ce în ce mai mult, mai mult, până când i-l înghiţi aproape complet.

Jeremy îşi încleştă pumnii, presând pielea canapelei. Încă puţin… Ah! Cum îl mai sugea fata aceea! Simţea că i se taie respiraţia. Imagini nedefinite i se învârteau prin faţa ochilor atât de repede că nici nu le putea distinge. Nu mai ştia şi nu-i mai păsa decât de faptul că o să-i umple gura, faţa, părul, totul.

Absolut totul…

* * *

Apa rece îi înroşise obrajii. Se şterse pe îndelete cu prosopul aspru, rămânând cu faţa îngropată în el. Zăbovi în această poziţie vreo câteva zeci de secunde, apoi îşi îndreptă capul, îşi trecu mâinile prin păr şi se privi în oglindă.

Arăta bine. Făcu ştrengăreşte cu ochiul, încercând să schiţeze un zâmbet, dar nu-i ieşi decât o grimasă.

Pe cine dracu’ încerc să păcălesc? îşi spuse Jeremy Brock înciudat.

Totul părea a fi în regulă, mai puţin ochii. Aceştia nu-l mai

ascultau. Nu mai reuşea să se vadă pe sine.

Se părea că anumite imagini îi rămăseseră impregnate pe retină o dată pentru totdeauna. Faţa tumefiată a fetei pe care încercase să o salveze, părul ei năclăit de sânge, tăieturile de pe sâni, crusta de sânge de sub nări, buzele ei şoptind sporadic, printre horcăituri: „Joe, nu! Joe, nu!...". Dar mai ales cumplita asemănare dintre ea şi... Cine?

Cine?

În acel moment realiză că victima pe care o ţinuse în braţe semăna mult cu mama lui. Chiar foarte mult.

Biata mama! se lamentă bărbatul în gând. N-a apucat nici măcar 40 de ani din pricina destinului nefast pe care-l avusese de înfruntat.

Doamna Brock trecuse în lumea celor drepţi, luându-şi zilele după mai multe internări şi tratamente succesive în diferite ospicii psihiatrice. De vină fuseseră numeroasele decepţii în dragoste cărora nu le putuse face faţă la infinit.

Da, fata din tomberon chiar seamănă foarte bine cu mama, îşi zise Jeremy, devenind din ce în ce mai convins de acest lucru. Totuşi, trebuia să scape de porcăria asta. Nu putea fi decât o obsesie pasageră, doar era un om destul de cerebral. Pentru a-şi dovedi acest lucru, bărbatul strânse din dinţi, îşi adună toată saliva şi scuipă violent spre oglindă.

CAPITOLUL IV

— O zi bună, domnule Tillman! Vă salut, căpitane West!

Eric părăsi biroul şefului altfel decât o făcea de obicei. Era încă afectat de cele întâmplate dar, spre deosebire de zilele trecute, astăzi era mai îndârjit. Extrem de îndârjit. Gândurile îi erau departe, astfel că trecu prin faţa lui Melanie Pullman, superba secretară a căpitanului, fără să o observe, fapt ce o făcu pe fată să ridice mirată din sprâncene.

Cu siguranţă că acelaşi lucru s-ar fi întâmplat şi cu sergentul Steve Mann, bunul lui prieten, dacă nu ar fi dat nas în nas cu el la intrarea în sediu.

— Ooo, detectiv Black în persoană!

— Salutare, Steve!

— Da' ce bronzat eşti, detective! Am auzit că aţi avut o distracţie pe cinste la Miami. Da' ce-i cu ochelarii ăştia de soare? Te afli în L. A., omule, şi e abia ora 8.00 dimineaţa!

Sergentul, care făcea pe inocentul, ştia prea bine, la fel ca toţi cei din divizie, că detectivul o încasase pe plajă. Îi pusese la curent partenera lui, Jane Heron. De asemenea, aflase despre depresia prin care trecuse acesta. Îl tachina doar aşa, încercând să-l înveselească.

Eric nu se supără, însă n-avea niciun chef de glumele sergentului, aşa că i-o tăie scurt:

— Crezi că putem să discutăm ceva serios?

— Gata, gata, am terminat! Bineînţeles că putem.

— Atunci te aştept peste o jumătate de oră la Monica's. Şi, te rog, anunţă-l pe Butch că o să-l caut peste vreo două ore.

— O.K., amice!

* * *

— Am onoarea, domnule Black! Să ştiţi că v-am simţit lipsa!

Jimmy H., patronul cafenelei Monica's, printre ai cărei clienţi obişnuiţi se numărau şi cei de la Divizia „Cazuri speciale", era realmente bucuros de revedere.

— Şi mie îmi pare bine că te văd, mormăi Eric: Jane a ajuns? Întrebă poliţistul mai mult ca să scurteze discuţia.

— E la masa dumneavoastră preferată. Vă conduc.

— Mulţumesc!

Nemaiputându-şi stăpâni curiozitatea, patronul îl întrebă:

— Dar ce e cu ochelarii aceştia de soare? E vreo nouă modă, sau ce?

Eric se stăpâni cu greu, dar se stăpâni: După ce reuşise să treacă peste tot ce se întâmplase, îşi dăduse seama că era foarte important să rămână calm. În acelaşi timp, realiză că omul din faţa lui n-avea nicio vină pentru faptul că el fusese atât de idiot cu câteva zile în urmă. De aceea îi răspunse foarte serios şi liniştit:

— Aşa e moda la Miami.

— Înţeleg! bălmăji Jimmy H., cu toate că nu pricepuse nimic.

Detectivul o zări, în sfârşit, pe partenera lui.

— Salut, Jane!

— Bună, Eric! Văd că ţi-ai mai revenit. Ţi-o citesc în ochi. De fapt, în lentilele ochelarilor fumurii cu care văd că ai făcut un legământ de fidelitate.

— Şi tu, Brutus?! Toţi m-au înnebunit de la prima oră cu glumele lor tâmpite. Te rog, nu începe şi tu! N-am chef de glume o dată-n viaţă şi vă repeziţi cu toţii la beregata mea!

— Aha, vezi cum el sări Jane victorioasă.

— Noroc că sunt calm, conchise Eric detaşat — depunând mari eforturi pentru a nu lua în seamă tachinările colegei lui.

— Gata! Am terminat! zise poliţista, întinzându-şi braţele în sus. Pace!

Bărbatul încuviinţă uşor din cap, îşi scoase un Camel fără filtru, pe care îl roti uşor între degete, şi spuse:

— Am obţinut aprobarea directorului Tillman şi a căpitanului West pentru a ne ocupa de asasinarea Laurei Wilson.

— Nici eu n-am stat degeaba. L-am luat pe dr. Harrison cu mine şi am cercetat puţin împrejurimile. A găsit câte ceva. Zicea să trecem azi pe la el ca să ne dea mai multe amănunte.

— Perfect. Tocmai voiam să vorbesc cu el după ce terminam aici.

— N-am reuşit să dau de niciun martor de încredere. Un singur individ a fost văzut alergând cu puţin timp înainte de ora la care a fost găsită fata. Asta mi-a spus-o portarul unui imobil din zonă.

N-a reţinut niciun semnalment. Zicea că dormea şi că l-a trezit un zgomot, aşa că n-a apucat să vadă faţa individului. Mi-a zis chestia asta după ce l-am speriat zdravăn cum că riscă să intre la închisoare pentru tăinuire şi tot restul, înţelegi tu… M-a rugat să nu-l dau în gât că a dormit şi mi-a promis că o să mă sune dacă mai află ceva.

— Alţi martori, în afară de cel ce a transportat victima la spital? Cum ziceai că îl cheamă?

— Jeremy Brock. Ar mai fi un tip. Cică a ieşit pe balcon în noaptea respectivă şi i s-a părut că vede un automobil parcat pe locul său, care trebuia să fie liber. El are maşina la reparat de câteva zile şi spune că, de când a dus-o, nu s-a întâmplat să parcheze altcineva pe locul lui.

— I-auzi! Interesant! Bănuiesc că n-a observat ce marcă era automobilul..

— Ai ghicit! Tipu’ e un moşulică pe la vreo 60 de ani şi, după părerea mea, nu e deloc de încredere. Din câte am băgat de seamă, e aproape alcoolic şi destul de ezitant în declaraţii. Oricum, locul unde ar fi fost parcată maşina e destul de aproape de gangul în care a fost găsită tânăra.

— Interesant! Dar asta nu înseamnă neapărat că era a criminalului.

— Ai dreptate, mai ales că martorul zice că misterioasa maşină se afla încă acolo a doua zi de dimineaţă. Mă rog, cam asta ar fi. Dar uite-l şi pe Steve!

— Hello, Jane! O cafea tare, dacă se poate, patroane, şi o bere în contul lui Eric!

Detectivul nu ripostă, fiind convins că îi datora sergentului pe puţin o ladă de bere. De aceea se rezumă să-l pună în temă cu ultimele lor descoperiri. Apoi stabili priorităţile:

— Pe tine am să te rog, bătrâne, să te ocupi de anturajul

Laurei. Află tot ce ne-ar putea fi util.

Ai grijă cu maică-sa! Elaine Wilson o cheamă şi e groaznic de traumatizată. Vezi ce poţi scoate de la ea, dar cu tact, ca să n-o faci să sufere mai mult decât este cazul. E o fostă prietenă de-a mea şi ţin foarte mult la ea. O.K.?

— Am zburat, detective!

— Stai aşa! Eu mă duc să vorbesc cu „Specialistul". Am aflat că oricum mă aşteaptă. Tu, Jane, vezi care-i treaba cu amicii lui Jeremy Brock. Pe acesta din urmă îl lăsăm la sfârşit, fiindcă el e cel care a descoperit-o pe Laura. Se pare că toţi sunt directori la aceeaşi companie de asigurări. Şi prieteni destul de apropiaţi, dacă nu greşesc.

— Trăiţi, şefu'! Am înţeles!

— Aşteaptă, că n-am terminat, şi nu mă mai lua peste picior! Pe la două trec să văd ce-ai făcut, sergent Mann. Iar pe la patru ne întâlnim la sediu, Jane.

Eu am să trec să vorbesc cu bătrânul care a văzut maşina. Poate scot mai multe de la el. Cum ziceai că-l cheamă?

— Otto Waltzmann. E neamţ sau cam aşa ceva.

— O.K. Vedem la ce rezultate ajungem şi apoi îi facem o vizită lui Jeremy Brock, conchise Eric.

Se simţea destul de bine în postura de şef.

Aproape uitase că, având ochelarii aceia imenşi pe nas, arăta cam stupid pentru asta. Stingându-şi ţigara, detectivul plusă:

— Gata cu vorba! La treabă!

Jane îşi stăpâni cu greu un zâmbet. Era semn bun. Eric începea să-şi revină uşor-uşor.

CAPITOLUL V

Legistul Butch Harrison „Specialistul”, cum i se mai spunea era unul dintre principalii „vinovaţi” pentru atâtea şi atâtea cazuri dificile rezolvate de Divizia „Cazuri speciale”. Acum stătea în faţa computerului, dând din cap.

— Varză a făcut-o, îţi spun. Var-ză… Era plină de lovituri din cap până-n picioare:

Detectivul Eric Black, care până atunci se tot foise pe scaun neîndrăznind să-l întrerupă pe doctor, găsi că e un moment potrivit să intervină:

— Asta voiam şi eu să te rog. Zi-mi rezultatele la care, ai ajuns! Ştii, am cunoscut-o pe fată. Eu şi cu maică-sa. Mă rog, am fost prieteni cu mult timp în urmă. Şi nu prea am chef de divagaţii de niciun fel, cred că mă înţelegi, nu?

— O.K., detective. Să începem! În primul rând, e clar că victima n-a fost omorâtă în locul în care a fost găsită. Adică în gang. A fost adusă într-un sac negru de plastic şi aruncată în tomberon.

Împreună cu băieţii mei, am cercetat împrejurimile locului şi... nimic. Între timp a mai şi plouat, deci chiar dacă asasinul lăsase vreo urmă, apa a curăţat tot. Aşa că, din punctul ăsta de vedere, stăm prost.

Aici doctorul făcu o pauză pentru a mări încordarea ce se putea citi pe chipul poliţistului.

Apoi continuă:

— Să trecem la examinarea cadavrului. Am să te scutesc de amănunte, aşa cum m-ai rugat. Îţi spun doar esenţialul. Tânăra avea 1,60 m înălţime şi 49 kg. Anumite anomalii cu privire la dârele de sânge de pe corpul victimei, precum şi la hainele acesteia, mi-au indicat faptul că fata a fost legată şi ţinută în poziţie orizontală cu faţa în sus. Asta după ce a fost maltratată. Apoi, aşa cum ţi-am zis, agresorul a transportat-o şi a aruncat-o în tomberon cu capul în jos, fiind convins că era deja moartă.

— Scuză-mă, doctore, asta am înţeles!

Detectivul se tot foia nerăbdător pe scaun. Era convins că „Specialistul” avea să-i spună şi lucruri mult mai importante, dar că îi prelungea intenţionat aşteptarea.

— Atunci de ce mă întrerupi?

— Ca să-mi spui dacă ai ceva mai palpabil!

— Am, detective, dar vreau s-o mai lungesc puţin, ca să te fierb în suc propriu.

— Consideră că am dat deja în clocot. Deci?..

— Deci, iată care e treaba! Asasinul e de sex masculin, are în jur de 1,78 m înălţime şi este blond natural. Pe de altă parte, examinând cadavrul, am găsit urme de spermă cam în toate locurile posibile: în vagin, în anus, în cavitatea bucală, plus alte urme minuscule pe corp. Se pare că tipul e un dezechilibrat mintal sau cel puţin era în noaptea aceea. Victima, în corpul căreia am găsit urme de heroină…

— Vrei să spui că Laura se droga? izbucni detectivul neîncrezător.

— Da. Se pare că nu o făcea regulat, dar o făcea. Vreau să zic că nu era dependentă, dar…

Laura să se drogheze? se întrebă Eric în gând. Imposibil! Şi, totuşi, n-am mai văzut-o de când era o puştoaică.

Detectivul realiză că pe lumea asta se poate întâmpla orice şi încercă să-şi revină. Îşi ridică destul de greu privirea către Butch, aşteptând ca acesta să continue.

— Fata a fost, pe rând, violată în toate felurile, apoi arsă mai mult ca sigur cu ţigara în zona pubiană, tăiată pe sâni, strangulată. Nu mai zic de hematoame şi de hemoragiile interne. În fine, a fost bătută crunt. Cu toate acestea, tânăra nu murise în momentul în care a fost găsită. A decedat la spital, în urma multiplelor hemoragii interne suferite şi a pierderii de sânge.

— Îngrozitor!

Butch se lăsă pe spătarul scaunului şi continuă:

— Am înţeles că victima a fost găsită de un individ care locuia prin zonă, acelaşi care a transportat-o la spital. Cum decesul s-a produs la scurt timp după aceea, am destule motive

să cred că fata era în agonie sau *vita minima,* cum i se spune în literatura de specialitate. În cazul unor puternice hemoragii, agonia are o durată foarte scurtă sau chiar lipseşte. De obicei, în aceste cazuri nu este însoţită de delir. Dar există o mică posibilitate ca în drum spre spital fata să fi spus ceva în legătură cu un loc, un nume, nu ştiu... Ceva. Cam asta ar fi. Nelămuriri?

— Ar fi vreo câteva. Chestia cu ADN-ul am înţeles-o. L-ai determinat pe baza urmelor de spermă.

— Şi a firelor de păr, îl întrerupse „Specialistul". Dacă îmi aduci o mostră de la asasin, le pot compara.

— Dar cum ţi-ai dat seama că are 1,78 m înălţime?

— Relativ simplu. Pe pieptul cadavrului am descoperit mai multe fragmente de urme de încălţăminte imprimate prin stratificare cu sânge. Din analiza acestora am ajuns la concluzia că criminalul a apăsat cu piciorul drept pe pieptul victimei, încercând s-o sufoce. Apoi… Dar mai bine vino să-ţi arăt!

Butch îşi trase scaunul mai aproape de computer şi începu să butoneze.

— Am aici un progrămel foarte isteţ. Pe baza unor formule cu care n-are rost să-ţi încarc memoria, acesta poate calcula înălţimea agresorului cu o aproximaţie de plus sau minus 2 cm.

Eric se apropie de ecranul monitorului.

— Uite, vezi? Ăsta e fragmentul de urmă pe care l-am găsit, îi spuse Butch, arătându-i o imagine pe ecran. Iar acum introducem datele necesare şi obţinem rezultatul, adăugă doctorul apăsând cu zgomot o ultimă tastă.

Pe ecran apăru scris, într-adevăr: h = 1,783 m.

— Uimitor! M-ai convins. Deci, să recapitulăm, spuse Eric. Eşti sigur că a fost un singur asasin?

— Absolut sigur. Urmele de spermă aparţin unui singur individ, iar ADN-ul determinat pe baza celor două analize cea a firelor de păr şi cea a spermei este acelaşi. Nu încape niciun dubiu.

— O.K. Tipul are în jur de 1,78, părul blond şi e un blestemat de dezechilibrat psihic!

— Aici aş vrea să fac o remarcă. Mai întâi trebuie să precizez

că n-am decât foarte slabe indicii în sensul ipotezei pe care o s-o fac. De altfel, la baza meseriei mele stă un principiu foarte important, care spune că expertul criminalist trebuie să genereze ipoteze rezultate exclusiv din examinarea urmelor şi să nu se lase pradă tentaţiei de a vedea ceea ce doreşte el să vadă.

— Nu prea înţeleg, dar continuă!

— Nu ştiu de ce, dar mă aşteptam să aud asta. Ce vreau să spun? În calitate de criminalist, trebuie să evit teoriile pripite, să mă feresc de îndemnurile imaginaţiei şi să fiu total obiectiv. Cu toate astea, deşi nu-mi stă în fire, experienţa şi flerul meu îmi spun că tipul nu e ceea ce se cheamă un dezechilibrat psihic. Cred că mai degrabă a acţionat cu sadism, dar fără ca acest lucru să-i stea în fire. Poate se afla sub influenţa drogurilor, cine ştie?! Oricum, ia-o ca pe o părere personală şi nu ca pe un indiciu. Şi specialiştii se pot înşela, nu?

— În regulă, Butch.

— A! O ultimă chestiune în legătură cu violul. Nu am găsit urmele specifice unui act sexual forţat. Se pare că victima nu s-a opus sau, dacă a făcut-o, a făcut-o destul de puţin. Cauzele pot fi multiple, aşa că deşi am vorbit până acum de viol nu pot să am certitudinea că nu a existat acordul tinerei.

— Mulţumesc, doctore! murmură Eric.

Auzise destul de multe şi încă nu reuşise să-şi revină complet după atâtea grozăvii.

— Sper ca rezultatele la care am ajuns să-ţi fie de folos. Eu mi-am făcut treaba. Mai rămâne să găsiţi un suspect şi să-l arestaţi. Pentru condamnare există suficiente date.

— O nimica toată, mormăi Eric şi părăsi destul de bulversat biroul lui Harrison.

* * *

— Bună ziua, domnule Waltzmann. Eric Black mă numesc, sunt de la Departamentul Poliţiei L. A., Divizia „Cazuri speciale”, şi am venit să vă pun vreo două-trei întrebări.

Detectivul îşi prezentă legitimaţia prin uşa abia întredeschisă.

După puţin timp se auzi zdrăngănitul lanţului, uşa se

deschise complet, iar în prag apăru un moşulică destul de simpatic.

— Da, da, intraţi! Să mă scuzaţi că v-am ţinut afară, da' în ziua de azi… spuse gazda şi îşi clătină sugestiv capul. Ştiţi şi dumneavoastră! Sunt fel şi fel de indivizi.

Domnul Waltzmann avea o mustaţă încărunţită, o faţă alungită şi roşie de beţivan, iar părul tuns destul de scurt îi stătea zburlit în toate părţile. Afişa mai tot timpul un surâs în colţul gurii şi avea un mod destul de teatral de a se purta. Era îmbrăcat cu nişte ciorapi mai groşi, mulaţi, un fel de colanţi, pe corp purta un soi de flanelă de piele, iar peste ea un tricou obosit, de o culoare incertă.

— Dar intraţi, vă rog să poftiţi!

Eric pătrunse într-o încăpere complet goală. Ba nu. Într-un colţ, pe un scaun, se afla un casetofon. Se opri în mijlocul camerei, extrem de mirat. Se întoarse uitându-se după bătrân, dar acesta dispăruse, aşa că se apropie de ferestrele larg deschise, privind spre gangul în care fusese descoperit cadavrul Laurei Wilson. În scurt timp auzi paşii bătrânului, iar acesta intră cu un scaun în mână.

— Să ştiţi că a mai trecut pe-aici o doamnă de la dumneavoastră. Mi-a lăsat o carte de vizită ca s-o sun dacă-mi mai amintesc ceva. Ce să-mi mai amintesc? I-am zis tot ce-am văzut sau mai bine-zis ce n-am văzut. Dar am avut impresia că nu prea m-a crezut.

— Mda… Înţeleg că vă numiţi Otto Waltzmann.

— Întocmai. Otto Waltzmann. Din Leipzig sunt de fel, de fapt din apropiere.

— Văd că vorbiţi destul de bine engleza, îl întrerupse Eric. N-aveţi niciun pic de accent nemţesc.

— Da, vă mulţumesc! Am fost actor şi dansator. Acum treizeci şi patru de ani, după un turneu, am rămas aici. La noi se câştiga destul de prost, nu era libertate şi am preferat să mă rup de tot ce-aveam ca să pot trăi mai bine. Am greşit sau nu, nici eu mai ştiu…

— Aha! Şi aici e ringul dumneavoastră de dans!

— Da, domnule. Încerc să mă menţin în formă ca să trăiesc

cât mai mult. Nu e nimic rău în asta, nu-i aşa?

— Dimpotrivă. Îmi pare rău că v-am deranjat. Vă mai reţin doar două minute.

— Dar nu e nicio problemă, domnule poliţist. Pentru mine e chiar o plăcere. Nu vreau să mă înţelegeţi greşit, însă sunteţi mult mai simpatic decât colega dumneavoastră care a trecut pe aici.

— O să vă rog să-mi spuneţi ce-aţi văzut în noaptea aceea, interveni Eric, oarecum mulţumit de faptul că se dovedea a fi o persoană agreată.

— Cu plăcere. După miezul nopţii m-a trezit o alarmă. Cred că era de maşină. Tot suna, tot suna, şi-atunci m-am enervat şi am ieşit pe balcon ca să văd ce se întâmplă. Până m-am mocăit eu, alarma s-a oprit. Atunci, ce mi-am zis? „Ia să văd eu, maşina mea e în siguranţă?”. Mă uit. Este. Când mă uit mai atent, bag de seamă că nu e maşina mea. Ştiţi, eu am un Cadillac, vechi, da’ bun. Mi-a săltat un pic inima. Noroc că mi-am amintit la timp că era la reparat. Parcase altcineva pe locul meu. Ştiţi, de când a murit nevastă-mea, eu cam beau, şi-n noaptea aceea eram destul de „atins”.

— Altceva n-aţi mai văzut?

— Ba da, i-am zis şi colegei dumneavoastră. Eu mă trezesc în fiecare dimineaţă pe la cinci şi ceva. Nu-mi place să dorm decât minimum necesar. Dimineaţă, automobilul respectiv era tot acolo şi atunci am observat că avea o formă mai deosebită. Cred că era o maşină sport, sau aşa ceva.

— A, da? Interesant! Altceva vă mai amintiţi?

— Nu. Cred că v-am spus că în gang nu parchează prea multe maşini şi fiecare îşi are locul său. De ani de zile e aşa.

— Şi când a dispărut maşina aceea sport?

— Păi, pe la vreo 9,30 a.m., când am ieşit din casă, nu mai era.

— Vreun tip mai tinerel şi mai blonduţ, cam la 1,80 m înălţime, n-aţi văzut în noaptea aceea?

— Nu, îmi pare rău!

— Şi nici nu cunoaşteţi pe cineva cu asemenea semnalmente printre vecini?

— Îmi pare rău, dar nu pot să vă ajut.

— Domnule Waltzmann, vă mulţumesc! spuse Eric ridicându-se. Şi pentru mine să ştiţi că a fost o plăcere.

Şi nu minţea. Aflase vreo câteva lucruri în plus şi bătrânelul era chiar simpatic. Iar chestia cu simpatia era reciprocă.

O dată urcat în maşină, îşi scoase o ţigară din pachetul de Camel fără filtru. În timp ce şi-o aprindea, surâse, ca şi cum i-ar fi venit un gând năstruşnic. Privindu-şi ceasul, îşi înfipse piciorul în pedala de acceleraţie a Fordului Scorpio, cu gândul de a ajunge cât mai repede la sediu.

* * *

— Hai, iubitule! Hai că mă termini! Îmi vine!..

Blonda făcu o scurtă pauză, după care începu să se roage de el la fel de profesional:

— Hai, iubitule, rupe-mi chiloţeii, sfâşie-i! Ştiu că îţi place! Ah, ah!...

Da' de unde mă-ta le ştii tu pe toate? îşi zise Jeremy în gând, oprindu-se pe neaşteptate chiar în mijlocul acţiunii.

Apoi o luă de păr pe blonda care-şi bâţâise până atunci fesele cu chiloţii traşi într-o parte prin faţa ochilor săi, o întoarse şi o pocni în falcă destul de tare.

În seara aceea era groaznic de scârbit de falsitatea prostituatei. Falsitate de care fusese conştient tot timpul dar care, de obicei, nu făcea decât să-l excite şi mai mult.

— Curvă ordinară! mârâi Jeremy şi dădu să iasă din cameră.

Ochii îi căzură însă pe membrul său, ce nu mai era deloc falnic aşa cum lucea acum în bătaia luminii.

Îl cuprinse un sentiment de deznădejde. De disperare. Disperare…

Se simţea extrem de neputincios. Îşi vedea toată neputinţa concentrată în sexul pleoştit. Se uita ca un idiot la penisul lui şi îşi dădea seama că, oricât s-ar chinui să scape de imaginile care-i bântuiau mintea, nu va reuşi decât după ce va face ceva.

E la fel ca şi cu sexul, îşi zise. *Când ai o erecţie, ce faci? Scapi de ea, nu? Asta trebuia să fac.*

Da, da, negreşit trebuie să fac asta pentru a scăpa de imaginile ce-mi bântuie creierul!

În acel moment bărbatul rămase locului, împietrit. Ştiu cine e fata din tomberon! îşi zise în gând. În sfârşit, mi-am amintit. *Laura. Laura Wilson. Fata pe care am iubit-o în urmă cu un an aşa cum n-am mai iubit pe nimeni. Ce păcat că a dispărut! Am fi putut fi foarte fericiţi împreună… Cel care i-a făcut ce i-a făcut va trebui să plătească!*

* * *

Când bărbatul trânti uşa camerei în urma lui, era foarte convins de acest lucru.

În ultimele zile, singura pe care reuşise s-o accepte în preajmă fără să se enerveze fusese Irene. Cu ea avea o relaţie destul de aparte, în sensul că exista o comunicare fantastică între ei. Fără să-şi spună prea multe cuvinte, îşi intuiau perfect dorinţele. Uneori erau suficiente doar câteva priviri scurte. Iar potrivirea lor sexuală era perfectă.

Irene probabil că îl iubea, iar el realizase cu multă vreme în urmă că fata nu îi era indiferentă.

Ţinea într-un anume fel la ea, chiar dacă nu lăsa să se vadă acest lucru. Era, totuşi, o prostituată.

În schimb, în afară de Irene, lucrurile mergeau prost cu femeile. Mai ales în ultima vreme. De la cumplitul şoc prin care trecuse, era a doua târfă pe care o lovea. Şi ceea ce era mai grav, o lovise din cauza nervilor, iar nu punând în practică vreo fantezie erotică.

După noaptea în care o găsise pe Laura abandonată în tomberon, simţea că nu mai poate să trăiască normal. Reuşise, printr-un efort suprem, să-şi termine proiectele pe termen scurt pe care le avea de făcut la serviciu şi, pentru a se linişti, îşi luă un concediu de două săptămâni.

Apoi urmară zile de coşmar.

Nu mai putea să facă sex ca de obicei, nu mai era în stare să se uite în vitrinele magazinelor, nu mai avea puterea de a se privi în oglindă. Peste tot o ve dea numai pe Laura, în diverse ipostaze.

Pretutindeni, numai chipul ei, care concentra în el o groază de sentimente, de trăiri contradictorii. Nu mai mânca aproape nimic şi slăbise. Nicio haină nu mai stătea ca lumea pe el.

Încerca să fie raţional, să analizeze lucrurile cât mai clar. Însă de fiecare dată sfârşea prin a nu înţelege cum de s-a putut întâmpla aşa ceva. De ce a trebuit ca Laura să moară? Iar gândul de a-l pedepsi exemplar pe asasinul ei îl obseda încă şi mai tare. Trebuia cu orice preţ să scape de această obsesie. Dar cum?

Cum?..

CAPITOLUL VI

— Ca de obicei, domnule detectiv?

— Ca de obicei, plus o cafea. Neagră şi tare, patroane!

— Am înţeles! Imediat.

Jimmy H., patronul cafenelei Monica's, obişnuitul loc de întâlniri şi discuţii al lui Eric şi Jane, se depărtă în mare viteză spre bar. În afară de faptul că se numărau printre cei mai fideli clienţi, detectivii Diviziei „Cazuri speciale" îi erau şi foarte simpatici, drept pentru care patronul n-ar fi vrut cu niciun chip să-i dezamăgească.

„Ca de obicei" însemna savuroasele sandvişuri cu unt de arahide şi ton, pe care detectivii le comandau aproape de fiecare dată când călcau pragul localului. Numai cât le vedeai şi ţi se făcea poftă, aşa că poliţistul nici nu apucă să mai răspundă urării de „poftă bună" pe care i-o adresase patronul, întrucât avea deja gura plină.

Eric ajunsese ceva mai devreme la sediu şi îi lăsase vorbă lui Jane că o aşteaptă la Monica's.

Acum îşi terminase excelentele sandvişuri şi tocmai se pregătea să-şi aprindă o ţigară, când îşi văzu partenera îndreptându-se grăbită spre masă.

— Punctuală ca acele unui ceasornic, este? întrebă Jane mândră de ea, aşezându-se la masă.

Eric îşi privi ceasul. Acele indicau ora patru fără două minute.

— Mai punctuală chiar ca orologiul din Turnul Londrei. Da' ce-i cu tine aşa grăbită? De unde vii în viteza asta?

— Direct de la BFF Company. Nici n-am mai trecut pe la sediu. Bănuiam că te găsesc aici. O cafea şi două sandvişuri cu ton, strigă apoi Jane, întorcându-se spre bar.

— Ei, cine începe? începe tu! Pe urmă, cât mănânci, o să vorbesc eu. O.K.?

— O.K.! După ce ne-am despărţit, m-am dus la BFF

Company, sperând să-i găsesc pe amândoi directorii. Nu l-am găsit la început decât pe Francis Keppler. Celălalt, Carl Merson, era plecat la Long Beach, dacă nu mă înşel. Ceva în legătură cu nişte, panouri publicitare. Tipul e directorul de publicitate al BFF Company. Dar să revin la directorul comercial, Francis Keppler. E genul destul de amabil, un pic cam plinuţ, dar se ţine încă destul de bine..

— Mamăă! Şi la ăsta te-ai dat, Jane? În timpul serviciului! Nu te lecuieşti, nu vrei cu niciun chip să te lecuieşti..

— Bine, amice! Asta înseamnă că ai uitat ce ai păţit la Miami. Nu mai ai nici pe dracu'. Ţi-ai revenit la normal, cu glumele tale imposibile cu tot!

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic că mai am câte ceva de spus. Dacă vrei să auzi ce-am aflat, desigur.

— Bine, bine, dă-i drumul!

— În seara aceea, după cum ştii, cei trei se întorceau de la serviciu. Cel mai aproape stătea Jeremy Brock, aşa că se duceau spre locuinţa lui. Cu vreo două străzi înainte de a ajunge, le-a sărit un tip în faţa maşinii. Au reuşit să-l evite, dar se pare că tot l-au lovit uşor. Chiar Keppler era la volan, dar din păcate nu i-a văzut faţa. Totul s-a petrecut în mare viteză. Interesant e că tipul se pare că venea în fugă din gangul în care, mai târziu, Jeremy Brock a găsit-o pe Laura Wilson aruncată într-un tomberon.

— Mda, pare destul de interesant. E foarte posibil să fi fost chiar tipul pe care îl căutăm. Altceva?

— Păi, toate lucrurile acestea mi-au fost confirmate de Carl Merson care, îndată ce s-a întors, a fost dispus să-mi răspundă la întrebări. Nici el nu l-a văzut pe tip la faţă. N-a remarcat decât că era mai degrabă înalt decât scund.

— Îţi spun. Eu: are exact 1,78 m.

— „Specialistul"..?

— Chiar el. Dar i-am smuls cu greu informaţiile. De data asta se pare că nu scăpăm fără să-i facem o cinste… pe cinste. N-ar fi rău să-l invităm undeva, unde vrea el, după ce terminăm porcăria asta.

În timp ce Eric îşi începu povestirea, Jane se apucă să înfulece cele două sandvişuri, ascultând cu atenţie.

— Poate n-ai să mă crezi, dar cineva a crezut despre mine că sunt un om extrem de simpatic.

— Cine? Vreo actriţă trecută de primele două-trei tinereţi sau vreo frustrată pe care o bate bărbat-su şi n-a mai făcut sex din noaptea nunţii?

— N-ai să crezi. Domnul Waltzmann! spuse Eric triumfător, dar abia după aceea realiză cam cum suna treaba asta.

— Hopa! Nu mai eşti doar idolul fetelor bătrâne! Acum eşti şi dulcea alinare a bărbaţilor trecuţi de prima şi a doua tinereţe, care nu mai pot iubi cu trupul, dar care…

— …Încetează! Am zis-o aiurea. Waltzmann ăsta e destul de simpatic şi mult mai deştept decât ai avut tu impresia. Mi-a spus că sunt mult mai simpatic şi mai inteligent decât colega mea care l-a vizitat. Asta presupun că eşti tu, nu?

— Ce să mă fac! Un beţivan şi-un ramolit care abia mai vede să treacă strada. Domnul Waltzmann. Pff! pufni Jane.

— Ba nu e deloc aşa! Şi-am mai aflat că maşina pe care a văzut-o părea a fi una sport. La două noaptea automobilul se găsea în parcare. Între două şi cinci dimineaţa maşina a rămas acolo, după care, între cinci şi nouă, a dispărut. Ce zici de următorul scenariu: tipul o aduce pe fată în sac pe la unu, unu şi-un sfert. O cară din maşină în tomberon, după care se sperie de ceva, un zgomot, voci sau mai ştiu eu ce, şi fuge. E atât de speriat, încât îşi uită automobilul şi, fugind, e gata-gata să fie făcut praf de maşina cu care cei trei veneau spre casă. Asta se întâmpla pe la unu şi-un sfert, unu şi douăzeci. La unu şi douăzeci şi cinci, unu şi jumătate, Brock o găseşte pe fată. Spre dimineaţă, când se mai linişteşte, asasinul se întoarce, inspectează zona să vadă dacă mai e vreo problemă, îşi ia maşina şi se cară. Ce zici?

— Ştiu şi eu? Deocamdată, ar merge. Cu Steve ai vorbit? Nu mi-ai zis nimic.

— A! Am uitat. L-am căutat, dar era plecat. Mi-a lăsat vorbă că o să dea el de noi.

— Poate o fi găsit vreun fir.

— Poate. După cum ţi-am povestit, Butch mi-a oferit nu ca o certitudine, din câte a ţinut să precizeze, ci mai mult ca o părere personală ipoteza că Laura nu s-ar fi opus actelor sexuale. Şi nici perversiunilor.

— Concluzia?

— E foarte posibil ca idiotul care a ucis-o să facă parte din anturajul ei.

— Mda, se poate. Oricum, până când nu ne sună, vorbim degeaba. Deocamdată, să vedem ce zice şi tipul ăsta, Jeremy Brock.

— L-ai sunat? Ai vorbit cu el?

— Da, la şase ne aşteaptă la el acasă. Şi-a luat concediu după întâmplarea prin care a trecut.

— Atunci, ce naiba mai aşteptăm? Să mergem!

Eric îşi luă pachetul de ţigări, apoi cei doi achitară consumaţia şi se îndreptară spre uşă.

* * *

De unde-l ştiu eu pe tipul ăsta? se întrebă Jeremy Brock destul de contrariat. *L-am mai văzut undeva de curând, sunt sigur. Dar unde?*

Mai era puţin şi barul se închidea pentru curăţenie, în vederea programului de noapte.

Directorul savura un Cinzano pe unul dintre scaunele înalte ale localului şi nu-l scăpa din ochi pe barman. Figura acestuia era convins de asta îi era cunoscută. Ba mai mult decât atât, simţea că împrejurările în care îl văzuse fuseseră destul de ciudate.

— Hei, barman! Să-mi spui cât îţi datorez.

— Da, domnule, îndată.

Vocea tânărului nu-i spuse nimic. Nu mai putea zăbovi. Se făcuse deja 5.30 p.m. şi trebuia să se întâlnească cu detectivii care-l sunaseră. În plus, voia să fie treaz, ca să le răspundă la întrebări cum se cuvenea.

* * *

— Intraţi, intraţi, vă rog! Luaţi loc!

Jeremy îi pofti pe cei doi poliţişti pe canapeaua din living-room, după care luă şi el loc pe unul dintre cele două fotolii de

vizavi.

— O cafea? Un Cinzano? Whisky?

— Nu, vă mulţumim, sunteţi foarte amabil... Poate câte un pahar cu apă.

— Puteţi să vă aprindeţi ţigara, spuse Jeremy, întorcându-se de la bucătărie şi observând că detectivul şovăia cu pachetul de ţigări în mână. Fumul nu mă deranjează.

— Aveţi o casă foarte frumoasă, zise Eric, alegându-şi o ţigară.

— Mulţumesc, dar ce fumaţi? Camel fără filtru! Şi eu tot pe astea le preferam în trecut. Sunt cele mai bune! Acum am trecut la pipă, dar uneori mai trag şi câte una dintr-astea. Îmi daţi voie?

— Desigur, mormăi Eric.

Nu prea îi plăcea tipul, în ciuda figurii sale ireproşabile. Sau poate tocmai de aceea.

— Spuneţi-ne, domnule Brock, sunteţi căsătorit? întrebă Jane.

— Nu. Adică da şi nu. Eu şi soţia mea nu prea ne potriveam. Ne-am despărţit acum cinci-şase ani, dar am hotărât să nu divorţăm oficial. Ştiţi, ne mai vedem şi-acum din când în când. Am rămas amici şi ne înţelegem destul de bine. Aşa am crezut că e mai potrivit.

Eric interveni în discuţie:

— Unde duce liftul din holul de la intrare, domnule Brock?

— Direct în garaj. Eu sunt singurul care ştie codul de acces. Nu-i aşa că e ingenios?

— Într-adevăr! Dar mai bine să trecem la subiectul vizitei noastre. Povestiţi-ne ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

— Păi, nu cred că pot să vă ajut cu mare lucru. În seara aceea, eu şi prietenii mei, Keppler şi Merson, ne-am terminat treaba destul de târziu. Pe urmă am decis să bem câte un păhărel de whisky şi nu ne-am oprit până când n-am dat gata o sticlă. Era trecut bine de miezul nopţii când am plecat toţi trei spre casele noastre. Din pricina orei întârziate şi a alcoolului consumat, am hotărât să mergem cu o singură maşină şi, cum Keppler părea cel mai treaz dintre noi, a condus el.

— Nu vă amintiţi mai exact cât era ceasul când aţi plecat de la firmă? vru să ştie Jane.

Jeremy suflă fumul înspre tavan şi îşi reluă relatarea:

— Să tot fi fost 1.25 a.m. când am coborât din Volvo-ul condus de Francis.

— Francis?

— Keppler, mă scuzaţi! Mai aveam vreo câteva minute de mers până acasă, când am auzit dinspre pubelele pe lângă care treceam nişte zgomote suspecte, ca nişte gemete. Prima dată am crezut că mi s-a părut. Însă a doua oară, în liniştea de afară, le-am auzit destul de clar. Aşa că m-am apropiat şi am avut impresia că unul dintre tomberoane se clatină. Am găsit corpul fetei, l-am dus pe braţe până la primul taxi care mi-a ieşit în cale şi... Restul îl ştiţi.

— Îl ştim, domnule Brock, zise Eric pe un ton sarcastic. La fel cum ştim chiar mai mult decât ce ne-aţi povestit!

— Nu înţeleg despre ce e vorba.

— Aţi uitat să amintiţi de un mic incident care s-a petrecut în drum spre casă, interveni Jane, scoţându-l din încurcătură.

Preţ de câteva clipe, Jeremy rămase ca fulgerat, cu mâna înlemnită pe ţigara pe care tocmai o stingea.

— O! Da, îmi amintesc, mai reuşi el să îngaime cu o privire pierdută. Şi adăugă repede:

— Mă scuzaţi, trebuie să ajung neapărat la toaletă. Mă întorc imediat.

Stătea rezemat cu mâinile de marginea chiuvetei şi cu capul atârnându-i în piept. Cum de nu se gândise? Îi văzuse atât de bine ochii aceia şi faţa transfigurată atunci când fusese cât pe ce să treacă prin parbriz... Era clar ca lumina zilei: idiotul din noaptea aceea era una şi aceeaşi persoană cu barmanul. Poate chiar asasinul Laurei!

Ideile începură să i se bulucească în minte.

Asta e! îşi zise. *Barmanul a ucis-o pe fată.*

Îşi aminti foarte clar gangul din care ieşise tipul şi figura îngrozită a acestuia în momentul impactului. Din clipa aceea până când a găsit-o pe fată au trecut puţine minute. Nu mai avea niciun dubiu: el era cel care o omorâse!

Pătruns până-n măduva oaselor de ceea ce descoperise, Jeremy îşi aminti că trebuie să se întoarcă în sufragerie şi să dea nişte explicaţii.

Ce să fac, să le spun? se gândi el. *Naiba ştie!*

Simţea că îl opreşte ceva. Ceva inexplicabil, care îl făcea să ezite.

Ceilalţi din maşină l-or fi văzut pe individ? se frământă Brock. Or fi reţinut cum arăta?

Nu mai ţinea minte. Părăsi baia extrem de tulburat, fără să ia nicio decizie, dar hotărât să se comporte cât se poate de natural.

— Îmi cer scuze, nu mă simt foarte bine! Nu e nimic grav. Stomacul îmi mai joacă feste uneori, spuse Jeremy, încercând să zâmbească pentru a părea cât mai degajat.

— Începuseră‌ţi să ne povestiţi despre…

— Da, ştiu. Voi relua. Îmi pare rău că am uitat să vă relatez acest incident, dar în mintea mea a rămas ca o întâmplare neimportantă, în comparaţie cu ceea ce a urmat. Cu puţin timp înainte de a ajunge la locul unde Francis mă lasă de obicei, în faţa maşinii a ţâşnit un tip. Noroc că Keppler a reuşit să-l evite printr-o manevră de profesionist. Mi se pare că l-a atins, dar probabil foarte puţin, căci tipul s-a redresat imediat şi şi-a continuat alergarea.

— Deci, fugea. Aţi apucat să-l vedeţi? întrebă Eric. Eraţi pe locul din dreapta şi, din câte am înţeles eu, tipul a venit dintr-un gang care se afla în dreapta autoturismului în care vă aflaţi. Mă gândesc că poate aţi observat ceva. Era înalt, era scund, blond, brunet?

Niciodată Jeremy nu şi-a putut explica ce l-a determinat să hotărască într-o fracţiune de secundă să răspundă ceea ce a răspuns:

— Nu, detective, n-am apucat să-l văd. V-am spus, totul s-a petrecut în câteva fracţiuni de secundă. Întoarcerea aceea cu 180 de grade m-a ameţit. De altfel, cred că am şi închis ochii. Deci, nu l-am văzut.

Minţise destul de convingător.

— Am înţeles că v-aţi luat liber de la serviciu, interveni Jane.

— Este adevărat. Am pus la punct ce era mai urgent şi am hotărât că e momentul pentru un concediu. Întâmplarea aceasta m-a ajutat să iau decizia. Am fost destul de şocat. Şi-acum îmi mai amintesc fel şi fel de lucruri din noaptea aceea. Sărmana fată!

— O ultimă întrebare, spuse Eric, uitându-se în ochii lui Jeremy. Când vă aflaţi în drum spre spital, am înţeles că fata încă trăia.

— Aşa este.

— Ei bine, încercaţi să vă amintiţi dacă a scos vreun sunet, dacă a spus vreun cuvânt, chiar şi unul neinteligibil.

Jeremy îşi intrase deja în mână, aşa că, fără ca vreun muşchi să i se clintească pe chip, minţi pentru a doua oară în acea seară.

— Nu. Cu siguranţă, nu! spuse el, întărind cele afirmate printr-un mişcare hotărâtă a capului.

Tot ce se auzea erau nişte gemete, nişte horcăituri, dar altceva nimic.

— În cazul acesta nu ne rămâne decât să vă mulţumim pentru colaborare!

Jane se ridică, privind întrebător spre Eric:

— Mergem?

— O clipă, zise detectivul, adresându-se apoi gazdei: Dacă nu vă deranjează, aş vrea să vă rog ceva.

— Sigur, spuneţi!

— Suntem destul de convinşi că tipul pe care l-aţi lovit cu maşina este criminalul. Aşa că, dacă vă amintiţi ceva, vă rog să ne sunaţi de urgenţă. Aceasta este cartea mea de vizită. E trecut şi numele partenerei mele pe verso.

— În regulă.

— Atunci, vacanţă plăcută! îi ură Jane.

— Vă mulţumesc. Iar dumneavoastră ce-aş putea să vă urez? Să-l prindeţi cât mai repede pe asasin. Acum, după ce v-am cunoscut, sunt convins că veţi reuşi.

În timp ce detectivii se îndreptară spre anticul BMW-ul 525 al lui Jane, în spatele lor, uşa casei lui Jeremy Brock se închise, iar acesta se sprijini cu spatele de ea, răsuflând uşurat.

Dacă tâmpitul ală de poliţist mi-ar mai fi pus două-trei întrebări, cu siguranţă c-aş fi luat-o razna! se gândi el. În ce rahat m-am băgat! De fapt, de ce i-am minţit pe poliţişti? Poate din cauză că el îmi era atât de antipatic. Ea, în schimb, era drăguţă, frumoasă chiar.

Gândurile îi fugeau aiurea. Trebuia să şi le limpezească într-un fel.

Se plimbă o vreme prin încăpere după care, realizând ce avea de făcut, se îmbrăcă şi plecă.

CAPITOLUL VII

— Hai, zi, partenere! Ce naiba ai avut?

— Eu?

— Nu, vorbeam cu tipul din spatele tău. Nu ţi-a plăcut deloc mutra lui Brock, nu-i aşa? Recunoaşte!

Jane frână, văzând că semaforul era deja roşu, şi se întoarse spre Eric.

Bărbatul, simţindu-se într-un fel cu musca pe căciulă, întârziase cât putuse de mult să răspundă întrebărilor ei repetate, însă când îi simţi privirea tăioasă înfiptă în obrazul său stâng, simţi că trebuia să se explice.

— Nu. Adică, nu ştiu cum să-ţi explic. Avea în el ceva, aşa… Nedefinit. Arăta prea... Ireproşabil.

Era prea politicos pentru ditamai directorul. Ăştia de obicei sunt mai duri, mai tăioşi, mai altfel. Brock era prea binevoitor, ceea ce îi conferea un aer fals. Nu ştiu ce-aş putea adăuga. Nu mi-a plăcut şi gata!

Aha! Deci, recunoşti! exclamă Jane, triumfător. *Da. De ce nu*? *Nu mi se pare c-ar fi ceva ieşit.*

— De mamă. În altă ordine de idei, mie tipul mi s-a părut ca lumea. E un tip de treabă, sufletist.

— Şi-atâta tot.

— Hopa! Văd că, în ultimul timp, pe unde te duci, faci ce faci şi dai numai peste bărbaţi bine… Să înţeleg că i-ai trage-o şi ăstuia?

— Ce spuneam! Eşti un mârlan şi-atât. În afară de glumele astea penibil de proaste mai ştii ceva?

Jane se enervase teribil şi nimic n-o mai putea opri. Parcă BMW-ul în faţa sediului D.P.L.A. dar, înainte de a coborî, avu grijă să-i mai arunce lui Eric:

— Oricum, află că e de zece ori mai drăguţ, mai fin şi, probabil adică nu probabil, ci sigur mai inteligent decât tine!

Ieşirea teatrală a lui Jane avu efectul scontat. Eric rămase

descumpănit şi cu gura căscată. Însă numai pentru câteva secunde. Ieşi în viteză din maşină, trânti portiera şi începu să alerge în urma partenerei lui, care se îndrepta hotărâtă spre intrarea în sediu.

— Jane! Opreşte-te!

Însă poliţista nici nu se gândea să-i dea ascultare.

— Stai! Stai, îţi spun! Iartă-mă! Uite, te rog! ţipă Eric în urma ei cât îl ţineau puterile.

Jane se opri, dar fără să se întoarcă spre el.

— O.K., O.K., am greşit. Dar nu-mi tăia capul! Mai am nevoie de el.

— Să-nţeleg că a fost doar unul dintre obişnuitele tale accese de gelozie? Sau adevărata problemă e că nu ţi-ai mai tras-o de mult cu nimeni? Chestia asta să ştii că se poate rezolva şi altfel. Nu e neapărată nevoie de o femeie..

— Serios?!

— Ai face mai bine să nu mă mai freci pe mine zilnic la cap cu tot felul de insinuări şi de fantezii de-ale tale. Ştii, m-am săturat s-aud toate porcăriile din lume, m-am săturat să te legi de toate nimicurile, să mă pândeşti şi să-mi dai în cap cu o satisfacţie tembelă de fiecare dată când descoperi c-am zis ceva interpretabil! M-am săturat!

— Opreşte-te, Jane! Gata! Iartă-mă!

Şi, în acel moment, Eric făcu un gest pe care nu îl făcea prea des: îi sărută mâna cu sinceritate.

Pentru câteva momente, între cei doi se lăsă o tăcere adâncă.

Două siluete într-o parcare aproape pustie.

Două siluete învăluite în răcoarea unei seri de septembrie.

Deja era târziu. Soarele apusese, lăsând în urmă o lumină roşiatică peste întreg L.A. În mijlocul acestei atmosfere, rarisimul gest al lui Eric căpătase nuanţe deosebite.

Se mai auzeau doar zgomotele la ora aceea destul de slabe ale oraşului, iar undeva în depărtare, tânguiala unui cerşetor care cânta: *Ain't got nobody, anymoore*…[{1}]

Jane fu prima tare rupse liniştea. Străbătu cei doi metri care îi despărţeau şi îi şopti la ureche partenerului său, la care, în realitate, ţinea foarte mult:

— Şi tu să mă ierţi! Şi eu am exagerat! Ţi-am zis nişte lucruri pe care nu le cred cu adevărat. Îţi mulţumesc că ai avut mai multă minte în cap decât mine şi ai oprit chestia asta înainte să devină ceva mult prea urât.

Eric tăcea, cu obrazul aproape lipit de al lui Jane, îi plăcea s-o simtă atât de aproape, dar ştia că între ei nu putea fi decât o prietenie trainică. Atât şi nimic mai mult.

— Ce fac porumbeii? Mai-mai să nu vă recunosc. Da' nu trebuie să vă ascundeţi, zău! N-are niciun rost!

Sergentul Mann răsărise ca din pământ. Se oprise la câţiva paşi de ei cu mâinile în şolduri şi le zâmbea complice. Nu era prea convins de ceea ce spusese, dar atitudinea lui era una cât se poate de normală.

— Hello, Steve!

— Ce să vă zic? Casă de piatră şi copii la fel!

— Steve, e o neînţelegere. Eu şi Jane, ştii bine…

— …Dar nu e nevoie să vă justificaţi, dragii moşului. Uite, dacă vreţi, promit să nu spun nimănui nimic! Voi tăcea ca un peşte.

— Termină cu prostiile! Mai bine ne-ai spune ce-ai făcut de azi dimineaţă şi până acum. Ai reuşit să dai de vreun fir? interveni Jane.

Era clar că subiectul discuţiei de până atunci nu era nici pe placul ei.

— Da. Cred c-am găsit ce ne interesa. Dar haideţi la Monica's! N-am niciun chef să mai intru în sediu ca să văd vraful de dosare care m-aşteaptă. Şi nici să gust din delicioasa poşircă de cafea de la automat. În plus, aş bea o bere..

— Să mergem! Poate terminăm ziua asta în plină glorie, spuse Eric satisfăcut şi porniră împreună spre bar. Tare aş vrea să mă îmbăt!

* * *

De data aceasta, Jeremy Brock îşi alese o masă ceva mai retrasă din barul Blue Café. De acolo putea supraveghea totul în voie. Consumase vreo două pahare de whisky Dimple şi acum şi-l bea liniştit pe-al treilea.

Liniştit, vorba vine. Din exterior, chiar aşa părea, însă pe

dinăuntru era cuprins de o agitaţie extremă. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar capul îi era plin de gânduri. Cu toate acestea, îi era foarte clar ce va face. Deodată, înlemni.

Aia cine să fie? se întrebă el. Hai, întoarce-te!, o rugă Jeremy pe cea care se bâţâia pe unul dintre scaunele de la bar.

Într-un târziu, tipa se întoarse spre el.

Ea e! Poliţista care îl vizitase în acea seara. Jeremy se făcu mic pe scaun şi îşi acoperi faţa aproape în întregime cu mâinile. Cum naiba o chema? Ceva cu „J”, parcă Jane! Asta era.

Nu mai semăna aproape deloc cu cea de mai devreme. Era machiată strident, purta o fustă strâmtă şi scurtă şi avea nişte gesturi... Ce mai, ca o curviştină veritabilă. În plus, dintr-un decolteu generos arăta mult mai mult decât o făcuse cu câteva ore în urmă, acasă la el. Ce ţi-e şi cu femeile astea…

Ia te uită! se miră Jeremy de unul singur. Şi eu care credeam că e Miss Decenţă pe ultimii zece ani. Nu e rea deloc fetiţa!

Atunci îşi aminti că se afla în acel loc din cu totul alt motiv. Se întrebă dacă nu cumva ar fi mai bine să plece.

Apoi se gândi că existau două posibilităţi: ori tipa se afla acolo din întâmplare, în afara serviciului, ori detectivii s-au prins că barmanul Joe Wallace e omul lor şi-atunci cu siguranţă că nu era singură.

De aceea, decise să rămână în expectativă pentru a vedea ce se întâmplă. Era mult mai prudent aşa.

Tipa, adică Jane, discuta destul de aprins cu Joe. Reuşise, prin câteva cuvinte şi gesturi, să trezească un puternic interes din partea barmanului. În cele din urmă, poliţista deghizată se îndreptă spre uşă, unduindu-şi destul de provocator fundul. Iar cel puţin doi bărbaţi din Blue Café erau cu ochii pe el: Joe şi Jeremy.

* * *

BMW-ul 525 al lui Jane apăru în cele din urmă şi frână în dreptul maşinii lor. Eric răsuflă uşurat. Dacă ar mai fi întârziat cinci minute, ar fi trecut jumătatea de oră pe care Jane o avusese la dispoziţie, iar el şi Steve ar fi dat buzna în bar cu pistoalele scoase. Din fericire, nu a fost cazul.

— E-n regulă! Avem ce ne trebuie.

— O.K.! îi răspunse sergentul Mann, care se afla pe scaunul din dreapta al Fordului Scorpio condus de Eric.

* * *

Cu două ore în urmă, sergentul Mann le povestise detectivilor cum se dusese la Elaine Wilson, mama Laurei, de la care nu aflase nimic folositor anchetei. Decât că Laura pomenea adesea de barul Blue Café şi despre un anume barman pe nume Joe. Steve aflase repede adresa localului şi plecase într-acolo.

O dată ajuns, se dusese direct la bar. Cum trebuia să acţioneze discret, nu scosese legitimaţia de poliţist. Doar îl întrebase pe tinerelul blond care se afla de partea cealaltă a tejghelei dacă poate să-i dea o informaţie.

— Depinde, îi răspunsese acesta. Informaţia, ştiţi, te ajută să devii puternic…

Steve intui corect despre ce era vorba şi îi întinse barmanului o bancnotă de 20$, moment în care acesta deveni mult mai clar şi mai amabil.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Ai văzut-o cumva pe aici pe tipa asta? îl întrebă sergentul Mann, arătându-i o fotografie destul de recentă a Laurei, pe care o primise de la doamna Wilson.

Steve era capabil să jure că îl văzuse pe puşti pălind. În cele din urmă, acesta i-a răspuns **cu o** voce sfârşită:

— Nu, cred că nu. Ştiţi, pe-aici trece atâta lume, încât..

— Zici că era blond? îl întrebase Eric.

— Întocmai.

— Atunci e clar. El e. Fiţi atenţi! „Specialistul” zicea ceva interesant. Impresia lui e că Laura nu s-a opus violului sau a făcut-o destul de timid, mai mult de formă. Asta ce înseamnă? Că agresorul era amantul ei, sau că cel puţin îl cunoştea într-atât încât să nu i se opună. Şi cum Elaine Wilson spune că fiică-sa se tot învârtea prin cafeneaua asta, e foarte posibil ca barmanul să-i fi fost destul de apropiat. Ce ziceţi?

— Ai dreptate! zise şi Jane. Tipul vede fotografia, se sperie că Mann ar putea să fie poliţist şi nu recunoaşte nimic. Asta e! E al nostru!

Din nefericire, a urmat o discuţie îndelungată, în care fiecare

a susţinut altceva.

Eric, care era cel mai pornit, spunea că nu şi nu, că blondul trebuie arestat imediat, că poate s-o şteargă oricând…

Steve era oarecum mai echilibrat, considerând că blondul trebuie supravegheat până când comite o greşeală.

În fine, Jane susţinea că e posibil ca băiatul să nu fie vinovat, că nu au nimic palpabil, în afară de faptul că suspectul e blond.

— Şi ce vă faceţi dacă nu e vinovat? Ştiţi doar că, în asemenea cazuri, nu ne bucurăm de protecţie nici din partea căpitanului nici a directorului Tillman ori a primarului L.A., îi convinsese poliţista.

Până la urmă, o excelentă idee, unanim apreciată de cei trei, veni tot din partea ei:

— Ce-ar fi dacă m-aş deghiza un pic şi m-aş duce la blondin? Mă dau interesată şi fac rost cumva de un fir de păr de-al lui. Nu mai rămâne decât să i-l dăm lui Butch, acesta le compară şi-atunci ştim o treabă!

— N-ar fi mai bine să recoltezi o probă de spermă de la tinerel? Tot pentru aflarea ADN-ului, desigur, adică în interes de serviciu…

Eric încasase vreo două palme zdravene pentru asta, după care fusese primul care se declarase de acord cu planul lui Jane.

CAPITOLUL VIII

Jeremy îşi privi ceasul. Era 10.45 p.m. Trecuse destul timp de la plecarea poliţistei şi nimic nu se întâmplase. Se părea că nu avea să aibă loc nicio acţiune a poliţiei, aşa cum se temuse. Femeia venise pur şi simplu la agăţat. Sau să bea ceva. Oricum, arăta bine de tot. Straşnică bucăţică! Nu i-ar strica deloc s-o aibă şi el de vreo două-trei ori…

La o masă alăturată, două fetişcane se ridicară, pregătindu-se să plece. În timp ce se îndreptau spre ieşire, Jeremy se întinse şi depuse un bileţel lângă banii pe care tinerele îi lăsaseră pe masă.

Se uită împrejur. Nu, nu-l văzuse nimeni. Îl urmări pe tipul care debarasa mesele cum se apropie, întinde mâna după bani şi, ridicând din sprâncene, ia şi biletul.

Puţin mai încolo, în vreme ce barmanul Joe Wallace era foarte atent la prepararea unui cocktail, umărul drept îi fu zguduit de palma prietenească a colegului său, Nic.

— Ai o scrisorică de amor, bătrâne lup de mare, îi zise acesta, arătându-i o hârtie împăturită pe care scria mare: PENTRU JOE.

— E de la nişte gagici faine care tocmai au plecat. Te interesează sau mă duc eu? continuă Nic să-l şicaneze.

— La ce masă stăteau?

— Păi, la masa numărul 16, dacă nu mă-nşel.

Blondul băgă biletul în buzunar, termină cocktail-ul şi se retrase într-o încăpere din spatele barului. Era pentru a doua oară în acea seară când i se făceau avansuri.

Cam ciudat! se gândi el. *Oricum, nu văd nimic rău în asta.*

Despături bileţelul şi citi cu ochii măriţi de groază:

Ştiu că ai omorât-o pe Laura! Să fii la miezul ***nopţii*** *pe 23-rd Street, la nr. 20. O maşină cu geamuri fumurii te va aştepta acolo. Arăţi biletul şi te aşezi pe scaunul de lângă şofer. Dacă nu… pe scaunul electric. Alege!*

* * *

— Ohoo! se miră dr Harrison de costumaţia lui Jane, râzând cu gura până la urechi. Ai de gând să-ţi schimbi meseria de poliţist în cea de prostituată?

— Hai, doc, termină cu prostiile! îi răspunse Jane, conştientă că nu arăta, într-adevăr, prea bine..

Dar „Specialistul" părea de nestăvilit în acea seară, contrar sobrietăţii şi spiritului său critic ce îl făceau să pară de obicei lipsit de simţul umorului.

— Vai, dar mă înţelegi greşit! plusă acesta, spre satisfacţia colegilor Eric Black şi Steve Mann, care erau de faţă. Poţi să te îmbraci cum vrei şi să practici absolut ce meserie doreşti. Nu e treaba mea.

Jane depuse eforturi susţinute ca să nu ia în seamă hohotele de râs ale celor trei şi spuse cât putu de tăios:

— Butch, ce-ai spune dacă tipul ăsta e asasinul, iar noi îl ratăm din cauza glumiţelor tale răsuflate?

La auzul acestor verbe, „Specialistul" se trezi din reverie şi întrebă, complice:

— Ai probe?

Jane îi întinse graţioasă plicul, iar doctorul dispăru în laboratorul său, fără a mai scoate vreun cuvânt.

— Tot nu ne-ai spus cum l-ai vrăjit pe tip, se arătă curios Eric.

— Îmbrăcată aşa, nici n-a fost prea greu. I-am zis că sunt înnebunită după el, că de vreo câteva zile de când l-am văzut vin în fiecare seară pe-acolo, în speranţa că o să-mi acorde şi mie puţină atenţie. Apoi l-am mai aburit un pic, am fixat o întâlnire pentru mâine seară şi l-am rugat ca, până când ne vom vedea, să-mi dea un fir din părul lui care e atât de frumos…

— Şi el ţi l-a dat? se miră Steve, nevenindu-i să creadă.

— Ba chiar m-a lăsat să i-l smulg.

— Şi-acum ce facem? schimbă Eric subiectul.

— Ce să facem? Aşteptăm ca Butch să ne dea rezultatul analizei comparate a celor două fire de păr, răspunse Jane. Pe urmă, ori ne ducem acasă cu coada între picioare ori mergem să-l înhăţăm pe tip.

— Care va să zică, soarta lui depinde de un fir de păr! chicoti detectivul, încântat de gluma care i se părea că îi ieşise bine.

— Mda, cam aşa ar trebui să procedăm, zise Jane, întorcându-se spre Steve. Tu trebuie să ştii: până la ce oră e de serviciu tipul? Bănuiesc că până dimineaţă.

— Nu chiar. Din câte am înţeles eu, lucrează până când pleacă ultimul client. Dar asta se-ntâmplă oricum după două-trei noaptea. Poate chiar mai încolo.

— Asta e, nu ne rămâne decât să-l aşteptăm pe Butch. Noroc că mai am ţigări, se consolă Eric, aprinzându-şi una.

* * *

Joe se plimba nervos prin faţa imobilului de la nr. 20 ce-i fusese indicat. Stătea cu mâna pe patul armei din buzunar şi se gândea:

Ce-o fi vrând de la mine? Cu siguranţă că nimic bun. Oricum, o să fiu primul care va trage.

Da, da, cu siguranţă voi fi foarte atent şi voi fi primul. La cel mai mic gest, l-am terminat, ce mama naibii!

Cu toate acestea, barmanului îi era îngrozitor de frică. Îşi simţea toţi muşchii contractaţi şi saliva abundent, ceea ce îl făcea să scuipe foarte des. La un moment dat îl străfulgeră o idee: *Dacă Nic a citit biletul?*

Îşi privi ceasul. Trecuseră două minute peste miezul nopţii. Nu mai apucă să-şi facă alte gânduri, pentru că văzu o maşină parcată la vreo douăzeci de metri de el. I se făcea semn cu farurile.

* * *

Trei capete se întoarseră simultan spre uşă. Jane, Eric şi Steve epuizaseră toate subiectele de discuţie şi aşteptau destul de pleoştiţi apariţia „Specialistului“.

Când uşa biroului se deschise, mai-mai că-i săriră în braţe. Eric îşi dădu picioarele jos de pe birou, se ridică şi se grăbi să pună întrebarea care stătea pe buzele tuturor:

— Cum e, doctore? El e?

— Analiza celor două probe, care, după cum ştiţi…

— Butch, n-avem timp acum, îl opri Jane. Ne trebuie doar un răspuns. E acelaşi ADN?

Legistul mustăci, uşor nemulţumit că nu fusese lăsat să-şi facă numărul, dar se hotărî să fie mult mai succint decât de obicei:

— În proporţie de 99%, da.

— Să mergem! strigă Eric, îndreptându-se decis spre uşă.

În următoarele secunde biroul se goli, ceea ce îl făcu pe Butch Harrison să murmure: *Şi nici măcar nu mi-au mulţumit…*

CAPITOLUL IX

— De ce naiba nu l-om fi pus pe nenorocitul ăla sub urmărire?

— Ce tâmpenie! adăugă Jane.

— V-am zis eu că el e? Dacă n-aţi vrut să mă ascultaţi, continuă detectivul, aruncându-şi ţigara în scrumieră fără să o mai stingă. Să fim discreţi! Să fim discreţi! se maimuţări el imitând-o pe Jane. Dacă n-aţi fi fost atât de preocupaţi de nenorocita asta de discreţie, acum îl aveam, înţelegeţi?

Când se enerva, Eric cam întrecea măsura şi nu se putea stăpâni. Bătea nervos cu degetele într-una din mesele localului Blue Café şi dădea agitat din cap.

Însă cum colegii săi stăteau spăsiţi, ascultându-l fără să scoată niciun cuvânt, detectivul o lăsă un pic mai moale, îndreptându-şi reproşurile în altă direcţie:

— Măcar dacă ne trecea prin cap să rămână unul dintre noi ca să supravegheze cafeneaua, că şi-aşa am stat ca nişte momâi la birou şi-am aşteptat rezultatul de la Butch! Alta ar fi fost situaţia acum.

Jane, care în tot acest timp se gândise cu febrilitate la o soluţie, întrerupse monologul partenerului ei:

— Eric, ştii ce mi se pare ciudat? Colegul ăstuia, Nic, sau cum îi zice, a declarat că a găsit pe masa aia din colţ un bilet pe care i l-a dat chiar el lui Joe. Cred că a fost ceva foarte important. Imediat după aceea, la nici jumătate de oră, omul nostru şi-a rugat colegul să-i ţină locul, pretextând că nu se simte prea bine.

— Steve! Ia du-te şi cheamă-l pe individ, să-i mai punem nişte întrebări! Poate că şi-a mai amintit ceva.

Ospătarul era o matahală de om. Avea nişte mâini ca două lopeţi şi o privire de retardat. Se aşeză cu oarecare grijă pe scaun, temându-se să nu-i fărâme, şi privi spre Eric, care îl întrebă:

— Spune-ne, te rog, cam pe la ce oră ziceai că ai înmânat colegului tău acel bilet?

— Păi, mai devreme un pic mă întrebase un client cât e ceasu' şi i l-am arătat pe cel de la bar. Era fără douăzeci. Deci, când i-am dus biletu' lu' Joe, era cam făr-un sfert.

— Unde ziceai că l-ai găsit?

— La masa 16, aia, a treia din colţ, răspunse Nic arătând cu degetul spre o masă din partea opusă barului.

— Şi zici că acolo stătuseră două tinere?

— Da. Plecaseră un pic mai devreme şi lăsaseră pe masă banii şi biletu' ăsta. Cre' că erau la agăţat, însă nu le-a ieşit nimic şi au tulit-o în alta parte.

— Fetele erau dintre clienţii obişnuiţi ai localului?

— Nu. Deşi cre' că au mai fost p-aici. Da' mai rar.

— Şi când a plecat Joe?

— Păi, v-am zis. La vreo juma' de oră, nu mai mult.

— A luat biletul cu el?

— Cre' că da, că io nu l-am mai văzut.

— Pe bilet ziceai că scria..

— „Pentru Joe". Atâta scria.

— Şi nu te-ai uitat înăuntru, aşa, de curiozitate? Spune drept! Colegul tău e acuzat de crimă, îl luă Jane mai din scurt. Dacă ne ascunzi ceva s-ar putea să o încurci.

Pe faţa lui Nic nu tresări absolut niciun muşchi la auzul faptului că Joe, colegul lui, e acuzat de omucidere.

— Păi, io şi cu Joe picăm în acelaşi schimb cam o dată la două săptămâni şi nu suntem prea apropiaţi. Nu-l cunosc prea bine…

— În regulă, îl întrerupse detectivul.

— Cu ce fel de litere era scris „Pentru Joe"?

De data aceasta vorbise Steve.

— Cu litere mari, cum scrie tot omu'. A! îşi aminti el. Şi pe margine avea nişte înfloriturі; cum să vă zic io… ca nişte rotiţe.

— Ai putea să le schiţezi? îl întrebă Jane.

Steve îi puse în faţă o foaie şi un pix.

— Ştiţi, nu prea mă pricep la chestii d'astea, da' pot încerca.

— Desenează cum poţi tu, ca să ne facem o idee, îl încurajă

Eric.

Nic luă pixul destul de stângaci, în vreme ce Jane îşi reţinu un zâmbet. Se vedea cât de colo că tipul cam sărise peste educaţia şcolară.

Reuşi totuşi să deseneze nişte forme aproape circulare, cu conturul zimţat, ca nişte roti dinţate şi haşurate oblic în interior.

— Şi cam unde erau dispuse? îl întrebă Jane.

— Pe marginea foii, aşa, cam pe-aici, le arătă barmanul.

— Da, mulţumim! Eşti liber. Şi Eric îi făcu un gest sugestiv cu capul.

— Trăiţi, spuse matahala, aplecându-şi uşor capul şi îndreptându-se spre bar.

Ştia foarte bine că nu trebuie să se pună rău cu poliţia dacă nu avea de gând să dea de bucluc.

— Nu prea sunt lămurit, recunoscu Eric. Cine i-a dat biletul? Ce scria în el? E vreo legătură între acesta şi plecarea precipitată a lui Joe? Simt că am dat-o-n bară rău de tot. Ce zici, colega?

— Eu propun să ne proptim coada între picioare şi să mergem pe la casele noastre. N-o să ne strice câte un pui de somn până-n zori, fu de părere Steve. Nici nu vreau să mă gândesc ce-o să fie mâine, când o să-i spunem căpitanului ce idioţi cu diplomă am fost!

Şi toţi ştiau că sergentul avea perfectă dreptate când afirma aceasta.

* * *

Se auzeau doar zgomotele nopţii.

Şi gâfâielile lui Jeremy Brock.

Din când în când cobora în groapa care devenea din ce în ce mai mică şi bătătorea pământul cu picioarele. Noroc că o săpase suficient de adânc.

Fusese destul de simplu. Totul decursese conform planului. Joe îi arătase biletul prin parbrizul fumuriu, înainte de a intra în maşină, astfel încât nu exista dubiul că îl uitase pe undeva. Jeremy Brock trebuia să fie absolut sigur că nu va rămâne nicio dovadă a crimei sale. Mai ales una scrisă.

Directorul stătea pe bancheta din spate, iar când barmanul urcase în automobil, îi proptise pistolul în tâmplă, spunându-i:

— Nu vreau să-ţi fac niciun rău! Ştiu că ai o armă în haină. Sunt aici de o jumătate de oră şi te-am văzut cum îţi pipăiai buzunarul. Poţi s-o păstrezi, dar nu te gândi s-o foloseşti! N-are niciun rost. Oricum, ţi-am zis că nu o să păţeşti nimic.

Văzând că Joe încearcă să-şi mişte capul, Jeremy îl preveni:

— Nu te interesează cine sunt şi cum am aflat despre fapta ta. Ţi-am zis că n-o să păţeşti nimic. Asta se va întâmpla numai dacă faci ce-ţi spun eu. La cel mai mic gest în afara ordinelor mele, te lichidez! Pistolul are un amortizor de zgomot, aşa că…

— De ce m-ai chemat? îl întrerupse Joe, deschizând gura pentru prima oară de când intrase în maşină. Ce vrei de la mine?

— Mai întâi spune-mi de ce ai ucis-o pe Laura!

— Eram drogaţi.

— Continuă! îl zori Jeremy cu o voce de gheaţă.

— Ea parcă înnebunise. Zicea că nu mai are bani, dar că mai vrea o doză. I-am spus că nu se poate. A sărit la mine şi am violat-o. De fapt nu s-a prea împotrivit. Nu era pentru prima dată când o puneam împreună.

— Continuă! Ziceai că voia droguri..

— Da. L-am mai dat puţină cocaină, am luat şi eu, iar pe urmă a devenit mai agresivă. M-a amenințat că mă dă în primire că am violat-o. Am vrut să scap de ea, nici nu mai ştiu ce i-am făcut.

Îmi amintesc doar că abia am cărat-o până la tomberon.

— Unde ai ucis-o?

— Într-un apartament din blocul ce dă în gang, la o prietenă de-a ei care era plecată din oraş. Nu mai fusesem niciodată acolo.

— Fii atent la mine!

— Ascult.

Jeremy se lămurise cum stătea treaba cu moartea Laurei. Trebuia să treacă la lucruri mai importante.

— Următoarea chestie pe care ţi-o cer este să scrii câteva cuvinte. În faţa ta, pe bord, ai un pix şi o foaie. Scrii cu

majuscule exact ce-ţi spun eu, dar cu un scris cât mai diferit de scrisul tău obişnuit.

Apoi Brock începu să-i dicteze:

— La miezul nopţii, punct. North Avenue numărul 83, punct.

Jeremy privi peste umărul blondului, după care se declară mulţumit.

— Şi-acum? întrebă cel de-al doilea.

— Cred că ai înţeles că, dacă voiam să te împuşc, o făceam de mult. Eu am să mă duc să-mi iau nişte ţigări. Am rămas fără. Tu aşteaptă-mă aici! De fapt, dacă vrei să fugi, fugi! Însă bănuiesc că, dacă ai venit până aici, eşti atât de inteligent încât să-ţi dai seama că soarta ta e în mâinile mele.

Jeremy se ridică, deschise portiera şi se depărtă liniştit de maşină. Ţinea în mână telecomanda automobilului, pe unul dintre butoanele căreia apăsă. Blocase uşile. Apoi, zâmbind, apăsă un al doilea buton.

— Un Camel fără filtru, vă rog! îi ceru vânzătoarei, o dată ajuns la magazin.

Făcu câţiva paşi şi se opri, privind spre propria-i maşină. Îşi aprinse o ţigară şi, uitându-se la ceas, îşi spuse că mai avea de aşteptat cam două minute. Apoi se putea întoarce. Îl va găsi pe Joe la fel de blond, cu siguranţă, însă un pic mai adormit decât îl lăsase…

Cel de-al doilea buton pe care îl apăsase declanşa un mecanism ce permitea emanarea unui somnifer extrem de puternic. În câteva secunde, interiorul maşinii era invadat de gaz. Aceasta era cea mai modernă metodă anti-furt, una dintre ultimele descoperiri în domeniu. Dacă sistemul nu era dezactivat la urcarea în automobil, portierele se blocau automat şi, în câteva secunde, intrusul adormea buştean. Apoi gazul era eliminat şi aerul din maşină redevenea respirabil.

Jeremy urcă la volan, mulţumit de rezultatele obţinute, şi îşi zise în barbă: — Somn uşor, dragă Joe!

Când groapa aproape se umplu, Jeremy luă bucăţile mari de pământ cu iarbă, pe care le scosese de la suprafaţa solului şi pe care le aşezase deoparte. Apoi le montă cu multă grijă la locul lor. Erau înalte cam de vreo zece centimetri. Acolo unde

îmbinările nu se potriveau, completa cu pământ şi bătătorea uşor cu degetele.

Arăta excelent. Mai ales la lumina lanternei, nu se vedea nicio urmă. Ai fi jurat că nu existase vreo groapă acolo. Desigur, la lumina zilei s-ar fi observat că mormântul nu e chiar perfect. Dar cine trecea prin pustietatea aceea de la marginea L.A.? Era o pădurice destul de anostă, în care nu aveai acces cu maşina dinspre şosea, din cauza unui enorm şanţ cu apă ce trecea pe la marginea acesteia.

Întâmplător, Jeremy ştia un drum lăturalnic, practic necirculat, foarte ocolit, dar pe care puteai să ajungi chiar până în mijlocul pădurii. Ştia că nu trece nici dracu' pe-acolo.

Mai rămăsese ceva pământ, pe care îl strânse în trei saci şi-l băgă în portbagaj. Cercetă locul încă o dată pentru a fi sigur că nu lăsase vreo urmă, apoi stinse lanterna şi îşi aprinse o ţigară din care trase cu sete.

În sfârşit, moartea Laurei nu-l mai obseda. Ba chiar simţea o mare satisfacţie pentru ceea ce făcuse.

Ciudată satisfacţie.

Satisfacţie…

Îl pedepsise pe netrebnic în mod exemplar.

N-avea remuşcări. Acesta îşi meritase soarta cu vârf şi îndesat.

Se uită instinctiv la ceas. Era aproape cinci dimineaţa. Toată treaba îi luase mai mult decât se aşteptase. Mai era puţin şi se lumina. Trebuia să se grăbească.

Porni silenţiosul motor al maşinii şi se gândi că, la acea oră, efectul somniferului ar fi trebuit să înceteze. Coborî geamul şi, privind în direcţia locului în care îl îngropase de viu pe Joe, şopti cu o grimasă de psihopat pe chip:

— Bună dimineaţa, dragă Joe!

CAPITOLUL X

— Vă daţi seama ce se poate întâmpla cu criminalul ăsta în libertate? se burzului căpitanul West la ei. Judecând după modul în care a ucis-o pe fata aceea, vă spun eu că e psihopat. O să terorizeze oraşul, nu altceva! A fost şansa voastră să puneţi mâna pe el. Şi voi ce-aţi făcut? Nimic. Sunteţi nişte incompetenţi! Asta sunteţi: in-com-pe-tenţi, silabisi boss-ul, sărindu-i muştarul.

Îi adunase pe toţi la el în birou unde, ca de obicei când treaba era „groasă", se afla şi Larry Tillman, directorul D.P.L.A., în cadrul căruia funcţiona şi Divizia „Cazuri Speciale". Se aflau acolo, frumos aliniaţi, cu nişte mutre spăsite: sergentul Mann, legistul Butch Harrison, locotenentul Brian Benett, detectivii Jane Heron şi Eric Black. West urla la ei de vreo zece minute şi nimeni nu se gândea să-l întrerupă. Toţi ştiau că în astfel de cazuri trebuia să-l laşi pe căpitan să-şi descarce nervii, pentru că altfel n-ai fi făcut decât să-l întărâţi şi mai rău. Oricum, avea să se potolească singur cât de curând.

Într-adevăr, în cele din urmă West se rezemă istovit de spătarul fotoliului.

— Gata! Dispăreţi! Şi să nu vă mai văd în faţa ochilor până nu-i daţi de urmă maniacului. Afară!

Cei cinci se executară în linişte, grăbiţi să scape cât mai repede de răcnetele şefului. Până şi Eric se abţinu să facă vreo glumă, aşa cum obişnuia. Era conştient că de data asta fusese numai şi numai vina lor.

— Cu mine ce-o fi avut? se întrebă Brian Benett. Abia dacă ştiu despre ce este vorba. Cred că a îmbătrânit rău căpitanul!

Locotenentul criminalist se ocupa de obicei cu adunarea probelor de la faţa locului şi investigarea acestora în laborator, împreună cu dr. Harrison.

— Cam ce a avut şi cu mine, îi răspunse Butch cu o voce care-i trăda enervarea.

— Acuma, asta e! O încasăm cu toţii, încercă Steve să mai liniştească spiritele.

Se aşezară la unul dintre birouri şi începură să stabilească ce avea de făcut fiecare. Săpuneala căpitanului West îşi făcuse efectul. Cei cinci erau destul de hotărâţi să nu mai greşească a doua oară în acest caz. Discutară aprins vreme îndelungată până să ajungă la nişte concluzii pertinente. Una dintre acestea era că trebuia să distribuie cât se poate de urgent fotografia lui Joe Wallace la toate ziarele. Jane se oferi să se ocupe de asta, apelând la directorul cotidianului *Los Angeles Times,* pe care îl cunoştea.

Apoi mai rămânea de cercetat anturajului barmanului şi de efectuat reconstituirea traseului prezumtivului criminal din noaptea asasinatului. Steve propuse să se ocupe împreună cu Brian de aceste aspecte.

„Specialistul” nu avea cum să-i ajute. Putea cel mult să reanalizeze probele, în speranţa că va găsi indicii suplimentare.

Lui Eric nu-i rămânea decât să discute încă o dată cu Elaine Wilson, poate mai reuşea să afle ceva, precum şi cu apropiaţii Laurei.

Peste o oră se despărţiră, rămânând ca acela care află primul ceva important să-i anunţe de urgenţă pe ceilalţi.

* * *

Muşca la sânii lui Irene de parcă ar fi fost sfârşitul lumii. O proptise într-un perete şi se înfigea în ea cu furie, sălbatic, făcând-o să ţipe încontinuu ca o nebună. Făceau amor ca doi disperaţi.

Pentru Jeremy, întâlnirea cu amanta lui reprezenta un adevărat moment de sinceritate. Ştia că a face sex cu Irene era singura modalitate de a scăpa de remuşcări şi mai ştia că ea îl va înţelege perfect şi-l va ierta pentru tot. Aşa că îşi lăsă imaginaţia să-şi facă de cap.

Gândurile îi zburau aiurea, în timp ce o poseda pe Irene cu mişcări atât de adânci şi de dure, încât dacă între ei n-ar fi existat o perfecta armonie a mişcărilor, cu siguranţă că ar fi rănit-o.

Tânăra ştia să se mişte extraordinar dar, ceea ce era

interesant, şi ea era dusă cu mintea în cu totul alt loc.

Irene nu era o târfă în adevăratul înţeles al cuvântului. Ci doar o femeie inteligentă, frumoasă şi înnebunită după sex. Avea şi ea problemele ei, de care reuşea să uite doar când era cu Jeremy. Sau, mai bine-zis, atunci când Jeremy era în ea.

Sânii femeii, întoarsă acum cu spatele, se frecau de peretele zgrunţuros, în timp ce amantul i-o trăgea cât putea de dur pe la spate. Cu toate acestea, pentru amândoi era îngrozitor de bine.

El îşi înfăşură părul ei negru în jurul mâinii, îi trase capul spre spate şi îi introduse limba în ureche. O linse îndelung, muşcând-o din când în când de unde apuca. Apoi coborî spre gât, spre ceafă şi umeri, îşi înfipse dinţii în omoplaţii ei, iar fata de punea eforturi susţinute pentru a-i face faţă.

Unghiile tinerei zgâriau zidul, ochii îi erau daţi peste cap, transpiraţia i se scurgea pe tot corpul şi întreaga ei fiinţă era gata să explodeze.

Sfârcurile imense, maronii, i se întăriseră de stăteau să pleznească. Simţea că va juisa teribil de mult pentru a doua, a treia, a patra, cine mai ştia pentru a câta oară… Cine avea timp să mai numere orgasmele?

La un moment dat, Jeremy se opri brusc. Ieşi din ea, o întoarse cu faţa şi începu s-o sărute cu tandreţe. Irene era atât de înfierbântată, încât nu realiză că i se întâmpla pentru prima oară acest lucru.

Îşi înfipse unghiile în spatele lui, zgâriindu-l mai întâi uşor, apoi, pe măsură ce sărutările deveneau mai pasionale, aproape până la sânge. Buzele îi erau sfârtecate, gura îi era invadată de limba lui şi resimţea o presiune cumplită în cap, având senzaţia că sângele îi poate ţâşni în orice clipă prin urechi.

Până când simţi răceala mesei lipite de spate, avusese senzaţia că pluteşte. Îl văzu pe Jeremy stând în picioare, rotindu-se înăuntrul ei şi privind-o aşa cum n-o mai făcuse până atunci. Ochii lui o pătrunseră adânc, răscolindu-i toate simţurile.

— Hai! O să-mi vină! O să-mi vină îngrozitor de tare! O să-mi vină mult! îi repetă ea gâfâind în neştire, fără să-şi dea seama prea bine ce spune.

— Şi mie! Şi mie, iubito!

Irene Baltimore şi Jeremy Brock avură senzaţia aceea teribilă că se află pe creasta valului şi că acesta li se sparge în cap, inundându-i. Juisară abundent, ţipând prelung, aproape amândoi deodată.

* * *

— Nimic. O săptămână întreagă şi nimic.

— Ei, nu chiar nimic, draga mea.

— ?!

— Nu ziceai că te-a sunat aseară directorul Jeremy Brock şi te-a rugat să vă întâlniţi? spuse Eric, zâmbindu-i larg. După cum ocoleşti subiectul, am impresia că o să se lase cu ţipete în noaptea asta!

— Nu fi nesimţit! Oare o să te maturizezi vreodată şi o să încetezi cu glumele astea tâmpite de care nu te poţi lăsa?

— Şi dacă-ţi spun că nu sunt glume?

— Ei, nu sunt! Mai degrabă aş pune pariu că ai da orice să ştii ce-o să fie între mine şi tipul ăsta. Zi că nu-i aşa! îl atacă Jane direct.

Ştia din experienţă că asta era singura ei şansă de a scăpa de interminabilele glume proaste ale partenerului său.

— Eu? Făceam mişto de tine, dacă nu te-ai prins, bătu Eric în retragere, schimbând subiectul.

— Aiurea, cine te crede?! Decât să lansezi tot felul de supoziţii în ce mă priveşte, mai bine ţi-ai pune la treabă neuronul ăla, care şi aşa moare de singurătate.

— Adică?

— Ce facem cu nenorocitul ăsta care a dispărut? Cum naiba dăm de el? A trecut o săptămână şi n-avem niciun fir.

— Nu ştiu! În afară de ce au găsit Steve şi Brian, chestia cu drogurile, că individul nostru era distribuitor şi tot restul, nu avem mare lucru. De fapt, nu era decât un mic găinar. Poza lui a apărut pe prima pagină aproape în toate ziarele şi cu toate astea nimeni n-a văzut nimic, nimeni n-a auzit nimic. Parcă ar fi intrat în pământ!

Şi niciunul dintre ei nu ştia cât adevăr conţineau aceste ultime cuvinte!

— Anturajul Laurei se compune numai din persoane dubioase. O gaşcă de neisprăviţi, de drogaţi, care mai de care mai debusolat, continuă Eric înverşunat. Te uiţi la ei şi ce vezi? Jumătate sunt viitori infractori. Cu cine se încurcase şi Laura asta! S-a dus pe apa Sâmbetei imaginea de fetiţă cuminte pe care o aveam în minte despre ea.

Eric se opri, cotrobăindu-se prin buzunare după brichetă. Într-un târziu o găsi, îşi aprinse o ţigaretă Camel fără filtru şi continuă:

— Nici de la Elaine n-am mai reuşit să aflu nimic. E clar că era depăşită de evenimente în problemele fiică-sii. Am impresia că nu prea reuşeau să comunice. E încă destul de afectată. Trebuie să mai trec zilele astea pe la ea. I-am promis că o s-o ţin la curent. Dar ce naiba să-i spun? se întrebă Eric mai mult retoric, slobozind un oftat.

— Ştii ce nu-mi dau eu seama? Unde s-o fi dus Joe Wallace în noaptea aceea. Pe-acasă n-a trecut, prin locurile prin care se-nvârte de obicei n-a fost văzut... Şi-atunci?

Melanie Pullman, secretara căpitanului, deschise uşa cu o faţă zâmbitoare.

— Am două veşti proaspete pentru dumneavoastră. Una proastă şi una bună.

— Pe cea proastă o ştim! dădu Eric din mână a lehamite. Ne cheamă căpitanul. Este? Da' dacă zici că e şi o veste bună, spune-o!

— De fapt, nu e chiar atât de bună. Dar tot e mai bună ca prima. Într-adevăr, vă cheamă şefu', însă e şi directorul Tillman în birou. Aşa că poate va ţipa la voi mai încet decât a ţipat la mine prin telefon!

Cei doi parteneri se ridicară de pe scaune oftând şi se îndreptară cu capetele plecate spre biroul lui West.

— Am îmbulinat-o! mai spuse Eric înainte de a intra. Nevinovaţi…

* * *

— E prima oară când nu ştiu ce să cred. Ţi s-a întâmplat ceva, e clar. Dar nu ştiu dacă e de bine sau de rău.

— Nici eu, Irene, nici eu nu-mi dau seama.

— Ştii, a fost fantastic cu tine! Să simţi o chestie ca asta şi e suficient ca să-ţi dai seama pentru ce trăieşti. Acum, parcă nu-mi mai pasă de nimic. Am trăit ce trebuia trăit. Nu-mi mai e teamă de nimeni şi de nimic.

Pe Jeremy îl trecu un fior pe şira spinării. Nu ştia de ce, însă, mai devreme, simţise o cumplită nelinişte străbătându-i carnea. O privi pe Irene în ochi, căutând un răspuns la angoasa care-l încerca. Negreşit, amanta lui îl făcea să se simtă atât de bun, să se căiască de tot ceea ce făcuse, încât…

— Aveai nişte ochi, Dumnezeule, ce ochi! continuă Irene. Şi-acum mă-nfior când îmi amintesc. Te iubesc, Jeremy Brock! Te iubesc! E prima oară când spun unui bărbat aşa ceva.

Acesta o luă în braţe şi o strânse puternic la piept. Stăteau goi pe marginea patului, strâns îmbrăţişaţi, ca pentru vecie…

CAPITOLUL XI

Faţa lui Jeremy Brock se destinse într-un zâmbet larg.

— Hello!

— Bună seara, domnule Brock!

— Mă iertaţi, dar abia adineauri când v-am salutat mi-am dat seama că v-am uitat numele. Încă o dată, vă rog să-mi acceptaţi scuzele.

— Nicio problemă! Jane Heron mă cheamă, dar puteţi să-mi spuneţi pe numele mic, îi răspunse detectiva, plăcut impresionată de fizicul bărbatului din faţa ei.

— Am să mă străduiesc, zâmbi acesta. Adevărul e că şi eu prefer să ne tutuim. În caz că aţi uitat, numele meu este Jeremy.

— Cu siguranţă nu l-am uitat. Noi, poliţiştii, trebuie să avem o bună memorie a numelor, dom… vreau să spun Jeremy.

— După cum ţi-am zis, n-am niciun indiciu în plus legat de crima pe care o anchetezi. Vroiam doar să… A, era să uit! Îţi mulţumesc că ai venit singură, aşa cum te-am rugat. Colegul tău, detectivul acela…

— Ştiu, Eric Black are o genă care-l face antipatic. Şi eu sunt sătulă de el până peste cap. Îmi strică majoritatea zilelor cu glumele lui nesuferite.

— Bine, să lăsăm asta, Jane!

Jeremy alesese ca loc de întâlnire o tavernă destul de selectă, ce-i drept numită „DV8”.

Coborâră nişte scări în spirală, care păreau că nu se mai termină. Treptele aveau multe orificii de dimensiuni mici, pe unde pătrundea o lumină puternică, multicoloră, ce părea a veni din adâncurile pământului.

Ajunşi jos, Jane se uită de jur împrejur. Barul arăta ca un beci. Pereţii erau din cărămidă, nefinisaţi şi întrerupţi din loc în loc de nişe în care se aflau diverse obiecte. Acestea, în bătaia unor lumini foarte bine aşezate, proiectau pe pereţi umbre

sinistre. De fapt, cam tot decorul se baza pe un joc de lumini şi umbre.

Poliţista simţi un mic şoc la vederea interiorului, rămânând cu o senzaţie pe care n-o putea ignora oricât ar fi vrut. Nu era propriu-zis o teamă, dar încerca un sentiment destul de ciudat. De aceea, când Jeremy o cuprinse galant cu braţul pe după umeri, răsuflă uşurată, simţindu-se mai în siguranţă.

— Aici, Jane. Asta e masa noastră, spuse el, arătându-i un loc aflat în penumbră.

Undeva, lângă un mic podium, se aflau membrii unei orchestre de jazz, care îşi lăsaseră instrumentele deoparte şi îşi sorbeau liniştiţi băuturile.

— Cântă excelent, din câte ştiu, adăugă Jeremy, trăgând un scaun şi invitând-o pe Jane să se aşeze.

Are o figură atât de fină! se gândi ea. *Şi e aşa de galant!*

Abia aştepta să se abandoneze unei plăcute conversaţii cu bărbatul acela şi să uite de toate problemele cotidiene.

* * *

— Imediat, vin imediat! se auzi din partea cealaltă a uşii.

Eric se proptise fără să-şi dea seama cu degetul în sonerie, gândindu-se încă la discuţia de dimineaţă din biroul căpitanului. Maamă! Ce le mai făcuse! Degeaba încercase directorul Tillman să-l mai tempereze pe căpitan. West îi făcuse cu ou şi cu oţet, ajungând să-i ameninţă că, dacă în 48 de ore nu vin cu ceva nou în cazul „Joe Wallace”, îi suspendă. Detectivul nu prea credea că va fi chiar aşa, dar ameninţările respective erau, totuşi, un ultimatum de care trebuia să ţină seama.

— Eric! Cât mă bucur să te văd! Intră, te rog! îl invită Elaine Wilson înăuntru.

— Bună, Elaine! îi răspunse Eric. Arăţi mult mai bine decât ultima oară când ne-am văzut. Serios! îşi întări el complimentul, văzând că faţa femeii trăda o oarecare neîncredere.

Fusese atât de abătută…

— Am ajuns la concluzia că, deşi Laura a fost singurul meu copil, am şi eu viaţa mea şi trebuie să mi-o trăiesc. Sau măcar

să încerc…

— Ai o figură mult mai luminoasă ca de obicei. Oricum, tu ai fost şi eşti o femeie frumoasă fără doar şi poate.

— Îţi mulţumesc, dar sper că nu glumeşti ca de obicei, se grăbi ea să se încredinţeze, ştiind cu cine are de-a face.

— Nu. N-am niciun chef de glume. De altfel, am numai veşti proaste. Pot să-mi aprind o ţigară ?

— Extraordinar! Ne ştim de 15 ani şi abia acum ţi-ai găsit s-o faci pe politicosul… Ştii doar că poţi fuma.

— După cum deja ai aflat, începu Eric, tipul care a ucis-o pe Laura ne-a scăpat printre degete. Ce e mai grav, acum nu mai putem da de urma lui. Nu pot să-mi dau seama unde a dispărut blestematul!

— Da, înţeleg.

În încăpere se lăsă o linişte grea, apăsătoare. Eric se simţea destul de incomod în situaţia în care se afla.

— Ce zici, bem ceva? Aşa, în amintirea vremurilor trecute, îl scoase Elaine din starea ce îl cuprinsese.

— O, da, un whisky ar fi excelent! se grăbi Eric să accepte, simţind că o tărie era mai mult decât binevenită în acel moment.

După primul păhărel, detectivul scăpă de stresul cu care venise. După următoarele două, atmosfera se înveselise binişor, Elaine lăsând să-i scape câteva aluzii la viaţa lor intimă de odinioară. Din tinereţea ei şi din adolescenţa lui, mai precis.

— Şi când am ieşit din bodega aia, cum se mai uita barmanul la tine! Mai ţii minte? Nici acum nu ştiu dacă a văzut toată faza.

— Iar tu, cu chiloţii mei în buzunar, îmi spuneai: „Fii cât mai naturală! Fii naturală, Elaine. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic”.

Şi femeia începu să râdă cu poftă, lăsându-şi capul să cadă pe umărul lui Eric. Apoi îşi sprijini mâna de piciorul lui.

Detectivul ar fi vrut nespus să o aibă din nou, însă îşi dădu seama că în acel moment o partidă de sex ar fi fost de-a dreptul neinspirată. De aceea se ridică de la locul său, aşa, ca pentru a se dezmorţi, iar în scurt timp se pregăti de plecare.

* * *

— M-am simţit minunat cu tine, Jane!

— Şi eu, Jeremy. Chiar extraordinar de bine. Şi bombă aia de bar în care m-ai dus m-a amuzat. Nu prea sunt eu obişnuită cu genul ăsta de local, dar mi-a plăcut.

Poliţista zâmbi ca după patru-cinci pahare de Martini, apoi cei doi se îndreptară spre BMW-ul ei 525.

— Îmi pare rău că trebuie să ne despărţim şi nu mai putem bea ceva. Cu tine timpul trece extraordinar de repede, spuse Brock entuziasmat.

— Când mă gândesc că după o seară ca asta m-aşteaptă o zi grea... O, Doamne! Nici nu vreau să mă gândesc. De fapt, ţi-am spus, ştii şi tu.

— Chiar voiam să te rog să mă ţii la curent cu mersul anchetei. Desigur, în măsura în care se poate. După ce mi-ai povestit ce i-a făcut fetei, abia aştept să-l prindeţi. Locul lui e după gratii sau în pământ. Ce bestie! Cât sânge rece!

— Da, o să te ţin la curent. Deşi, ţi-am zis, stăm prost de tot.

— Atunci, frumoasă doamnă, nu-mi rămâne decât să îţi sărut mâna, în speranţa că îmi vei da şansa de a te revedea cât mai curând.

Cu toate că o declamase suficient de teatral pentru a glumi, Jeremy fusese pe jumătate serios când îi spusese lui Jane aceste lucruri. Ştia să folosească arma politeţei cu o extraordinara abilitate, obţinând aproape întotdeauna ceea ce voia.

— N-ar fi exclus.

— O să te sun peste câteva zile, îi şopti Jeremy, sărutându-i obrajii.

Plăcut impresionată, Jane îl urmări cu privirea, cu sărutarea lui încă arzându-i pe faţă.

CAPITOLUL XII

— Dezbrăcarea! urlă Jeremy.

— Da, stăpâne! se conformă Linda cu o privire pierdută.

Frumoasa mulatră Linda Carson îşi smulse cămaşa rupându-i câţiva nasturi şi lăsă să-i cadă la picioare fustiţa care, oricum, nici fundul nu i-l acoperea.

— Treci şi ia-mi-o! îi ordonă bărbatul.

Linda se postă imediat în genunchi la picioarele acestuia, când se trezi aruncată pe podea de o palmă teribilă peste faţă.

— Ai răbdare, târâtură. Te grăbeşti?

— Nu, stăpâne, am înţeles, răspunse femeia.

Linda era narcomană şi masochistă pe deasupra, iar Jeremy ştia acest lucru. De altfel, mulatra se afla şi acum în transă. Se arăta foarte docilă, iar pentru o doză puteai să i-o tragi cum şi unde voiai.

Jeremy o cunoştea din vedere, dar şi din auzite, de la prietenii săi parteneri de escapade şi de orgii Francis Keppler şi Carl Merson. Aceştia i-o recomandaseră ca fiind „o bucăţică pe cinste”. O agăţase fără nicio problemă, chiar pe stradă. O urcase în maşină, îi cumpărase o doză şi nu avusese nicio problemă în a o aduce în locuinţa lui.

Bărbatul stinse veiozele, astfel încât în cameră nu mai pătrundea decât lumina becului de afară, de la intrarea în imobil. Se aşeză în faţa prostituatei şi o somă:

— În seara asta o s-o facem cu prezervativ, târfo! Ai înţeles?

În timp ce fata se grăbea să dea din cap în semn de aprobare, el adăugă:

— Pune-mi-l cu gura! Şi-i întinse un prezervativ fosforescent.

Linda îl desfăcu la prohab, îi scoase membrul şi începu să-i ruleze prezervativul cu buzele sale groase, senzuale, apetisante.

Peste câteva minute Jeremy avea confirmarea că mulatra era, într-adevăr, o expertă. I-o sugea cum numai o drogată o putea face, mişcându-şi capul în toate părţile, gemând şi

scâncind în fel şi chip. Din când în când, limba ei cobora spre testiculele înfierbântate ale bărbatului, pe care le lingea cu poftă.

La intervale scurte de timp, Jeremy îi ardea câte un pumn zdravăn şi o trăgea de păr înspre el.

Fata fu cât pe ce să se înece în câteva rânduri, dar el n-avea de gând să-şi încetinească ritmul. Ba mai mult, se excita din ce în ce.

În semiîntunericul camerei nu se distingea decât un du-te-vino fosforescent. În aceste condiţii, ejacularea lui Jeremy nu se lăsă prea mult aşteptată. Veni cu mult mai repede decât trebuia, însă acesta a fost doar începutul.

În acea noapte, Jeremy i-a tras-o Lindei zdravăn, atât de zdravăn cum n-o mai făcuse până atunci. În viaţa lui nu posedase o femeie de patru ori într-o noapte. O contribuţie hotărâtoare la acest fapt a avut-o, desigur, chiar Linda, care se dovedi a fi şi nimfomană pe lângă toate celelalte.

La un moment dat, în timp ce Jeremy o sodomiza, cărându-i pumni cu nemiluita pe unde apuca, Linda, cu sângele şiroindu-i pe faţă, strigă în culmea extazului:

— Aşa, stăpâne! Loveşte-mă! Bagă-mi-o până-n stomac! Rupe-mi curul!

Ceva mai târziu, în timp ce aştepta să i se scoale din nou, Jeremy o cresta cu o lamă pe sâni. Sângele ce ţâşnea îi provoca o satisfacţie nemaiîntâlnită. Asta îl făcu să-i răsucească în jurul gâtului cablul telefonului şi să strângă cu putere de el, pentru a-i struni temperamentul vulcanic de târfă în călduri.

Cu ochii bulbucaţi, cu sângele şiroindu-i pe chip şi pe trup, penetrată fără milă, Linda părea că este în culmea fericirii supreme. Iar gemetele ei de suferinţă îl făceau pe Jeremy să înnebunească de plăcere.

Fusese cu adevărat orgia vieţii lui.

În final, tânăra drogată, cu părul năclăit de sânge, plină de vânătăi şi tăieturi pe tot corpul, încă mai respira. Aşa că Jeremy o lovi în moalele capului ca un dement, până când constată că mulatra nu mai are puls. Trebuia să moară la fel ca prima victimă a lui Joe Wallace. Fata de care Jeremy fusese

îndrăgostit. Îndrăgostit…

Nu-şi putea permite să rateze.

— E clar, avem de-a face cu acelaşi ADN. Analiza comparată a firelor de păr găsite acum arată cât se poate de clar că e vorba de unul şi acelaşi individ, conchise doctorul Harrison. Se pare că psihopatul care a cumnat viaţa Laurei Wilson a mai comis o crimă.

Jane şi Eric rămaseră perplecşi. E drept că se aşteptau ca acesta să fie răspunsul lui Butch, dar fiecare sperase în sinea lui că poate fi şi altfel. Povestea făcuse mare vâlvă în L.A. Fotografia asasinului, precum şi detaliile crimei apăruseră pe prima pagină a ziarelor.

Aşadar, aveau încă un cadavru şi se luptau cu un duşman invizibil, despre care ştiau destul de puţin.

— Ceva urme, doc? întrebă Eric, după care continuă: Alte urme, vreau să zic. Noutăţi?

— Nimic. Din păcate, nimic. Tipul a lucrat destul de curat. Mai curat decât data trecută.

Acum a folosit prezervativ. Am găsit urme în aceleaşi locuri ca şi data trecută: în anus, în vagin şi în cavitatea bucală. Dar urme de ulei aromat cu care sunt unse prezervativele, nu lichid seminal. În rest, v-am spus. Chiar dacă torturile la care a fost supusă victima sunt un pic diferite, modul de operare e acelaşi. A! Era să vă mint. Există o diferenţa interesantă. Spre deosebire de prima victimă, aceasta nu se droga ocazional, ci era dependentă.

— Mulţumim, doctore! Noi o să te părăsim acum. Trebuie să punem umărul serios la treabă.

— N-avem niciun pic de timp de pierdut. Presimt că o să fie un caz mult mai dificil decât părea la început. Cu aceste cuvinte, Eric luă iniţiativa de a se ridica de pe scaun şi se îndreptă spre ieşirea din laboratorul „Specialistului”. Fu urmat de Jane care, după ce îl salută şi ea pe doctor, se grăbi să-l ajungă din urmă pe Eric.

— Aşadar, acelaşi *modus operandi,* rosti poliţista o dată ajunşi în birou.

— O! Văd că ştim şi limbi străine! Şi asta înainte de cafeaua

de dimineaţă, sări detectivul, gata să înceapă o nouă zi de muncă alături de colega sa.

— În primul rând, află că mi-am băut cafeaua de dimineaţă şi, în al doilea, nu ştiu cum naiba poţi să mai glumeşti în situaţia în care ne aflăm! ripostă Jane.

— Văd că azi eşti destul de înţepată. Cumva din cauza eşecului de aseară? E clar că ceva n-a mers cu domnul Brock. Îţi citesc dezamăgirea pe chip. Greşesc?

— Mai degrabă ţi se citeşte ţie pe chip că eşti un obsedat şi un frustrat sexual! Îmi pare rău, dar o să te dezamăgesc: află că nu s-a întâmplat nimic care să-ţi înfierbânte imaginaţia. Tipul e de treabă şi foarte stilat. Spre deosebire de tine, care eşti un porc râios…

— Adică e virgin şi n-o s-o faceţi până în noaptea nunţii? A, păi atunci e destul de nasol, o tachină Eric în continuare.

Exact în clipa în care Jane se pregătea să-i răspundă, Melanie se ridică de la biroul ei şi se îndreptă spre detectivi. Toate privirile se întoarseră spre ea. Eric îndrăzni primul:

— Ne cheamă, nu-i aşa?

Secretara, care se oprise mirată văzându-i pe toţi că o privesc insistent, îşi reveni numaidecât şi răspunse zâmbind:

— Aa! Nu ştiam ce s-a întâmplat de vă uitaţi aşa de ciudat la mine. Şefu' e plecat cu domnul director Tillman la primărie. Nu ştiu exact când se întoarce. Credeam că ştiţi voi.

Răsuflară cu toţii uşuraţi. Faptul că West lipsea nu-i ajuta să iasă cu cazul la lumină, însă bine măcar că nu mai erau nevoiţi să-i asculte răcnetele!

— Venisem să întreb dacă vrea cineva o cafea, se auzi vocea superbei Melanie.

— Ooo! Mai întrebi? Vrem, bineînţeles! exclamă Eric. Mai puţin Jane, desigur. Ea şi-a băut-o deja la prima oră. Iar după aia s-a spălat, s-a îmbrăcat şi a plecat, ca fetele cuminţi care ajung devreme acasă.

Gluma stârni râsul general. Doar Jane îi aruncă lui Eric o privire plină de venin, menită să-i îngheţe zâmbetul pe buze.

În lipsă de altă ocupaţie, atenţia detectivului se îndreptă către sergentul Steve Mann, care stătea îngândurat cu coatele

sprijinite pe birou, preocupat să-şi facă manichiura cu dinţii obicei care punea stăpânire pe el când era tensionat.

— Mai termină naibii, Steve, cu unghiile alea, că m-ai înnebunit! De când am venit ţi le ronţăi încontinuu şi nu scoţi o vorbă. Ce-ai păţit?

— Mă tot gândesc la ceva, mormăi acesta.

— Ce tot spui acolo?

— Îl căutăm înnebuniţi pe acest Joe, iar acum două zile îi dădeam bacşiş şi stăteam de vorbă cu el cât se poate de amical. Am fost doar la un metru distanţă. Dacă aş fi ştiut..

— Eu ce să mai zic? interveni Jane. A trebuit să-i zâmbesc şi să fiu cuceritoare. M-am îmbrăcat şi ca o fufă pe deasupra…

— Hai, terminaţi cu depănatul amintirilor, că nu suntem la gura sobei! Steve, află tot ce se poate despre ultima victimă, Linda Carson. Prieteni, rude, colegi, ştii tu.

Ca de obicei în asemenea momente, Eric se opri puţin, ca pentru a-şi savura poziţia de şef, care era limpede că-i plăcea destul de mult. Apoi, privind către Jane, adăugă:

— Noi doi o să vorbim cu cei care au găsit-o şi cu eventualii martori de la faţa locului. Poate mai aflăm câte ceva.

— Nu ştiu de ce, dar am impresia că o să ne întoarcem cum am venit, se arătă Jane neîncrezătoare. Se pare că tipul nu lucrează prea curat, dar se ascunde ai naibii de bine. Pun pariu că nici de data asta nu l-a văzut nimeni.

— Tot timpul eşti sceptică. Îl mai ţii minte pe bătrânelul ăla, cum îi zice? Parcă Waltzmann. Îţi aminteşti că mi-a spus chestia cu maşina sport parcată în gang în noaptea primei crime?

— Da.

— Şi tu ce ziceai? Bătrânelul nu e de încredere, cutare şi cutare.. După aia am aflat că Joe într-adevăr împrumutase de la un prieten o Toyota Celica în noaptea cu pricina. Aş putea să-ţi mai dau vreo zece exemple în care te-ai înşelat, dacă vrei.

Aici, Eric avea dreptate. Poliţista tăcu şi încercă să se concentreze la ce aveau de făcut, însă gândurile îi zburau în altă parte. Mai exact, la Jeremy Brock. La simpaticul Jeremy Brock…

CAPITOLUL XIII

Nu ştia exact când îi venise ideea de a-l omorî pe Joe, dar cu certitudine că acest gând îi apăruse ca unul salvator pentru starea depresivă în care se găsea atunci. Acum se simţea mult mai bine, în ciuda faptului că făcuse încă o crimă, nici el nu ştia cu exactitate de ce.

L-a omorât pe nemernic. A răzbunat-o pe Laura. Şi asta era important. Chiar dacă dragostea lui nu-şi aflase împlinirea, sângele fetei găsite în tomberon, sânii tăiaţi, vânătăile, toate aceste aspecte i se învălmăşiseră în creier în chip haotic. Şi parcă nici Laura nu mai era Laura, ci Linda, mulatra. Ori invers…

În minte avea o singură imagine. Una confuză, pe care nu o putea desluşi. O unică imagine care concentra în ea tot răul şi urâtul din viaţa lui.

Şi-o amintea pe maică-sa pe vremea când el avea doar 15 ani. La 37 de ani arăta încă bine, dacă era trează. Într-o zi intrase ruptă de beată la el în cameră, îşi lăsase capotul să cadă şi, aşezându-se pe pat, îi spusese cu o voce spartă:

— Ar fi timpul să afli câteva lucruri care sigur te interesează despre femei.

Mai grav e că îşi simţise organul umflându-se între buzele ei. Singurele lucruri pe care şi le amintea erau umezeala sexului maică-sii şi senzaţia lipicioasă de la sfârşit, când ejaculase pentru prima oară în viaţa lui într-o femeie. Şi faptul că atunci o urâse din tot sufletul pe ea, mama lui.

Şi-l amintea şi pe Luc, tipul la care lucrase după ce maică-sa fugise cu un actor de mâna a treia undeva prin Chicago. Abia împlinise 17 ani, nu avea tată şi trebuia să-şi câştige singur existenţa. Bărbatul era proprietarul unui micuţ bar la care Jeremy se angajase în schimbul de noapte.

Îşi aminti cum, într-o zi, Luc îl chemase la el şi îi spusese că a aflat de banii pe care el, Jeremy, îi sustrăsese. În schimbul

tăcerii îi ceruse direct, fără nicio ezitare, să-şi dea pantalonii jos.

— Ia vino încoa' să vezi ce-am aici! îl chemase patronul.

Cu greu îi încăpuse o treime din membrul colosal al lui Luc în gură, însă a fost cu adevărat îngrozitor când i l-a introdus în spate. Degeaba îl unsese, că oricum leşinase, revenindu-şi apoi, din nefericire, înainte ca pedofilul să termine ce începuse.

Îşi amintea cu oroare de acele câteva zile de după dezvirginare. De câte ori se aşeza pe un scaun sau când ieşea afară, avea nişte dureri cumplite. Ar fi vrut să-i provoace şi el acelaşi rău lui Luc, însă se împăcase repede cu gustul amar al neputinţei.

Acesta era RĂUL din viaţa lui. Răul scris cu majuscule. Răul provocat de o mamă denaturată şi de un suflet hain.

Urmărit toată viaţa de asemenea obsesii, atacase răul din el ca să se poată apăra. Acum aducea altora durere pentru a nu o mai simţi pe pielea lui. Ucidea în numele unei tinereţi furate.

Trebuia s-o facă. Trebuia…

* * *

Mâna tinerei negrese tremura uşor, îndoind marginea foii de hârtie din faţa ei.

— Zici că te cheamă..

— … Tiffany McDowell, domnule.

— Şi o cunoşteai bine pe Linda?

— Dacă o cunoşteam? Era prietena mea cea mai bună.

La auzul acestor cuvinte, Jane şi Eric tresăriră. Era cam a cincea sau a şasea persoană audiată şi, până atunci, nu aflaseră nimic nou. Fata din faţa lor ceruse să vorbească cu ei din proprie iniţiativă.

Detectivii îşi dădură seama că de la ea pot afla ceva cu adevărat important, aşa că începură s-o asedieze cu întrebări.

— Există vreun motiv anume pentru care ai ţinut să discutăm? întrebă Eric.

— Nu, voiam doar să vă răspund la întrebări. Poate că vă pot ajuta cumva să-l prindeţi pe cel care a omorât-o. Am iubit-o foarte mult pe Linda. Ştiţi, noi, drogaţii, avem un mod special de a ne iubi. Între noi se creează legături teribile!

Nu e proastă deloc feţişoara asta! gândi detectivul, în timp ce Jane se pregătea să-i pună următoarea întrebare:

— Când ai văzut-o ultima oară pe prietena ta?

— Acum două zile, cred.

— Încearcă să-ţi aminteşti exact, îi ceru Eric.

— Da, acum două seri. Sunt sigură. Nici n-aş putea să uit. Eram amândouă cu nişte domni destul de largi la pungă, care ne-au luat câte două doze la fiecare.

— Ce domni? întrebă poliţista.

— Nişte tipi pe care îi ştia Linda mai de mult. Zicea că-s directori sau cam aşa ceva. Oricum, aveau bani, nu glumă.

— Numele? Ştii cum îi chema, unde lucrau?

— Ăla cu care m-am distrat eu era Francis. Celălalt, partenerul Lindei, era Carl. De fapt, ne-am tot schimbat între noi.

Eric se întoarse către partenera sa:

— Amicii lui Jeremy?

— Poţi să ne spui cum arătau? întrebă Jane întorcându-se spre fată.

— Francis era un tip aşa, mai glumeţ, nici prea slab nici prea gras. Carl, în schimb, avea ditamai burta, dar şi o sculă pe măsură. Şi se mişca bine de tot. Erau nişte tipi de treabă.

Cei doi se priviră în ochi. Era clar. Era vorba despre directorii de la BFF Company, prietenii lui Jeremy. De fapt, nu era clar deloc. Ce căutau directorii în toată povestea asta?

— Trebuie să mergem să mai discutăm cu ei o dată, spuse Jane.

— Da. Îţi mulţumim, zise Eric către Tiffany.

— Staţi puţin! Voiam să vă mai spun că Linda era masochistă. Adora suferinţa. Poate vă ajută la ceva această informaţie. De fapt, făcea cam orice i se cerea, mai ales când se afla sub influenţa drogurilor. Cam atât voiam să vă spun.

— Atunci îţi mulţumim încă o dată!

Jane nu terminase bine de rostit propoziţia, când ochii i se închiseră aproape instinctiv.

Dumnezeule! gândi ea. *Ce viaţă mai duc şi fetele astea! Oribil!*

Se ridică mecanic de pe scaun şi se luă după Eric, care

tocmai îi spunea ceva, gesticulând. Însă ea nu-l mai putea urmări.

* * *

Avusese grijă ca înainte de a-l îngropa de viu pe Joe să-i smulgă câteva fire de păr, să-i ia cercelul din ureche şi să-l pună să scrie un bilet. Într-un cuvânt, se asigurase că are totul pregătit pentru ca urmele viitoarelor crime să-l indice în continuare pe fostul barman drept făptuitor.

Totul fusese simplu. Ba chiar plăcut. Acum se simţea mult mai puternic, mai sigur pe el. Terapia funcţiona.

Dar întotdeauna există un „dar" avea în continuare unele clipe de slăbiciune. În momentul în care vedea fotografia lui Joe pe prima pagină a ziarelor, i se cam înmuiau picioarele. Începea să i se facă frică, în ciuda faptului că ştia că trebuie să meargă până la capăt orice s-ar întâmpla. Cale de întoarcere nu exista.

Jeremy lăsă ziarul, se ridică de pe sofa şi formă numărul lui Jane.

* * *

Într-una din încăperile BFF Company, Jane şi Eric se aşezaseră de aceeaşi parte a unui birou, fiind neliniştiţi şi destul de confuzi. De partea cealaltă se afla Carl Merson, şeful departamentului de publicitate al companiei.

Tipul arbora o mină veselă, un zâmbet care părea că nu-l părăseşte niciodată, fapt ce-i însenina chipul.

Din păcate, detectivii nu aveau niciun motiv de veselie. Tocmai părăsiseră biroul lui Keppler. Acesta confirmase întrutotul spusele lui Tiffany, ba chiar mărturisise că astfel de escapade se petreceau destul de des. Le mai spusese că până acum ceva timp li se alătura şi Jeremy Brock, dar că, de când cu tânăra aceea pe care o găsise, acesta avusese un fel de şoc. Îşi luase concediu şi nu mai dăduse nici un semn de viaţă.

Acum, poliţiştii veniseră la Carl Merson mult mai sceptici şi fără niciun chef. Stăteau încruntaţi pe scaune şi nu se hotărau să vorbească.

— Pe mine mă cunoaşteţi, începu Jane. El e partenerul meu, detectivul Eric Black.

— Îmi pare bine, detective! spuse Merson, înclinând uşor capul în semn de salut.

— Mie nu-mi pare bine deloc! i-o tăie Eric, pus pe harţă. Suntem aici din motive care nu mă fac să mă simt bine.

— Domnule Merson, ne aflăm aici din cu totul alte motive decât data trecută, încercă Jane să dreagă busuiocul. O cunoaşteţi pe Linda Carson?

Merson răspunse fără nicio ezitare, cu zâmbetul lăţindu-se pe toată faţa:

— O, cum să nu? E una dintre cele mai simpatice mulatre pe care le-am cunoscut. Păcat că era dependentă, adăugă el, cu un regret ce părea sincer.

— Scuzaţi-mă, dar nu vă înţeleg regretul. Din câte ştim, chiar dumneavoastră îi cumpăraţi drogul pentru a întreţine relaţii sexuale cu ea.

— Da, aşa e. Dar, chiar dacă nu i-l luam eu, şi l-ar fi luat singură. E definitiv pierdută, vă spun eu.

— Niciunul dintre noi nu are dreptul să hotărască acest lucru, se răţoi Eric din nou la gazdă. Există atâţia care păreau pierduţi, cum spuneţi dumneavoastră, şi care au reuşit să-şi revină. Trebuie doar ajutaţi. Mulţi au nevoie de o a doua şansă, atâta tot.

Detectivul se opri aici, dându-şi seama, în sfârşit, că se ambalase prea tare şi că nu era momentul să-i facă morală tipului din faţa sa.

— O vedeaţi regulat? merse Jane mai departe cu întrebările.

— Destul de des. V-am spus că tipa era... Cum să spun? Se pricepea de minune să-şi scoată în evidenţă graţiile.

— Vă întâlneaţi singuri?

Carl Merson păru a avea o infimă reţinere. Răspunse totuşi imediat, fără să se poticnească în cuvinte:

— Nu. Împreună cu prietenul meu, Francis Keppler. I-am recomandat-o călduros şi lui Jeremy Brock, însă n-a venit niciodată cu noi când era şi ea. De altfel, după noaptea aceea ştiţi, cu cadavrul pe care l-a găsit s-a schimbat destul de mult. Nu prea am mai vorbit cu el de atunci. Se pare că nu şi-a revenit încă sau că ne evită.

— Domnule director, întrebările legate de Linda Carson nu sunt întâmplătoare. A fost ucisă cu bestialitate de acelaşi individ ce a omorât-o pe Laura Wilson, cea pe care prietenul dumneavoastră, domnul Brock, a găsit-o.

Jane aşteptă ca partenerul său să termine ce avea de spus pentru a pune întrebarea decisivă:

— Cunoaşteţi un tip pe nume Joe Wallace? Vă sună cunoscut? Iată fotografia lui! Dacă nu cumva l-aţi văzut în ziare, adăugă ea.

— Urmăresc prin intermediul presei ancheta dumneavoastră şi ştiu despre cine e vorba. Nu am apucat să aflu de această ultimă crimă, deşi cunosc mersul anchetei, zise Merson, luând totuşi fotografia pe care i-o întinsese Jane. Ar fi trebuit să-l ştiu?

Şi cum nu primi niciun răspuns, privi poza cu atenţie timp de câteva secunde, apoi continuă:

— Nu. Îmi pare rău. Oricât de mult m-aş strădui, nu-l cunosc pe tip. Nu l-am văzut în viaţa mea decât în ziare. Sunt foarte sigur.

— Atunci, domnule Merson, nu ne rămâne decât să vă mulţumim pentru timpul acordat. La revedere!

Cei doi se îndreptară spre uşă. Bărbatul le-o deschise şi, dând din cap destul de abătut, le mai zise:

— Îmi pare nespus de rău pentru moartea Lindei. Sper din tot sufletul să-l prindeţi pe asasin înainte de a face şi alte victime!

Detectivii, care auzeau mai mereu asemenea „păreri de rău”, părăsiră biroul lui Carl Merson deloc impresionaţi.

* * *

— Şi mai ziceai că venim degeaba! Greşit! Am aflat ceva: iubiţelul tău, domnu’ Jeremy Brock, mai făcea din când în când câte o orgie cu diverse fetiţe de consumaţie. Cum ziceai că e? Manierat, stilat, băiat fin? Păi, cum să nu fie, cu aşa o experienţă de viaţă?!

— Fiecare are dreptul să facă ce vrea cu viaţa lui, atâta timp cât nu încalcă legea, îi răspunse Jane calmă.

— Lasă, că nu de asta vorbeam! N-o mai face pe…

Negăsind un cuvânt potrivit, Eric nu-şi continuă fraza. Adevărul e că se cam plictisise şi el de glumele lui. Mai ales de alea proaste. Preţ de câteva minute bune, se mulţumi să privească drept înainte pe şoseaua pe care partenera lui rula cu viteza legală.

— Ce zici de ăştia doi? o întrebă într-un târziu mai mult din plictiseală.

— E clar că oamenii îşi trăiesc viaţa din plin. Dar până una-alta, nu cred că sunt amestecaţi în vreun fel în moartea mulatrei.

— Mda.. Se pare că au fost amândoi cinstiţi. Cel puţin ne-au zis aceleaşi lucruri şi nu cred că se aşteptau să-i mai vizităm. Şi eu cred că ne-au spus adevărul.

— Ce fac, te las acasă?

Ajunseseră aproape de cartierul în care locuia Eric. Acesta se gândi o clipă, după care se hotărî:

— Da, mulţumesc! Mă simt destul de obosit şi trebuie să fac rapid un duş fierbinte. Tu crezi că West o să ne ia cazul?

— Nu. Avem ceva reuşite la activ, aşa că mai poate avea puţintică răbdare. Mai mult ca sigur că nu a uitat că suntem detectivii lui preferaţi.

— Suntem pe naiba! replică Eric îmbufnat.

Înainte de a coborî, adăugă:

— Ştii, în legătură cu Brock ăsta.. Poate o să-zici că-s idiot sau că vreau să fac vreo glumă proastă. N-am nimic cu tipul şi nici cu relaţia voastră însă, mai ales după ce-am auzit astăzi despre el, nu-mi place deloc. Mi se pare dubios şi sunt convins că ne ascunde ceva. Ai grijă, Jane! Nu te juca cu focul. Ia-o ca pe un sfat prietenesc.

— În cazul ăsta, îţi mulţumesc, partenere! răspunse Jane zâmbind.

CAPITOLUL XIV

— Dar v-am spus! Am căutat în tot oraşul şi..

Căpitanul Corky West, care până atunci stătuse în fotoliu, oarecum calm, izbucni, ridicându-se în picioare:

— Vreţi să-mi spuneţi că tipul ia avionul, vine în L.A., mai omoară o drogată şi pleacă fără să lase vreo urmă?

Detectivii ascultau smeriţi, fără să scoată un cuvânt, cu speranţa că supliciul nu va mai dura foarte mult. Dar de data aceasta boss-ul era nervos de-a binelea şi nu avea de gând să se oprească cu una, cu două. Mai mult ca sigur.

— Ştiţi de unde vin? De la o conferinţă de presă la care au participat colegi din zece state.

Am fost lăudat pentru rezultatele de până acum, pentru zecile, sutele de cazuri rezolvate cu discreţie şi profesionalism. Toate bune şi frumoase până aici. Dar, la un moment dat, văd o mână ridicată. Era corespondentul cotidianului *„New York Times”*, care tocmai voia să-mi pună o întrebare. Aveţi idee care a fost aia?

Căpitanul se opri, privindu-i întrebător pe detectivi.

— Cred că nu voia să vă întrebe de sănătate, încercă Eric timid.

Atât i-a trebuit boss-ului. Începu să ţipe necontrolat în direcţia celor doi:

— De glumă vă arde vouă? Psihopatul ăsta îşi face de cap, omoară în stânga şi-n dreapta, terorizează oraşul, iar vouă vă arde de glumă? Răspunde, detectiv Black! Mai fă-o un pic pe spiritualul şi răspunde!

Dar cum acesta tăcea mâlc, West continuă să urle:

— Am să vă spun ce m-a întrebat jurnalistul. Cu un zâmbet ironic, zice către mine: „Câte crime credeţi că va mai comite maniacul ce bântuie prin oraşul dumneavoastră până când o să-l prindeţi?” Asta m-a-ntrebat! Iar eu a trebuit să tac şi să înghit în gol. Numai şi numai din cauza crasei voastre incompetenţe.

Cred că nu trebuie să vă reamintesc că l-aţi avut în mână şi l-aţi lăsat să-şi ia zborul liniştit. V-am dat 48 de ore ca să-i găsiţi urma... Şi? Noutăţi?

„Păi, am venit cu ceva nou, se gândi Eric. Încă o crimă!” Însă avu un moment de inspiraţie şi se abţinu să spună cu voce tare ceea ce tocmai îi trecuse prin cap.

— Azi-noapte, un nou cadavru! L-aţi căutat atât de bine pe domnul Wallace, că nici nu s-a sinchisit. Şi-a văzut de treabă în continuare.

Într-un târziu, Corky West se îndură de cei doi detectivi şi le dădu drumul, cerându-le ca în continuare să îi dea raportul de cel puţin două ori pe zi.

* * *

— Ne-a făcut praştie! reuşi Eric să spună după o îndelungă meditare.

— De parcă n-ar avea dreptate! Şi tu, cu glumele tale tembele... Puteai să te abţii măcar acum. Mai aveam puţin şi mă umfla râsul.

— Asta înseamnă că glumele mele nu-s chiar tembele, nu-i aşa? Recunoşti?

— Asta înseamnă că suntem în rahat până la gât, îţi spun eu! Trebuie să dăm de Steve, să vedem care-i treaba cu ultima victimă. Poate a mai aflat ceva.

* * *

Jeremy se trânti pe canapea şi răsfoi ziarele cu o faţă mulţumită. Poza lui Joe Wallace se afla în toată presa. Titluri de genul „Maniacul loveşte din nou!”, „Bestia terorizează L.A.” sau „Poliţia neputincioasă în faţa asasinului în serie” erau scrise cu litere de-o şchioapă pe primele pagini.

Fotografia barmanului apărea încadrată de alte două poze. Una foarte mică era a Laurei Wilson, iar alta, ceva mai mare, o înfăţişa pe Linda Carson. Sub chipul zâmbitor al acesteia din urmă văzu un subtitlu care îi plăcu foarte mult: „Avea doar 19 ani şi ar fi vrut să ajungă vedetă la Hollywood!”.

Terminând de citit amplul articol legat de ultima sa crimă, Jeremy se simţi cuprins de enervare.

— Ia uite, ce idioţi! îi veni să înjure. Mai aveau puţin şi o

scoteau o fecioară neprihănită. Curvă nenorocită!

Apoi se întinse pe canapea, privind în continuare prima pagină a cotidianului *„L.A. Post”* şi faţa i se lăţi într-un zâmbet de automulţumire.

Cu fiecare crimă, încrederea în el creştea. Pe măsură ce timpul trecea, se simţea mai puternic. Din ce în ce mai puternic. Invincibil..

Spre deosebire de neliniştea cu care urmărise presa cu o săptămână în urmă, acum reuşea să admire poza lui Joe fără să încerce vreun sentiment de teamă. Ba mai mult, era extrem de mulţumit. Se simţea deasupra tuturor. Crimele sale erau perfecte. Perfecte..

Amintindu-şi de noaptea aceea, îşi simţi deodată penisul întărindu-se. Merse la baie cu ziarul în mână, continuând să privească fotografia frumoasei mulatre. Strânse pleoapele. Cu ochii minţii revăzu scenele dure şi pasionale care îl încântaseră peste măsură.

Aproape fără să-şi dea seama, începu să-şi maseze uşor sexul erect. Apoi, pe măsură ce îşi amintea amănuntele ultimei orgii, se înfierbântă din ce în ce mai tare. Îşi dădu halatul la o parte, îşi scoase mădularul şi începu să-l frece frenetic. După puţin timp ejacula prelung, gemând adânc, pe fotografia Lindei. Nu îşi închipuise niciodată că îi va fi dat să trăiască o asemenea satisfacţie fără seamăn…

CAPITOLUL XV

— În primul rând trebuie să vă anunţ că mi-aţi scos peri albi cu acest caz, începu doctorul Harrison prin a se lua de detectivii pe care-i convocase de urgenţă la el în birou. E foarte ciudat. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată. De când s-a petrecut prima crimă, sunt prizonierul aceloraşi urme, al aceloraşi probe. Nimic nou. E ca şi cum în fiecare noapte ai avea acelaşi coşmar!

Eric ridică timid două degete, ca la şcoală.

— Se poate?..

— Ce e, detective? Ştii foarte bine că am şi eu vreo două-trei fixuri. Iar unul dintre acestea e că nu-mi place să fiu întrerupt.

— Ştiu. Şi le ştiu şi pe celelalte zece. Însă, în prostia mea, mă gândeam că, dacă tot am bătut drumul până aici, ar fi bine să înţelegem şi noi ce ai de gând să ne comunici. Voiam, deci, să-ţi sugerez să fii mai direct, doctore!

— Biiine! Am analizat crimele în serie din ultimii zece ani.

Doctorul Harrison se opri şi începu să răsfoiască prin hârtiile sale.

Într-adevăr, pe lângă toate celelalte în care era foarte priceput, „Specialistul” era expert şi în studiul criminalisticii comparate. Adunase pe computer toate rezultatele investigaţiilor criminalistice ale victimelor din ultimii zece ani. După o muncă susţinută reuşise să facă o clasificare a acestei baze de date, pe care numai el o cunoştea. Prin acest studiu comparat izbutise să descurce multe dintre cazurile diviziei.

— Şi?..

— Şi am ajuns la concluzia că, dacă tipul a vrut să fie original, a reuşit. Asasinatele sale nu seamănă cu niciuna dintre crimele ultimilor zece ani. Mă rog… sunt nişte asemănări inerente, dar..

— Ce asemănări, doc? întrebă Eric.

— Una dintre cele mai izbitoare este că toate sunt nişte crime, dragă colega, îi răspunse „Specialistul” zâmbind ironic şi

săgetându-l cu privirea.

— Gata! Am tăcut! răspunse Eric, înţelegând cauza ironiei lui Butch.

— Aşadar, putem spune cu certitudine că individul care ucide acum în L.A. nu e un imitator. Totuşi, atunci când omoară, nu o face sub imperiul unei furii nestăpânite. Ce vreau să spun? După cum ştiţi, pe niciunul dintre cadavre nu am găsit vreo amprentă a criminalului. Asta înseamnă că individul poartă mănuşi. Dar există o anumită diferenţă între asasinate. Am observat că, spre deosebire de prima crimă, în cazul celei de-a doua nu există „urme vii", cum îmi place mie să le numesc. Adică urme care să-mi dea certitudinea că provin de la o persoană vie.

— Stai puţin, doctore! Vrei să spui că provin de la un mort?

— Cam aşa ceva. Pe corpul ultimei victime, Linda Carson, n-am găsit nici impresiuni digitale, nici lichid seminal, ce mai, niciun indiciu care să mă facă să cred că a fost lăsat de făptuitor. În afară de nişte amărâte de fire de păr şi de biletul găsit asupra fetei, nimic. Ştii ce-aş putea eu să fac, Eric? Să-ţi smulg trei fire de păr din cap şi să le arunc pe următoarea victimă a psihopatului. Asta după ce te omor şi pe tine un pic, desigur.. Pe urmă nu fac altceva decât să arăt cu degetul: „Detectivul Black era criminalul, doar i-am găsit firele de păr la locul faptei!" Şi fraierii ce-or să facă? Or să te caute cu săptămânile ca disperaţii, în timp ce eu îmi văd de treabă liniştit. Ei, ce ziceţi?

— Mda.. Frumos scenariu! Dar ziceai ceva despre un bilet?

Doctorul le întinse un pătrat mototolit de hârtie. Era biletul pe care Joe Wallace îl scrisese în maşina lui Jeremy Brock, sub ameninţarea pistolului.

— Ai verificat, e scrisul lui Wallace?

— Cu certitudine că biletul a fost scris de el. Într-o stare de emoţie puternică, dar a fost scris de barman.

— Emoţie puternică, zici? întrebă Jane mai mult retoric. Şi ce-i cu adresa din bilet?

— E a blocului în gangul căruia a fost găsită aproape moartă Laura Wilson.

— Aşa, deci! spuseră amândoi detectivii deodată.

— Se pare că ne gândim la acelaşi lucru, vorbi „Specialistul” din nou. În concluzie, am să trec direct la concluzii.

— Era şi timpul, mormăi Eric mai mult pentru sine.

Însă Butch nu-l auzi sau se prefăcu că nu-l aude, începându-şi tirada obişnuită:

— Iniţial, voi compara prima crimă cu cea de-a doua, dacă nu vă supăraţi. Laura Wilson a fost găsită încă în viaţă. Foarte important! Apoi, în şi pe corpul ei s-au găsit urme de spermă şi fragmentul de urmă de pantof. Aşadar, indiciile prelevate atestă nepremeditarea crimei. E clar că cineva care vrea de la început să omoare n-o să-şi lase sperma şi urmele pantofilor pe corpul victimei.

— Şi asta înseamnă că… încercă Eric să-l grăbească.

— Că prima crimă a fost comisă într-adevăr într-un moment în care acest Joe Wallace şi-a pierdut capul. Se vede de la o poştă că totul poartă amprenta grabei, a pripelii, nicidecum a calculului şi a premeditării. Dimpotrivă, pe trupul ultimei victime n-am descoperit urme dintr-acestea „vii” de care vă spuneam. La ce bun să-şi mai fi pus prezervativ asasinul, când o violase deja pe Laura Wilson? La ce bun să te chinui să nu laşi amprente, când fotografia ta se află în toate ziarele şi poliţiştii ştiu deja pe cine caută? Ceva nu se leagă, după cum vedeţi şi voi.

— Da, doctore, fu de acord Jane. Se pare că ai dreptate. Deci, vrei să spui că Joe a murit sau a fugit la dracu-n praznic şi cineva continuă să omoare sub acoperirea lui?

— Eu aş merge pe ideea că barmanul a fost lichidat şi că cel ce l-a suprimat ucide în continuare. Probabil că l-a forţat să scrie biletul, i-a smuls câteva fire de păr şi gata. Acum îşi vede liniştit de planurile lui diabolice.

— Va să zică, n-ar fi exclus ca noi să-l căutăm de tâmpiţi pe Joe prin tot oraşul, iar el să fie mort naiba ştie de când! exclamă Eric nervos. Cum spuneai tu, Jane? Parc-ar fi intrat în pământ? Cred că ai nimerit-o...

— Trebuie să vă aduc cu picioarele pe pământ acum, vorbi din nou „Specialistul”. Tot ce v-am zis e doar o bănuială a mea.

Una cu o probabilitate destul de mare de a fi adevărată, dar rămâne o bănuială. Nu exclud nici ipoteza de a avea un singur criminal, al cărui comportament să se fi schimbat la un moment dat.

— Poate din cauza faptului că e urmărit, încercă Jane.

— Exact, e foarte posibil, încuviinţă doctorul.

Apoi se ridică în picioare şi, privindu-i pe detectivi, spuse:

— Cu condiţia să reţineţi că tot ce v-am spus poate reprezenta o pistă falsă, putem încheia acest capitol. Acum o să mergeţi cu mine şi, în câteva minute, o să vă arăt ce-am găsit pe corpul ultimei victime. Pe urmă sunteţi liberi, ca să zic aşa.

Detectivii se conformară, ridicându-se de pe scaune, şi îl urmară pe Butch într-unul dintre laboratoarele morţii.

* * *

— Bună dimineaţa, domnilor! Bine aţi venit la Monica's! îi întâmpină patronul Jimmy H. Cu un zâmbet larg pe chip.

— Bună ziua! răspunse Eric, după un moment de ezitare. Ce naiba, patroane, nu e unşpe ceasu'? La ora asta, pentru nişte oameni treziţi cu noaptea-n cap, e ziuă.

— Munciţi mult, aşa e? întrebă patronul curios.

— Mult şi prost, dacă nu te superi.

— La căzu' ăla cu psihopatul, nu?

Obişnuiţi cu discreţia patronului, detectivii se priviră miraţi, neştiind cărui fapt se datora curiozitatea lui ieşită din comun. Noroc că Jimmy H. adăugă în grabă:

— Mă scuzaţi că v-am întrebat, da' tot oraşul vorbeşte. Unde te duci auzi numai de maniac, de psihoze, de perversiuni, sadism, sânge, crime şi tot felul de porcării asemănătoare. A înnebunit lumea, vă spun!

— Suntem în cercetări, răspunse Jane negăsind un răspuns bun.

— Unii spun că nu se dă la ziar, dar că au auzit că nebunul ăsta le scoate fetelor ochii, alţii zic că le leagă şi le face nişte găuri prin care le bea sângele... Circulă fel şi fel de variante prin târg.

— Toate astea sunt doar nişte tâmpenii în care sper că nu credeţi, ripostă Jane. Deocamdată muncim din răsputeri la

acest caz. O să-l prindem cât de curând pe făptuitor.

— Dar v-am reţinut deja prea mult. Îmi cer scuze! Mă duc să vă aduc două cafele şi două sandvişuri, ca de obicei?

— Ca de obicei, patroane, răspunse Eric, dar ar fi bun şi câte un Clan Campbell mic fără gheaţă.

Jimmy H. se depărtă, însă se întoarse aproape imediat cu paharele cu whisky în care turnase două măsuri generoase.

— Din partea casei, zise el cu emfază, după care se îndreptă spre bar cu un aer victorian pe chip.

— Mă gândeam că, la cât te duce capul, o să te şi grăbeşti să-i spui tot ce-am aflat, îşi luă Jane partenerul peste picior, îndată ce rămaseră singuri. Că nu e ăla criminalul, că de fapt sunt doi şi mai ştiu eu ce.

— Cum asta?!

— Nu ştiu, dar de ceva timp nu prea eşti în formă, şi…

— … Tu vorbeşti serios?

— Nu. Da-mi place când pui tu botul, detective! Lasă, nu-ţi mai face gânduri negre! Important e că am început să ne mişcăm, partenere.

— Aşa el Vom lua totul de la capăt. Anturajul lui Joe, posibilii psihopaţi din zonă, ăia cu acte vreau să zic, şi aşa mai departe.

— Văd că te-ai aprins destul de tare. Cred că „Specialistul” ţi-a stimulat imaginaţia cu supoziţiile lui.

— Asta cam aşa e! Mă enervează la culme că un psihopat periculos se plimbă ziua pe stradă, se duce la serviciu şi îşi cumpără ţigări de la chioşcul din colţ, exact ca un om cât se poate de normal. O mai fi şi căsătorit, o avea copii... Îţi dai seama?

Eric rememoră discuţia purtată cu Butch ceva mai devreme, continuând să vorbească de unul singur despre asta. Aşa că Jane renunţă să-i mai împărtăşească ideile ei şi îşi consumă sandvişurile în linişte, gândindu-se la un plan de bătaie pentru zilele care urmau.

CAPITOLUL XVI

— Fir-ar să fie de idioţi! înjură Jeremy cu spume la gură şi începu să arunce cu ce-i cădea în mână în toate direcţiile, urlând ca un apucat.

Se trezise prost dispus. Cu fundu-n sus cum s-ar zice. Însă toate mai merseseră cum mai merseseră, până când începuse să-şi înfulece sandvişurile. La drept vorbind, acestea nu prea aveau nicio vină. Dar Jeremy obişnuia să citească ziarul în timpul micului dejun şi de aici i se trăsese enervarea.

Aşadar, totul se petrecuse din cauza gazetei; din pricina acesteia apăruseră şi petele de ketch-up de pe perete şi zecile de cioburi de pe podea, în fine, tot dezastrul din bucătărie. Dar ce se întâmplase de fapt?

Directorul desfăcuse un ziar şi constatase cu uimire că prima pagină era ocupată de un banal scandal apărut în cadrul administraţiei locale. Îl desfăcuse şi pe al doilea, acelaşi lucru. Continuase să caute cu înverşunare, însă în toate, până la ultimul, nu găsise nicio fotografie a lui Joe Wallace. Niciun rând despre el.

Imposibil! exclamă înciudat. Până ieri erau fotografii pe un sfert de pagină şi ditamai articolele, iar azi nimic. Abia dacă găseşti câte o notă pe ici, pe colo. Doar câteva rânduri, şi alea ambigue.

«Cercetările continuă. Divizia „Cazuri Speciale” investighează noi piste...»

Ce porcărie! deveni bărbatul din ce în ce mai nervos. Aşa, dintr-o dată? Nu se poate! Asta e mâna poliţiei. Înseamnă că au aflat ceva sau măcar bănuiesc. Dar ce? Cum? De unde? Şi de la târfa asta de poliţistă nu pot să aflu nimic…

Cam acestea erau câteva dintre zecile de întrebări care îl chinuiau pe Jeremy Brock în acea dimineaţă. Pentru prima oară după mult timp, simţea cum frica îi invadează întreaga fiinţă până la ultima celulă.

* * *

— Alo, Jane, tu eşti?

— Chiar eu! Căutai pe altcineva?

— Jeremy la telefon. Ştii, martorul acela care a găsit un cadavru în tomberon..

— Nu te-am mai auzit de ceva timp. Ce mai faci? îl întrebă poliţista, destul de distantă.

— Mă scuzi că te deranjez, mă gândeam că ne putem vedea. Astăzi, zilele astea, când ai tu timp.

— Eu credeam că m-ai uitat.

— Se poate? O femeie ca tine nu poate fi uitată cu una, cu două.

— Vorbeşti serios? se prefăcu Jane surprinsă, aducându-şi totuşi aminte de avertismentele lui Eric.

— Sigur că vorbesc serios.

— Din păcate, am cam mult de lucru, dar poate mă rup vreo oră de la birou.

— Dacă zici că poţi, propun să luăm prânzul împreună.

— O.K. Unde?

— Îţi place mâncarea italienească?

— Aşa şi-aşa.

— Dar dacă am adăuga plăcuta companie a unui bărbat ca mine?

— Deja sună promiţător.

— Da? se prefăcu Jeremy surprins. Mă aşteptam să-mi zici că te-ai răzgândit.

— Sunteţi prea modest, domnule Brock. Un bărbat ca dumneavoastră… îi întoarse Jane complimentul pe care bărbatul i-l făcuse ceva mai devreme.

— He-he! râse el. Deci?

— Deci, mâine la 2.00 p.m., la...?

— La „Ricco”. Ştii pe unde vine?

— Mă descurc. Sunt mare de-acum!

— Perfect. Ne vedem mâine acolo.

— O.K.! Ciao!

— Auzi? Stai puţin. Cu maniacul ăla ce-aţi mai făcut?

— Cercetăm, cercetăm şi iar cercetăm.

— Nimic, deocamdată?
— Nu prea. Dar punem noi mâna pe el.
— Atunci, pe mâine. O zi bună!
— Mersi, la fel!

* * *

Jane îşi parcă bătrânul BMW 525, asigură uşile şi se îndreptă în grabă spre intrarea în sediul D.P.L.A. Îşi privi ceasul. Era unu şi câteva minute.

Fir-ar să fie! îşi spuse. Am făcut ce-am făcut şi iar am întârziat. Asta înseamnă că va trebui să suport din nou glumele atât de nesuferite ale lui Eric. Nu ratează el ocazia să mă tachineze când ajung târziu la birou!

Eric, Steve şi locotenentul Brian Benett discutau aprins. Cei trei întoarseră capul către ea când intră şi, brusc, se făcu linişte. După câteva momente se auzi vocea lui Eric:

— În negru? Eşti în doliu, colega? Ţi-a murit vreun sentiment sau ce?

— După părerea mea, arăţi foarte bine, se delimită sergentul Mann de atitudinea detectivului.

Jane, care se oprise în pragul biroului, ridică din sprâncene a mirare şi se îndreptă spre unul dintre scaunele libere. Se îmbrăcase într-adevăr în negru, se machiase ceva mai îngrijit decât de obicei, îşi aranjase părul dar, cu toate acestea, nici nu-i trecuse prin cap că e altfel decât de obicei şi că apariţia ei o să stârnească asemenea reacţii din partea colegilor.

— Ce v-a apucat? Parcă aţi avea cinşpe ani, aşa vă purtaţi. Vedeţi o femeie şi gata! Vă apucaţi să-i daţi note. Ce să spun, marele juriu al concursului de frumuseţe…

— De urâţenie poate vrei să zici, i-o tăie Eric izbucnind în râs de unul singur.

— Hai, termină cu prostiile, măgarule! Încearcă să te maturizezi!

— Hai, nu te supăra pe mine! Doar mă cunoşti, bătu Eric în retragere.

— Nu-ţi face probleme din pricina mea. Mai bine spune-mi ce-aţi mai făcut!

— Mai nimic. Am interogat fix 63 de curve, peşti,

distribuitori de droguri, ciorditori şi ce-or mai fi fost. Naiba să-i ia pe toţi!

— Doar voi trei? De azi dimineaţă?

— Ei, nu! Am avut întăriri. Ne-a ajutat şi celălalt Brian, adică Frederiks şi vreo doi colegi. A avut grijă căpitanul West să fim destui, nu cumva să ne surmenăm...

— Şi?!

— Şi ce? Tot holul era ticsit de infractori, ba chiar şi întreg biroul nostru. Chiar i-am zis bossului c-am avea nevoie şi de biroul lui, că fetiţele se plângeau de înghesuială.

— E vorba de razia din cartierul de sud, nu?

— Exact. Tot felul de şmecheri. Unii cunoştinţe mai vechi, alţii, mai noi în branşă.

— Ăştia de la ziare ne-au acordat sprijinul pe care ni l-au promis, interveni Steve. Nu ştiu dacă ai avut timp să citeşti gazetele.

— În sfârşit, o veste bună.

— Aşa e, zise şi Brian. Presa a abandonat subiectul crimelor în serie. Au băgat pe ici, pe colo câte o notă, câte un articolaş, dar n-au mai scris pagini întregi despre asta.

* * *

— Stai, jigodie, la locul tău! mârâi agresorul, arzându-i poliţistului un picior în plină figură. Eşti nerăbdător? îl mai întrebă bărbatul din spatele măştii hohotind, în timp ce îi strângea şi mai tare legăturile, smulgându-i lui Eric un geamăt de durere. Mai aşteaptă puţin! Urmezi imediat după ce termin cu domnişoara. Am să-ţi înroşesc curul, fii fără grijă! Te rezolv eu…

Şi, spunând acestea, mascatul se îndreptă spre femeia care zăcea legată în pat, complet dezbrăcată, cu picioarele desfăcute, şi se zbătea încercând să scape din strânsoare. Ar fi vrut ea să ţipe, însă din cauza căluşului pe care îl avea în gură, nu reuşea să scoată decât nişte gemete chinuite.

Zbătându-se puternic, femeia reuşi cu greu să-şi ridice capul şi să privească spre Eric. Abia atunci acesta îi văzu faţa şi realiză că nu era nimeni alta decât Jane.

— Credeaţi că mă prindeţi? Pe mine? Idioţilor! Ştiţi cine sunt

eu? Nu ştiţi! Am să vă arăt imediat cine e mai tare aici. Aţi vrut să mi-o trageţi, da? Las' că v-o trag eu! Cu ăsta!

Şi bărbatul scoase din noptiera de lângă pat un vibrator de dimensiuni fantastice, cum Eric nu mai văzuse în viaţa lui. Îl agită prin aer, apoi i-l trecu lui Jane prin faţa ochilor, încetul cu încetul, în dorinţa de a o înspăimânta.

— Uită-te bine la el, târfă mică ce eşti! Crezi că-ţi încape tot? Eu pariez că da, spuse psihopatul, începând să hohotească sinistru în spatele măştii care-i acoperea faţa.

Femeia începu să se zvârcolească şi să geamă, încercând să spună ceva.

Maniacul tăcu, fiind atent la sunetele ei neinteligibile.

— Cum? Să-ncep cu el? Eşti sigură?

Se aşeză pe marginea patului şi îşi apropie urechea de gura lui Jane, care probabil că ar fi vrut să-l muşte, să-l scuipe sau măcar să ţipe, dar nu reuşi nimic.

— Bine, bine! Gata, iubito, linişteşte-te! Ţi-am promis că în seara asta îţi fac o surpriză. O să ne distrăm bine de tot.

Deodată, detectivul auzi un zgomot asurzitor şi în faţa lui apăru maniacul cu un rânjet larg pe figură. Şi cu o drujbă plină de sânge în mână. Nebunul lăsă maşinăria să-i cadă, se apropie de Eric şi îl întrebă:

— Te-ai trezit, hai? La ţanc, tocmai ţi-am tranşat tovarăşa. Acuma e rândul tău! Dar mai întâi o să ne distrăm, puţin.

Şi apropie imensul vibrator de spatele detectivului.

— Nuuu!

Bărbatul se trezi răcnind cât îl ţineau puterile, strângând aşternutul în pumni, îngrozitor de speriat şi ud leoarcă de transpiraţie. Sări din pat şi se agită buimac prin cameră, până când realiză unde e şi ce se întâmplă.

În cele din urmă, se aşeză pe marginea patului şi răsuflă uşurat.

Bine că fusese doar un vis! Îl resimţise atât de real, încât parcă şi acum mai auzea hohotele infernale de râs ale nebunului. Şi încheieturile parcă îl dureau de la strânsoarea legăturilor.

— Ce mai tâmpenie! îşi spuse pentru a mai prinde curaj şi se

îndreptă spre baie ca să se spele pe față.

Se întoarse în cameră, dar se afla încă sub impresia coşmarului. I se inoculase în suflet un sentiment de nesiguranţă de care nu putea scăpa. Apoi îşi aminti că nu se întâlnise cu Jane în după-amiaza trecută şi, îngrijorat, puse mâna pe telefon.

— Alo, Jane!

— Da, ce naiba vrei? îi răspunse o voce somnoroasă şi extrem de prost dispusă.

— Să te aud, draga mea. Eşti bine?

— Te-ai ţăcănit de tot? Ce ai? Pentru asta mă suni la ora 4.00 dimineaţa?

— Ştii, am avut un vis, de fapt un coşmar. Ceva teribil!

— Dă-mi voie să-ţi spun că nu eşti sănătos, partenere.

— Jane, nu mai suport! Am început să-l visez pe blestematul ăla de psihopat. Simt că-nnebunesc de-a binelea.

— Dar asta nu-i rău deloc. Înseamnă că ştim pe cine căutăm!

— Aiurea! Purta mască.

— Mă miram eu să faci tu un lucru ca lumea de la început până la sfârşit! Hai, lasă! A fost doar un vis urât. Amănuntele mi le spui mâine. De fapt, nici eu nu pot să dorm.

— Noapte bună, Jane!

CAPITOLUL XVII

— Mulţi bani?

— Destui.

— Câţi?

— 3.000$. E bine?

— Trei miare? E ceva bănet.

— Te bagi sau nu?

— Ştiu şi eu? V-am zis, dacă e ceva urât, nu mă bag.

— Dacă nu te-aş fi cunoscut, îţi întorceam spatele de mult. Şi adio bătrâne!

— Da' de unde mă ştiţi? Că eu nu vă cunosc.

— Crede-mă, nu vrei să ştii!

Jeremy, una dintre cele două persoane aşezate la cea mai retrasă masă din discoteca „Vogue", se aplecă şi-i şopti fetei ceva la ureche.

Era deghizat. Roşcat, cu părul ridicat în toate direcţiile, având câte un cercel greu în fiecare ureche şi nişte ochelari albaştri pe nas, Brock părea mult întinerit. Ce mai, arăta ca un puşti de douăzeci şi ceva de ani.

Tânăra din faţa lui era una dintre prostituatele de lux de la bar, pe care bărbatul o agăţase cu uşurinţă într-un anume scop, spunându-i că vrea să-i propună o afacere pe cinste. Nu minţea deloc când spunea că o cunoaşte. Aflase despre ea din nişte surse sigure că fusese implicată în afaceri cu droguri. Şi mai ştia că în astfel de chestiuni era destul de loială celui care o plătea. Deci, putea fi omul de care avea nevoie.

— Ce trebuie să fac?

— Te duci undeva, spui două vorbe pe care am să ţi le zic eu acum, mai răspunzi la câteva întrebări şi-atât. Îţi fac întregul instructaj necesar. Nu-i mare scofală!

— Atât? Sigur atât?

— Atât şi nimic mai mult.

Femeia rămase pe gânduri câteva secunde şi ajunse la

concluzia că merita să rişte. Nu era pentru prima oară când o făcea.

— Batem palma. Dar…

— Ce? Spune!

— Să aud mai întâi despre ce e vorba. Şi, dacă nu-mi place, înţelegerea cade. Orice-ar fi, nu vreau să mai am probleme cu droguri sau alte chestii dintr-astea.

— Nicio problemă. Ţi-am zis că e o afacere curată.

Jeremy îşi frecă mâinile mulţumit şi privirile i se opriseră, pentru a nu ştiu câta oară, în decolteul adânc al Dianei. Simţi cum sexul începe să i se umfle în pantaloni şi se hotărî instantaneu:

— Eu zic că înţelegerea noastră merită sărbătorită! Hai să luăm o şampanie şi să mergem sus, într-o cameră.

— Ştiu şi eu?...

— Hai, iubito! Una scurtă şi pe urmă discutăm. E vorba de trei bătrâne, ai uitat? Bani, nu glumă! Şi-apoi tu ai nişte buze atât de senzuale, iar eu o sculă atât de umflată, că abia mai pot sta pe scaun!

Bucuroasă că va scăpa doar cu o partidă scurtă de sex oral şi cu gândul la cei 3.000$, Diane renunţă să mai facă mofturi şi acceptă propunerea. O bagatelă, în fond.

* * *

— Vrea să vorbească cu cineva care se ocupă de cazul Wallace. Zice că are nişte informaţii, adăugă Melanie.

— Zi-i că poate să vină, îi răspunse Steve. Şi roagă pe cineva să-mi ia şi mie nişte hamburgeri, ceva, că mă doare capul de foame!

Însă apariţia din cadrul uşii îl făcu pe sergent să uite şi de foame şi de durerea de cap ce nu-i dădea pace.

O tânără de vreo 25 de ani, cu nişte forme demenţiale, păşi timid în încăpere.

Numai bună! îşi zise Steve, în timp ce o invită să ia loc.

Era îmbrăcată cu o bluziţă mulată, având un decolteu extrem de generos, ce lăsa să se vadă o mare parte din sâni, şi o fustă a cărei lungime părea calculată să-i ajungă fix până acolo unde i se terminau fesele. Şi, pentru că era o zi destul de caldă, nu

purta nici ciorapi.

Probabil că n-are nici chiloţi, se gândi Steve visător.

Greşit! Avea. Unii albi, de dantelă, pe care sergentul îi văzu extrem de clar când ea se aşeză pe scaunul oferit.

— Am încercat să-mi iau ceva mai lung, dar… spuse femeia, jenată de privirile lui Steve, care nu reuşea să se abţină.

— Nicio problemă, răspunse poliţistul.

Şi putea să jure cu mâna pe inimă că spune adevărul!

— Cum vă numiţi?

— Diane Durmont.

— Cu ce vă ocupaţi?

— Sunt prostituată de lux la „Vogue”, răspunse femeia cu naturaleţe.

— Şi despre ce este vorba?

— Mai întâi aş vrea să vă întreb: dumneavoastră anchetaţi cazul Joe Wallace?

— Da. Sunt unul dintre cei care se ocupă de el. Numele meu este Mann. Sergent Steve Mann, mai exact. Aveţi să ne spuneţi ceva care ne-ar interesa?

— Aseară m-am întâlnit cu Joe Wallace.

Pe parcursul cercetărilor, Steve auzise zeci de declaraţii de genul ăsta, aşa că nu fu deloc impresionat de spusele femeii.

— De unde ştiţi că era vorba de Joe Wallace?

— Am să vă povestesc. Acum două seri, mă îndreptam spre „Vogue”. Era cam 11.00, 11 şi ceva noaptea. La intrarea într-un gang, într-o zonă destul de prost luminată şi de pustie, mai ales la ora aceea, mi-a ieşit în faţă un tip din întuneric.

— Serios?

— Da, şi a început să-mi facă tot felul de pro puneri. Mi-a promis că-mi dă 500$ dacă merg cu el.

— Şi?

— Mi s-a părut cam dubios, cu toate că suma mă tenta.

— De ce?

— Avea nişte ochi de simţeai cum ţi se ridică părul în cap. Se uita aşa, ca un nebun, la mine. M-a forţat să pun mâna pe scula lui, ca să mă conving că o să-mi ajungă toată noaptea. A mai zis că o să ne drogăm şi o să fiu fericită.

— Toată discuţia asta unde s-a purtat?

— El tot încerca să se apropie de mine, eu mă dădeam înapoi, spre ieşirea din gang. Mă şi gândisem că, dacă pune mâna pe mine, să las pantofii şi s-o iau la fugă.

În timp ce vorbea, prostituata care stătea picior peste picior îşi mai schimba din când în când membrele inferioare, fapt urmărit cu mare interes de sergent.

Are nişte mişcări în ea de mă termină! îşi zise Steve, gata să dea ochii peste cap, în pofida faptului că, în mod normal, era un tip decent.

— Nu mi-ai zis cum arăta bărbatul.

— La început era brunet, apoi..

— … Stai aşa! Cum adică „la început”?

— Tocmai voiam să vă explic. La un moment dat, tot dând înapoi, mai aveam puţin şi ieşeam din gang. Tipul, care se apropiase foarte tare de mine, şi-a smuls pur şi simplu părul din cap, apoi mustaţa şi barba şi s-a repezit spre mine, urlând: «Nu mă cunoşti, putoare? Eu sunt! Maniacul! Psihopatul! Vino să ţi-o trag! O să fie ultima dată pentru tine!»

Diane se opri.

— N-aveţi puţină apă, vă rog?

— Ba da, sigur. Aşteaptă puţin.

Steve dispăru în alt birou, de unde se întoarse cu o pungă plină cu hamburgeri şi un pahar de suc.

— Poftim! spuse, oferindu-i Dianei să bea. Dacă ţi-e foame, serveşte-te! Sunt destui pentru amândoi.

— Nu, mulţumesc! Ştiţi, silueta…

— Aşa. Unde rămăseserăm? La tipul care şi-a scos peruca şi s-a repezit spre tine. Ce-ai făcut?

— Am luat-o la fugă ca o dementă. La un moment dat, am simţit chiar că aproape a pus mâna pe mine şi am zis că pân-aici mi-a fost!

— Îţi mai pun o dată o întrebare foarte importantă: de unde ştii că tipul era chiar Joe Wallace?

— După ce şi-a scos peruca şi celelalte, am văzut clar, avea şi o cicatrice. Era chiar tipul care a apărut în ziare. Sunt foarte sigură. N-am niciun fel de dubiu.

Steve nu se arătă deloc convins nici când Diane începu să-i înşire semnalmentele individului. Toate acele amănunte apăruseră în presă şi le ştia tot oraşul.

Interogase atâţia idioţi care citiseră cum arată criminalul şi inventaseră o împrejurare, venind la poliţie să toarne poveşti, încât devenise extrem de sceptic. Până la urmă, ba se încurcau în amănunte, ba se contraziceau de cinci ori în trei minute, aşa că i-a dat pe toţi afară într-un mod cât se poate de politicos.

— Cum ai zis? O cicatrice?

— Da, ziceam că atunci când s-a apropiat am văzut foarte clar că avea o cicatrice pe gât, în partea dreaptă.

Steve fu scos din apatie de acest ultim amănunt. Asta nu fusese scris în ziare. Însemna că fata nu minţea.

Continuă interogatoriul până când se convinse că prostituata nu mai are nimic de adăugat, după care o lăsă să plece. Apoi se grăbi să-i anunţe pe Jane şi pe Eric în legătură cu ce aflase.

Detectivul se apropie de telefon ştiind dinainte că este Jane, scumpa lui parteneră.

— Iartă-mă dacă te-am deranjat, dar am un motiv cât se poate de serios.

— Sper, răspunse Eric sarcastic.

— A fost văzut Joe Wallace.

— Cuuum?!

— Pur şi simplu. Cât am lipsit noi, a venit la sediu o tipă, prostituată de lux la „Vogue”, din câte am înţeles. A dat peste Steve, care a interogat-o şi, din declaraţiile ei, se pare că Wallace a vrut să pună mâna pe ea acum două seri, însă a reuşit să scape ca prin minune.

— Sigur era Wallace?

— Asta m-am întrebat şi eu. Cică fata i-a văzut cicatricea.

— Hopa! Ce chestie!

— Hai, îmbracă-te şi vino urgent! Te aştept la birou ca să mergem să vorbim şi noi cu tipa.

— Spune-i lui Steve…

— … Să afle totul despre ea. I-am spus deja. Te aştept!

CAPITOLUL XVII

— Diane Durmont, rosti Eric, arătându-i barmanului legitimaţia.

— Cea de colo, le spuse acesta, indicându-le o tipă frumoasă, destul de sumar îmbrăcată, ce stătea picior peste picior pe unul dintre scaunele înalte de la bar.

Detectivii se apropiară de fată, îi explicară cine sunt şi ce vor, după care se aşezară toţi trei la o masă.

Femeia le povesti tot ceea ce îi spusese şi sergentului Mann, de parcă ar fi recitat o poezie bine învăţată. Cei doi o ascultară cu atenţie, punându-i din când în când câte o întrebare.

La finalul naraţiunii, Eric se decise să înceapă atacul:

— Bănuiesc că ştii că orice inducere în eroare a organelor de anchetă este sever pedepsită de lege.

— Mai ales când este vorba despre crimă, punctă Jane.

— Ştiu. Adică… nnu, răspunse Diane, devenind dintr-o dată mai puţin sigură pe ea.

— Ei, atunci îţi spunem noi.

— Colegul meu vrea să precizeze interveni Jane că pe baza unei false declaraţii putem fi aruncaţi pe o pistă greşită şi asta e rău de tot. Dacă pierdem timp, criminalul poate ucide în continuare nestingherit. Să fim bine înţeleşi! Nu vrem să te acuzăm de ceva ce n-ai făcut, însă gândeşte-te foarte bine la situaţia în care te afli. Eşti absolut sigură că individul pe care l-ai văzut era Joe Wallace şi că totul s-a petrecut exact aşa cum ne-ai povestit?

— Da, sunt sigură, rosti Diane cu o voce stinsă, care numai sigură nu părea.

Eric scoase două fotografii şi le puse pe masă în faţa femeii.

— După toate probabilităţile, acestea sunt victimele maniacului, spuse detectivul. Uită-te puţin la ele, nu fi sfioasă!

Diane le luă în mână şi le privi, din ce în ce mai speriată.

Eric îşi aprinse o ţigaretă Camel fără filtru, trase cu sete din

ea şi suflă fumul în sus. Apoi zise pe un ton ceva mai ameninţător:

— Trebuie să înţelegi că dacă o luăm pe o cale greşită, riscăm să avem în curând alte şi alte victime ale maniacului.

Diane rămase îngândurată.

— Nu spui nimic? o întrebă Jane.

— V-am zis tot ce ştiam, murmură ea.

Pentru detectivi era clar că fata ascundea ceva sau se temea de ceva.

— Atunci poate că te ajută să ştii că, dacă vei fi găsită vinovată, la pedeapsa pe care o s-o iei se vor adăuga şi anii cu care ai rămas restanţieră… zise poliţista, aducându-şi aminte de informaţiile obţinute de sergentul Mann de la N.S.D.[{2}]

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu te juca cu mine! Ştii foarte bine la ce mă refer. Ai fost eliberată condiţionat înainte de ispăşirea întregii pedepse la care ai fost condamnată… ştii tu pentru ce.

Diane îi privi din ce în ce mai înspăimântată, dar tot nu cedă. Detectivul se văzu nevoit să înceapă a-i enumera toate infracţiunile comise în trecut, după care adăugă:

— Cred că îţi dai seama! Chiar dacă nu găsim nimic compromiţător împotriva ta, până la urmă tot te înfundăm în cazul în care nu eşti sinceră. Mai bine colaborezi.

Orice, numai asta nu! îşi zise Diane Durmont. *Nu am de gând s-o mai iau de la capăt! Mai bine moartă decât din nou la puşcărie.*

— Am minţit! Totul de la cap la coadă a fost doar o minciună. Mi-a oferit bani pentru asta… Mulţi bani…

Şi, încet-încet, le povesti ce se întâmplase, cât luase ca să mintă, în fine, le spuse adevărul gol-goluţ.

— Cum arăta persoana care te-a plătit? vru să ştie Jane.

— Degeaba v-aş spune. Tipul, era deghizat. Ştiu asta din experienţă, l-am văzut pudra de pe faţă şi purta o perucă. Oricum, avea cam 1,80 m înălţime.

Continuă să le povestească absolut tot ce ştia, cerându-şi de zeci de ori iertare că încercase să inducă în eroare poliţia.

Detectivii o ascultară până la capăt, îi mulţumiră pentru colaborare, o asigurară că nu va avea nicio problemă în cazul în

care spusese adevărul şi plecară spre sediul diviziei. Nici de această dată nu reuşiră să afle mare lucru.

* * *

— Depărtează-ţi picioarele!

— Nu e cam mare?

— Depărtează-le, am zis!

Irene renunţă să mai protesteze. Ceva se întâmplase cu Jeremy, asta era clar. Observase aceasta la una dintre ultimele lor întâlniri, în urmă cu o lună, şi crezuse că e ceva trecător. Însă de atunci bărbatul se schimbase mult. În rău.

— Ah! ţipă scurt Irene. Mă doare, Jeremy, nu înţelegi?

— Cu atât mai bine, răspunse Brock, ungând-o între picioare cu o cremă lubrifiantă.

E complet nebun! îşi zise fata, privind spre imensul vibrator din mâna lui. *O să mă rupă în două cu ăsta!*

Ceva mai devreme făcuseră sex şi se simţiseră bine, chiar dacă el o lovise cam tare la un moment dat. Un sentiment ciudat de nelinişte puse stăpânire pe Irene.

Într-adevăr, directorul se purta mult mai brutal ca de obicei. Părea că nu-i mai pasă de ea.

Suferinţele fetei îi creau satisfacţie.

În cele din urmă, reuşi să-i înfigă în sex o parte din vibratorul XXL, smulgându-i urlete de durere. La auzul acestora nici nu-i trecu prin cap să se oprească, ba chiar acceleră ritmul frecării, încercând să pătrundă şi mai adânc. Tot mai adânc. Mai adânc. Adânc..

Irene Baltimore îl privi pe ascuns şi-l văzu cum se masturbează frenetic, cu o plăcere nebună întipărită pe faţă.

— Vezi că poţi? Şi-ţi place şi ţie, nu? o întrebă gâfâind.

Neprimind niciun răspuns, Jeremy o apucă de păr şi îi repezi un pumn în cap.

— Spune, târfă! Spune că-ţi place! Vreau să te aud cum spui asta! Oricum o să păţeşti ce-au păţit şi celelalte…

Îi întoarse capul spre el. Irene plângea. Se ridică şi se duse la bucătărie. Fata se îndreptă clătinându-se spre baie, simţind cum măruntaiele îi iau foc.

Nu-i venea să creadă că într-adevăr păţise aşa ceva. Credea,

spera că este doar un coşmar.

Celelalte? se întrebă ea în gând. *Oare ce a vrut să spună cu asta? Numai de-aş reuşi să scap teafără de aici!*

Se aşeză cu mare greutate pe WC şi luă în mână ziarul care zăcea pe jos. Pe prima pagină, chiar pe pozele victimelor maniacului din L.A., părea că se vărsase ceva. Irene privi mai atent, mirosi şi îşi dădu seama ce era.

Dumnezeule, spermă! apucă să mai gândească înainte de a fi strigată din cameră.

— Draga mea, te rog să mă ierţi! Cred c-am exagerat puţin, îl auzi pe Jeremy, care deschise apoi uşa, intrând peste ea.

Femeia împături ziarul, apoi se ridică şi încercă să pară cât mai destinsă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

* * *

Ajunsă acasă, Irene se simţi grozav de tulburată. Păcat că fata cu care locuia avea să lipsească în acea noapte. Singurul mod în care îşi putea linişti frământările era să vorbească cu el. Da, trebuia să vorbească cu el! Ce proastă fusese că plecase fără să aibă o discuţie serioasă.

Asta era, trebuia să-l sune şi să-i vorbească. Să se lămurească o dată. Iar dacă bănuielile ei se vor adeveri, îl va ajuta, îi va spune că îl înţelege, dar că o luase pe un drum greşit. Era în puterea ei să-l ajute.

— Alo? Jeremy? Trebuie să vorbim! Cred că am înţeles totul. Tu eşti?...

Singurul răspuns pe care-l auzi, însă, fu tonul ocupat al aparatului. Bărbatul închisese fără să scoată vreun cuvânt.

În acel moment, Irene Baltimore simţi că i se face groaznic de frică.

* * *

Când plecaseră de la „Vogue”, detectivii nu se gândiseră că vor mai zăbovi mult la serviciu. Era aproape 8.00 p.m. Însă pe drum le telefonase căpitanul West. Îi aştepta în cel mai scurt timp posibil.

Ajunşi la sediu, se lămuriră îndată despre ce era vorba. Căpitanul voia doar să afle rezultatele pe care le obţinuseră în ultima vreme. Slavă Domnului că nu era vorba de un nou

cadavru!

Îi prezentară mersul anchetei în amănunt, mai bine-zis bănuielile pe care se bazau, îi expuseră ipoteza făcută de „Specialist” în legătură cu existenţa unui alt criminal care l-a ucis pe Joe şi aşa mai departe.

Corky West era foarte liniştit în acea seară şi nu ridică tonul la ei nici măcar o dată pe tot parcursul discuţiei.

E drept, nici Eric pentru că el era cel cu provocările nu-i dădu vreun prilej să-şi iasă din fire. Fusese o zi destul de obositoare, aşa că detectivul abia aştepta să ajungă acasă, visând cu ochii deschişi la un duş fierbinte, urmat de o ţigară, un păhărel plin cu whisky şi un somn odihnitor.

— Văd că, în sfârşit, aţi început să vă mişcaţi! Se simte ceva, se observă. Faptul că am avut o reacţie din partea criminalului spuse West, referindu-se la episodul Diane Durmont e îmbucurător. Chiar dacă nu e ceva semnificativ, a reacţionat şi asta e important. Înseamnă că s-a simţit deranjat, incomodat, dacă nu chiar disperat. Experienţa îmi spune că nu mai avem mult până să punem mâna pe el, conchise West. Trebuie să comită vreo greşeală.

De câteva secunde se auzea un telefon sunând. Cum Melanie plecase, Eric, care ar fi făcut orice ca să scape de morala prelungită a şefului, se oferi să se ducă să răspundă.

— Alo? Divizia „Cazuri speciale”? se auzi o voce feminină destul de agitată.

— Da.

— Mă numesc... Da’ cu cine vorbesc? Aş dori cu cineva care se ocupă cu... În legătură cu maniacul. Cred că pot să vă ajut să puneţi mâna pe el, continuă femeia, ce părea a fi sub impresia unei puternică emoţii.

— Doamnă, liniştiţi-vă! Unde sunteţi?

— Acasă.

— Deci, vă aflaţi în siguranţă. Detectivul Eric Black la aparat. Dumneavoastră cum vă numiţi, dacă nu vă supăraţi?

— Baltimore. Irene Baltimore e numele meu.

— Despre ce este vorba, doamnă Baltimore?

— Cum v-am zis, aş vrea să mă întâlnesc cu dumneavoastră

în legătură cu cazul psihopatului, care…

— Perfect. Înţeleg. Văd că acum v-aţi mai liniştit.

— E-n ordine, eram doar emoţionată.

— Atunci, cred că cel mai bine ar fi să ne vedem mâine dimineaţă.

— Da. Desigur. La ce oră să vin la poliţie?

— Dacă doriţi, vă pot face eu o vizită.

Irene îi dădu adresa şi stabiliră să se întâlnească a doua zi la ora 10.00 a.m.

Eric se întoarse în biroul lui Corky West şi, după faţa căzută a partenerei sale, realiză că trebuie s-o scurteze. Altfel, West era capabil să-i ţină până a doua zi la poveşti. Le spuse despre femeia de la telefon, după care obţinură permisiunea căpitanului de a se retrage şi plecară sleiţi de oboseală spre casele lor.

CAPITOLUL XIX

Irene deschise ochii cu greu şi privi în jurul său. Pentru o secundă îi trecu prin cap gândul că a orbit. Era întuneric beznă şi nu putea distinge absolut nimic.

Ce chestie! îşi spuse. *Încă mai sunt în viaţă.*

Simţea o presiune surdă în ceafă, îi vâjâia capul şi întreg corpul îi era năclăit de o transpiraţie groasă şi lipicioasă. Încercă să se mişte şi, parţial, reuşi. Cu eforturi imense, ce-i drept. Mâinile o dureau de parcă i le strivise cineva într-o menghină. Simţi în spate nişte junghiuri ascuţite, probabil că avea câteva coaste rupte.

Însă durerile cele mai mari le resimţea în piciorul drept. Bănuia că e vorba despre o fractură destul de serioasă. Nu se punea problema să-l mişte în vreun fel, ci să-i găsească o poziţie în care să suporte mai uşor chinurile.

Reuşi cu chiu cu vai să se ridice în fund şi să se sprijine de peretele umed, orbecăind prin întuneric. Fără să vrea, scoase un geamăt şi fu pe punctul de a leşina, însă reuşi să-şi revină.

Pipăindu-şi corpul, ajunse la concluzia că lichidul acela cleios care pe alocuri se uscase, formând o crustă, lichid care o scârbea cumplit –, era, de fapt, sânge. Era plină din cap până-n picioare. Avea hainele, părul şi faţa îmbibate de sânge.

Se gândi unde ar putea fi şi se chinui o vreme să-şi amintească ce i se întâmplase de ajunsese acolo. Încet-încet, din frânturi, reuşi să facă o reconstituire a evenimentelor.

La ceva timp după ce dăduse telefon la poliţie şi vorbise cu detectivul acela, Jeremy venise la ea acasă, cu toate că abia se despărţiseră.

Oare să-şi fi dat seama că-l bănuiesc de crimă când m-a văzut cu ziarul acela în mână? se întrebă Irene.

Să gândise dacă să-i deschidă uşa sau nu, dar ajunsese la concluzia că e mai bine să încerce să-i vorbească.

Fusese o mare greşeală. Jeremy era destul de tensionat şi,

treptat, s-a transformat într-o adevărată bestie.

Şi-a pierdut cunoştinţa destul de repede din cauza loviturilor, deci nu putea să ştie cu exactitate ce i se întâmplase. Dar era clar că fusese lovită îngrozitor de rău de ajunsese în halul în care era.

Forţându-şi în continuare memoria, Irene reuşi să-şi amintească, totuşi, că fusese transportată cu maşina şi apoi în braţe, până când fusese aruncată în încăperea în care se afla. Căzuse de la înălţime pe nişte trepte şi îşi aminti foarte clar vocea lui Jeremy:

— Aici ai să putrezeşti, căţea trădătoare! N-o să dea nici dracu' de tine aici!

* * *

Eric intră aproape alergând în birou şi se opri în mijlocul încăperii.

— A dispărut!

După care se prăbuşi pe un scaun.

— Tipa cu care trebuia să te-ntâlneşti? Cum ziceai c-o cheamă?

— Irene Baltimore, răspunse Eric gâfâind. A dispărut pur şi simplu. Cred că a fost răpită.

Steve, află cât poţi de repede cine e! Vezi că locuieşte împreună cu o altă fată.

— Imediat, zise sergentul şi puse mâna pe telefon.

— Dacă găseşti ceva, mă suni pe mobil. Jane, hai să luăm o duşcă înainte să explodez. Oare de ce n-om fi vizitat-o aseară? Îţi dai seama, poate ne-am fi întâlnit chiar cu asasinul căutat.

Detectivul îşi scormoni pachetul de Camel fără filtru în căutarea unei ultime ţigări.

— Trebuie să apară şi Brian. L-am luat de la treaba lui şi l-am rugat prin telefon să cerceteze locuinţa femeii. Din câte am văzut eu, era sânge acolo. Pe pat, pe jos, pe pereţi. N-ar fi exclus să mai avem un cadavru.

— Stai puţin! îl opri Jane. Tu cum ai intrat în casă?

— Pe uşă, dragă, că-s băiat manierat. Şi-apoi, pe geam era cam greu, că stă la etajul 5.

— Cum adică pe uşă? Ai spart-o?

— Nici vorbă! Mi-a deschis colega ei de cameră, care tocmai venise acasă. Nu ştia nimic şi nu înţelegea de ce e vraişte în apartament. L-am sunat pe Brian şi i-am zis să vină cu băieţii să facă poze.

— O să ne omoare şefu'!

— Ar fi bine să scăpăm doar cu atât!

În clipa în care Eric savura prima înghiţitură, telemobilul său începu să imite, rău prevestitor, câteva acorduri din „Baladă pentru Adeline". Era boss-ul, departe de a fi calm şi îngăduitor cum fusese aseară.

— Adică eu vă caut de nebun, ca să aflu că, de fapt, voi sunteţi bine-mersi la o cafeluţă?! Spune, detectiv Black, care sunt orele de program?

— Ştiţi, tocmai venisem la birou, doar că…

— Niciun „doar că". Nimic! M-am săturat de explicaţiile tale!

West trânti nervos unul dintre sertarele biroului, din care scosese o acadea cu gust de cafea fără cofeină. Şi cum detectivul executa ordinul, tăcând mâlc, căpitanul continuă:

— Mă aştept ca dintr-un moment într-altul să ne trezim cu încă un cadavru în braţe. Fata asta, ultima, cum Dumnezeu îi zice?

— Irene Baltimore.

— Aşa. Povesteşte-mi cum ai aflat despre dispariţia ei?

— Trebuia să mă întâlnesc cu ea azi-dimineaţă. Nu ştiu dacă vă amintiţi, aseară eram la dumneavoastră în birou când a sunat telefonul.

— Da, da, spune!

— Ea era. Zicea că are să ne comunice ceva în legătură cu crimele din oraş.

— Mi-e teamă că ne aşteaptă vremuri grele. Văd că nu mai am nicio bază în voi. Vă fură psihopatul ăsta victimele de sub nas, iar voi beţi cafele prin baruri!

— Aşteptam să…

— …Păi, asta e! Aşteptaţi! Că asta aţi făcut pe parcursul întregii anchete. Aţi aşteptat! Poate se căieşte dezaxatul şi vine cuminţel ca un mieluşel la voi să se predea. Nu?

West făcu o scurtă pauză, după care reluă.

— Şi-acuma ce aveţi de gând? Faceţi naibii ceva! Daţi-vă peste cap, nu ştiu ce să faceţi, dar faceţi! Altfel vă suspend şi mă lipsesc de voi. Ne-am înţeles?

Detectivul nici nu închisese bine aparatul, că acesta începu să sune din nou.

— Am găsit! auzi el familiara voce a sergentului Mann.

— Ce ai găsit, colega? Spune repede, că sunt nervos. Tocmai mi-a tras-o căpitanul. Nici n-am apucat să-mi beau păhărelul.

— Şi-acum veniţi la sediu? V-a chemat?

— Venim, că oricum ne-a stricat tot cheful. Da' spune-mi mai bine ce-ai aflat!

— În contul celor două beri pe care le voi bea, nu-i aşa? se interesă Steve.

— Berile să ţi le dea West, nu eu! îi reteză avântul detectivul.

— Lasă-l în pace! interveni Jane şi Eric se mai calmă. Ce vină are el?

— Ziceam că am căutat pe computer, dar n-am găsit mare lucru, începu sergentul. Apoi am vorbit cu părinţii lui Irene, însă n-au reuşit să-mi spună nici ei cine ştie ce. Doar adresa şi numărul ei de telefon. Aşa am aflat de la colega ei de cameră că fata are o legătură stabilă cu un tip bine făcut şi cu mulţi bani. Cine credeţi că e?

— Zi, frate! Cine?

— Numele Jeremy Brock vă spune ceva?

Apoi Steve se lăsă pe spate în scaun, savurând tăcerea din receptorul telefonului, care spunea foarte multe.

— E prostituată? întrebă detectivul când îşi reveni din starea de uimire ce pusese stăpânire pe el.

— Doar în timpul liber. Sau, mai exact, să zicem că nu-i ajunge un singur amant. Nu iese la agăţat pe trotuar. Altminteri, e asistentă medicală, îl informă Steve.

— Altceva?

— Asta e cea mai tare chestie pe care am găsit-o. În rest, ce să vă spun? Tipa e destul de retrasă, are o singură prietenă mai bună, nu se droghează şi cam atât.

— Crezi că ai putea să faci rost de vreo fotografie de-a ei?

— Pot încerca. Te las acum.

Pe drum, Eric îi povesti partenerei lui întreaga convorbire avută cu sergentul. Despre discuţia cu West nu trebuia să-i spună nimic. Ştia ea...

— Mă întâlnesc cu Jeremy, spuse Jane dintr-o dată. Cu siguranţă că îmi voi da seama dacă el este criminalul.

— Nu se poate! E prea periculos. Merg cu tine.

De când aflase de legătura lui Brock cu Irene, sau mai bine zis şi cu Irene, poliţista căzuse pe gânduri. Trebuia neapărat să clarifice situaţia cu bărbatul acesta atât de dubios. Zise:

— Îţi dai seama că în cazul ăsta n-o să scot nimic de la el.

— N-o să mă vadă. Voi sta în apropiere ca să pot interveni.

— Nu e nevoie. Pe lângă faptul că-l voi interoga în legătură cu dispariţia Irenei, aş vrea să am o discuţie personală cu el. Înţelege-mă! Chiar îmi plăcea omul ăsta.

— O.K., dar ai grijă!

Jane îi răspunse printr-un zâmbet abia schiţat şi se îndreptă spre anticul ei automobil.

Detectivului nu-i mai rămase nimic de făcut decât să dea cu ochii de West de unul singur. De cum intră în birou, Melanie îl anunţă că sergentul Mann a plecat la mama Irenei pentru a face rost de o fotografie a fetei dispărute.

* * *

— Ce bine-mi pare să te văd, Jane! rosti Jeremy după ce poliţista se aşeză într-un fotoliu aflat în faţa biroului.

Văzând că aceasta nu-i răspunde, adăugă:

— Mă scuzi, trebuie să fac puţină ordine. Tocmai lucram la ceva când m-ai sunat.

Directorul începu să-şi strângă hârtiile, încercând să se poarte cât mai natural cu putinţă.

De ce naiba o fi minţind? se întrebă poliţista în gând. Se vede de la o poştă că n-a mai lucrat nimeni la biroul ăsta de ceva timp. Numai stratul de praf e de vreo două săptămâni!

Motivul pentru care Jeremy alesese să o invite în camera sa de lucru era Colt-ul său, ascuns într-unul dintre sertarele biroului în spatele căruia stătea. La drept vorbind, îi era cam frică. Bănuia mai bine-zis spera că încă nu-i dăduseră de urmă. Dar atunci de ce îl vizita ea acasă?

Trebuie să fiu cât se poate de prevăzător, îşi zise bărbatul. Iar dacă au aflat adevărul, atunci am s-o împuşc pe scârba asta fără ezitare! Pe urmă văd eu ce mai fac.

— Îţi spun încă o dată că mă bucur din tot sufletul să te văd!

— S-ar putea să-ţi dau câteva motive să nu mai fi atât de bucuros.

— Dar ce s-a întâmplat? se prefăcu Brock foarte mirat.

— Numele Irene Baltimore îţi sună cunoscut?

Mâna stângă a bărbatului se îndreptă instinctiv spre sertarul biroului în care se afla arma. În acelaşi timp, cu cealaltă desena nervos, aproape inconştient, nişte figuri bipede ciudate, care aveau roţi dinţate în loc de capete.

— Da.

— O ştii de mult timp?

— De câţiva ani.

— În ce fel de circumstanţe ai cunoscut-o?

— Am fost internat în spital şi ea era asistenta doctorului care mă trata.

— Ce fel de relaţie ai cu ea? Desigur, ai dreptul să nu-mi răspunzi dacă nu vrei.

— Bine, dar ce s-a întâmplat de mă supui acestui interogatoriu? A păţit ceva? De ce nu-mi spui de-a dreptul?

— Ai să afli imediat. Ce relaţie este între voi? repetă Jane întrebarea.

— Ce relaţie să fie? Ne mai vedem din când în când, dacă înţelegi ce vreau să spun... Fără implicaţii sentimentale, desigur.

— Da, înţeleg. Când ai văzut-o ultima oară?

Jeremy ezită înainte să răspundă.

— Ieri.

— Ce porc eşti! spuse poliţista printre dinţi. Mă scuzi, asta era între noi, în afara interogatoriului. Mai trebuie să-ţi zic, în caz că nu ţi-e clar, că relaţia noastră s-a terminat.

Brock îşi luă mâna de pe sertar, puse pixul deoparte şi răsuflă uşurat în sinea lui, gândindu-se: Aşadar, micuţa noastră e geloasă. De asta a venit! Se simte rănită în sentimente de un Don Juan ca mine!

— Irene Baltimore a dispărut de la domiciliu, probabil în cursul nopţii trecute. Se presupune că e victima aceluiaşi psihopat care le-a ucis pe celelalte două fete.

— Cel despre care se scrie atât prin ziare? Nu se poate! Crezi că Irene a păţit ceva?

— După sângele care era prin cameră, e foarte posibil.

— Doamne! Mi s-au înmuiat picioarele. Trebuie să beau ceva. Vrei şi tu un pic de whisky? o întrebă Jeremy ridicându-se în picioare.

— Nu, mulţumesc.

— Mă scuzi, vin imediat, spuse bărbatul îndreptându-se spre uşă. Toate paharele se află la bucătărie.

Îndată ce acesta ieşi, Jane privi peste umăr spre uşa care era în spatele ei. Asigurându-se că gazda plecase, se repezi la birou, înşfăcă una dintre hârtii şi o introduse mototolită în buzunar.

Când reveni în cameră, Brock îşi găsi musafira în picioare, gata de plecare. Aceasta era convinsă că nu va mai scoate nimic de la el. Îi zise:

— Fiind una dintre ultimele persoane care a văzut-o pe fata dispărută în viaţă, o să fii chemat zilele astea la poliţie pentru o declaraţie amănunţită, încearcă să nu părăseşti oraşul, ca să poţi fi găsit.

— Desigur.

— Atunci, la revedere!

— Jane, o secundă. Cred că am dreptul la o explicaţie. Mă refer la pornirea ta împotriva persoanei mele. Să ştii că nu ţi-am greşit cu nimic. Lasă-mă să-ţi vorbesc!

— În ceea ce mă priveşte, totul s-a terminat. Nu încerca să mă mai cauţi, n-am nevoie de nicio explicaţie! N-are rost. La revedere!

Jeremy o urmări pe Jane cum se depărtează.

Am senzaţia că nu mai e timp! îşi zise el destul de tulburat. *Se strânge laţul! Trebuie să dispar cât mai curând cu putinţă.*

* * *

— Ce naiba faci, Jane? De-o oră te sun încontinuu. Am crezut că ai păţit ceva!

— Nu, n-am păţit nimic. Cred că am avut telefonul închis.

Eric, trebuie să-ţi spun ceva, zise poliţista pe un ton grav.

— Spune. Văd că eşti cam palidă. Ţi-e rău?

— Mi-e şi teamă să mă gândesc. De fapt, nici nu sunt prea sigură.

— Spune-mi o dată despre ce este vorba. Nu mă mai fierbe atât!

— Eric, cred că el e!

Urmă o pauză. Amândoi rămaseră descumpăniţi, privindu-se unul pe altul.

— Vrei să spui că Jeremy Brock e maniacul pe care-l căutăm? Ce te face să bănuieşti asta?

— Am fost la el. I-am spus despre dispariţia lui Irene Baltimore şi l-am simţit cum intră în panică, înţelegi?

— Da. Asta-i tot?

Jane reuşi cu greu să se adune şi să adauge:

— Nu. Am văzut şi rotiţele.

— Ce rotiţe? Ce tot spui acolo?

— Roţile dinţate, cercurile alea zimţate pe margine, nu ştiu cum naiba să le mai spun…

— Nu ştiu despre ce e vorba.

— În timp ce stăteam la taclale cu el, avea o accentuată stare de nervozitate şi desena ceva întruna pe o foaie. Mai mult inconştient. Am avut o bănuială. Înainte de a pleca, am subtilizat foaia. Uite-o!

Jane scoase din buzunar hârtia sustrasă de pe biroul lui Brock şi i-o întinse lui Eric. În timp ce acesta o despăturea, continuă:

— Îl mai ţii minte pe Nic? Barmanul, colegul lui Joe Wallace. Ştii că l-am pus să deseneze ceea ce văzuse pe biletul legat de dispariţia misterioasă a lui Joe. Ceva care semăna cu nişte roţi dinţate. Ei bine, uită-te cu atenţie! Sunt aceleaşi!

— Chiar alea sunt! murmură Eric. Fantastic! Pe cine căutam noi!

— Cine ar fi crezut..

Detectivul o privi fix:

— Sună-l! Ţine-l de vorbă şi găseşte un nou pretext să vă întâlniţi undeva.

Jane formă numărul lui Jeremy. După câteva secunde, şopti:

— Are telefonul închis. E clar. Mi-a explicat de nu ştiu câte ori că nu şi-l închide niciodată. A…

— Întins-o.

— Rahat! ţipă Eric lovind cu pumnul în birou. Mă duc să vorbesc cu West. Iarăşi o să ne înjure că l-am scăpat printre degete pe asasin. Ştii ce maşină are dementul ăsta?

— Un Audi A4, un Mercedes CLK 320, nu ştiu cu exactitate. Are vreo trei din câte mi-a spus într-o seară.

— Trebuie să trimitem pe cineva la el, deşi nu cred că mai e nici măcar în oraş, darămite acasă.

Roagă-l pe Steve să afle ce maşini are, ce proprietăţi şi pe unde; tot ce se poate afla într-un timp record. Pe sergent îl găseşti la subsol, în Laboratorul criminalistic. O să facem pe dracu-n patru, o să-l urmărim până la capătul pământului dacă e nevoie şi tot o să-l prindem. Nu ne mai scapă el, îţi promit!

CAPITOLUL XX

— Avem oameni peste tot: aeroporturile sunt verificate, avem filtre pe toate autostrăzile care ies din oraş…

— … Elicoptere? întrebă Eric.

— Trei, care survolează deocamdată împrejurimile L.A. Aşteaptă să le dirijăm prin staţie spre centrul oraşului.

Căpitanul West şi directorul Tillman luaseră de îndată legătura cu toate departamentele ce puteau să-i ajute într-un fel sau altul. I-l dăduseră detectivului Black pe locotenentul Brian Frederiks, unul dintre colegii din divizie, pentru a-l ajuta. Acesta, bun organizator, reuşise să pună în mişcare şi să coordoneze zeci de poliţişti care participau acum la urmărirea lui Jeremy Brock.

Jane intră în fugă în încăpere.

— Steve a aflat că psihopatul şi-a părăsit locuinţa la volanul unui BMW 328i Coupe argintiu.

— Voi transmite prin staţie această informaţie tuturor echipajelor disponibile! zise locotenentul Frederiks.

Eric se apropie de partenera sa şi o strânse puternic de braţ.

— O să-l prindem, ai să vezi! Sunt sigur! N-are cum să fie prea departe.

* * *

Jeremy trecu de un prim filtru al poliţiei, mai rulă câţiva kilometri şi trase pe dreapta.

Purta o perucă blondă cu frizură *old fashion* şi cu nişte ochelari de soare fumurii cu lentilele mari cât roata carului. Era îmbrăcat într-o pereche de blugi vechi, iar pe cap avea o pălărie de cowboy.

Arăta ca un tip trecut de prima tinereţe, ce tocmai îşi petrecuse week-end-ul în „Oraşul îngerilor”, iar acum se întorcea acasă la nevastă şi copii. Exact asta le şi spusese poliţiştilor, astfel încât n-avusese nicio problemă să treacă de filtru.

Era, totuşi, surprins de rapiditatea cu care începuseră să-l caute. Se întreba încontinuu cum naiba de erau pe urmele lui zeci de poliţişti, când în urmă cu doar câteva ore poliţista plecase liniştită de la el, părând că nu ştie nimic. Să-l fi tras pe sfoară?

Brock îşi pregătise marea fugă din vreme. Tot timpul cât ucisese fusese conştient că oricât de perfecte ar fi fost crimele lui, va veni o zi în care va trebui să dispară. Îşi procurase acte false, făcuse rost de tot ce-i trebuia ca să-şi fabrice o altă înfăţişare şi să i se piardă urma. Avea destui bani puşi deoparte.

Totul părea că va decurge fără probleme, până când realizase că nu va putea ajunge prea departe cu BMW-ul său. Era evident că poliţiştilor încă nu le fusese comunicat tipul maşinii fugarului.

Altfel, n-ar fi scăpat atât de uşor la primul baraj. Era conştient că norocul acesta nu va ţine la infinit.

Aveau să afle în curând că e vorba de un BMW şi atunci vor fi de zece ori mai atenţi la toate aceste tipuri de maşină. De aceea opri şi sări în faţa primului jeep în care se afla o singură persoană.

— Mama mea! Vă rog, ajutaţi-mă! I s-a făcut rău mamei, iar eu am rămas în pană. Vă rog, trebuie dusă de urgenţă la spital!

Bătrânelul care conducea jeep-ul coborî de la volan şi se îndreptă spre maşina fugarului, pentru a-i da o mână de ajutor la transportarea bătrânei.

— Unde e? Ahhh! gemu bătrânelul şi se prăbuşi pe asfalt, secerat de puternica lovitură pe care asasinul i-o aplicase în ceafă.

Totul se petrecuse într-o fracţiune de secundă. Apoi agresorul se uită în jur ca să se asigure că nu fusese văzut. În timp ce se chinuia să-l împingă pe bătrân în maşină, auzi un zgomot ce provenea de undeva de sus. În scurt timp zări şi elicopterul ce venea dinspre oraş, pe deasupra autostrăzii, drept spre locul în care se afla.

Jeremy abandonă şi maşina şi victima sa şi se îndreptă în fugă spre jeep-ul ce părea că-l aşteaptă pentru a-l duce spre libertate.

Porni motorul şi demară în forţă, fiind convins că până la urmă tot va scăpa.

* * *

— L-au localizat! Unul dintre elicopterele noastre e pe urmele lui.

— Unde e?

— Mai aproape decât credeam! La kilometrul 13, în drum spre Santa Monica.

Brian începu să vorbească agitat în staţie, folosind diferite denumiri codificate.

Detectivii Eric Black şi Jane Heron renunţaseră a mai încerca să înţeleagă ce spune Brian şi aşteptau înfriguraţi să afle ultimele noutăţi.

— Dacă lucrurile merg bine, când ajungem ar trebui să fie deja arestat. Tocmai se apropie de unul dintre barajele noastre.

— Sigur e el? Cum i-aţi dat de urmă?

— Mike, tipul de pe elicopter, el a făcut toată treaba. E un tip pe cinste, credeţi-mă!

— Cine, criminalul?

— Nu, pilotul.

— Aha!

— Acesta a părăsit cu câţiva kilometri zona pe care i-o repartizasem aşa i-a spus lui intuiţia şi a surprins un tip fugind dinspre un BMW către un jeep parcat la câţiva metri mai în spate. Apoi individul a demarat în trombă cu maşina de teren, abandonând BMW-ul.

— Cu jeep-ul trecea fără nicio grijă de toate filtrele noastre, nu? îl întrebă Eric pe Brian.

— Probabil. Cert e că echipajul care s-a deplasat la locul cu pricina a comunicat numărul BMW-ului găsit abandonat. E maşina lui Brock. Partea proastă e că au găsit aruncat în maşină şi un bătrân probabil proprietarul jeep-ului. Se pare că e în stare destul de gravă şi trebuie transportat de urgenţă la spital. Oricum, băieţii noştri sunt pe urmele asasinului. Îl urmăresc din toate părţile.

Brian mai schimbă câteva replici scurte prin staţie, apoi se întoarse spre colegii săi.

— Avem un elicopter la dispoziţie. Putem merge într-acolo, dacă vreţi.

— Excelent! se bucură Eric.

— Ajungem în cinci minute.

* * *

Broboane mari de transpiraţie acopereau fruntea lui Jeremy Brock. Gonea cu o viteză nebună, privind ţintă la şoseaua din faţa sa.

Lucrurile luaseră o întorsătură atât de ciudată şi de periculoasă! Dimineaţă se trezise liniştit, n-avusese nicio problemă, se simţise invincibil, iar acum era hăituit de elicoptere.

Ce naiba s-o fi întâmplat? îşi zise el, nereuşind să găsească vreun răspuns la această întrebare care-l obseda. Cum or fi dat de urma mea? Pun prinsoare că numai căţeaua aia de poliţistă poartă toată răspunderea acestei urmăriri generale!

Văzu destul de târziu barajul din faţa sa, ce era alcătuit dintr-o sumedenie de maşini de poliţie.

Oricum, nici nu se gândea să oprească. Era hotărât să intre în plin. Dacă trecea, bine. Dacă nu, nu. Ce mai conta dacă trăieşte sau moare! Nu voia decât să fugă, nu mai ştia decât că trebuie să ajungă cât mai departe...

Când ajunse la câteva zeci de metri de baraj, Jeremy îşi înfipse la maximum piciorul în pedala de acceleraţie. În momentul impactului se auzi un zgomot asurzitor, cioburi şi bucăţi de tablă zburară prin aer, iar poliţiştii îşi descărcară pistoalele în direcţia automobilului ce încerca să forţeze barajul.

Cu toate acestea, maşina se dovedi suficient de solidă încât să rămână pe toate cele patru roţi.

În prima clipă, lui Jeremy nu-i veni a crede că scăpase teafăr. Redresă jeep-ul, privi în oglinda retrovizoare şi văzu maşinile răsturnate ale poliţiei.

* * *

— Nenorocitul! A trecut şi de-al doilea baraj! exclamă Brian, enervat.

Huruitul elicopterului îi asurzea pe cei trei. Ca să se poată

auzi, aproape că trebuia să ţipe unul la altul.

— Ce zici? urlă Eric.

— A scăpat. A trecut pur şi simplu prin maşinile poliţiei care erau aşezate de-a curmezişul şoselei.

— Şi acum? întrebă Jane.

— Mai avem puţin şi-l ajungem din urmă, îi anunţă locotenentul Frederiks.

— Voiam să zic: urmează un alt baraj?

Brian îi zâmbi.

— Cred şi eu. Şi încă unul de care sunt sigur că nu va mai trece.

— Pot să te-ntreb de ce?

— Barajul următor e format din două excavatoare, patru buldozere şi multe alte maşini mari, aşezate pe trei linii de-a curmezişul autostrăzii.

Brian începu să discute prin staţie, apoi îi spuse ceva pilotului şi se întoarse spre cei doi detectivi.

— Avem contact vizual cu jeep-ul. Uitaţi-l! Acela vernil metalizat.

— Eu nu văd nicio maşină de teren de culoare gri, exclamă Eric.

Cum erau încă destul de departe, Brian continuă:

— O să-l vedeţi îndată mai clar. I-am spus pilotului să se poziţioneze deasupra lui, dar puţin mai în spate. Nu are nicio şansă de scăpare.

Într-adevăr, în scurt timp zburau în cercuri largi deasupra maşinii. Eric decise să nu mai piardă vremea.

— Hai să o luăm înainte şi să coborâm la următorul baraj. Vreau să fiu pe faţă când vom pune mâna pe el.

* * *

Jeremy transpira îngrozitor şi îşi simţea faţa extrem de năclăită din cauza machiajului care i se întinsese. Aruncă pălăria pe scaunul din dreapta, îşi smulse mustaţa care îl enerva cumplit şi, scoţându-şi peruca, se şterse cu ea pe faţă. Oricum, nu mai avea nevoie de această deghizare. Aflaseră, deja adevărata lui identitate!

Deodată, auzi din nou zgomotul de motor care parcă venea

din înaltul cerului. Scoase capul pe fereastră şi, privind în spate, văzu că este urmărit de elicopterul acela blestemat. Aparatul se apropie foarte mult, zăbovi o vreme, după care o luă înainte în direcţia în care rula şi Jeremy Brock.

Fugarul blestemă pasărea mecanică ce nu-i dădea pace şi pe cine a inventat-o, apoi strânse mai bine volanul în mâini şi îşi încleştă maxilarele într-o încrâncenare oarbă cu timpul, cu el, cu elicopterul poliţiei, cu lumea întreagă…

Singur împotriva tuturor! se îmbărbăta el cu voce tare, gonind mai departe.

* * *

Eric privea zecile de poliţişti ce se agitau pe autostradă. Lăsaseră un culoar liber ca, totuşi, să poată trece maşinile ce n-aveau nicio legătură cu ambuscada.

— Chiar că n-are cum să mai scape! exclamă Eric.

— Mai ştii? răspunse Jane. După câte s-au întâmplat, nu mai cred în nimic. Doar în ceea ce văd cu ochii mei.

— A! Că tot mi-am amintit. Ce ţi-am zis eu, detectiv Heron? Că tipul e dubios şi să ai grijă?

Jane nu-i răspunse. Era nervoasă la culme, mai ales pentru faptul că partenerul ei avusese dreptate. Cât fusese de proastă…

— Când te-am prevenit, te uitai la mine ca la extratereştrii din filmele lui Spielberg! Vezi că nu m-am înşelat în privinţa lui? Nasul meu de copoi nu m-a dezamăgit nici de data asta.

— Se apropie, se auzi dintr-o portavoce. E la un kilometru de aici. Toată lumea la posturi!

Jane şi Eric fură şi ei traşi în lateral după nişte parapeturi improvizate, în timp ce poliţiştii înarmaţi îşi ocupau poziţiile dinainte stabilite.

Deja se putea vedea maşina apropiindu-se în viteză. Noroc că la acea oră nu era aglomeraţie pe autostradă.

— Ăsta e nebun! murmură detectivul mai mult pentru el când înţelese că directorul n-avea de gând să încetinească.

În scurt timp, jeep-ul lovi în plin primele maşini, ricoşă dintr-un buldozer care se afla în linia a doua, se răsturnă de câteva ori şi se opri într-un bloc de ciment adus acolo cu macaraua.

Eric sări de la locul lui şi se îndreptă spre fiarele

contorsionate.

— Nu trage nimeni! răcni el, ridicând o mână în aer.

Având impresia că ceva se mişcă sub mormanul de fiare, îşi scoase pistolul Browning de 9 mm şi ţipă cât putu de tare:

— Jeremy Brock, eşti arestat! La cea mai mică mişcare, îţi zbor creierii aceia de dement! Ţine-ţi mâinile la vedere!

Neauzind niciun răspuns şi nevăzând vreo altă mişcare, se apropie încet, cu pistolul îndreptat spre locul în care se aflau resturile contorsionate ale jeep-ului.

Ajuns la câţiva metri distanţă, auzi zgomotul unei împuşcături şi, în aceeaşi secundă, simţi o arsură puternică în zona gâtului. Îşi duse o mână la rană, după care se prăbuşi la pământ şi leşină.

CAPITOLUL XXI

Detectivul Eric Black îşi reveni spre seară. Se afla într-o cameră de spital, alături de un bătrân ce dormea dus. Spre surprinderea lui, nicio durere puternică nu-i provoca vreo suferinţă. Doar undeva în zona gâtului simţea o usturime.

Oare am murit? se întrebă el, apăsând pe un buton pentru a chema asistenta.

Într-un minut, o doamnă în vârstă, îmbrăcată într-un halat vernil, îşi făcu apariţia însoţită de partenera lui de o viaţă, Jane Heron.

— V-aţi şi trezit, domnule Black? Cum vă simţiţi?

— După ochii lui şi privirea pierdută pe care o are, eu cred că n-o mai duce mult, îl luă poliţista peste picior. Să-i aduc o lumânare, să chem un preot?

Angajata spitalului se făcu că n-aude ironia lui Jane şi îi vorbi pacientului în continuare:

— Aveţi doar o rană superficială la gât. Mâine puteţi părăsi spitalul, cu condiţia să mai rămâneţi la pat vreo două-trei zile. Sunteţi în afara oricărui pericol, detective.

— Asta înseamnă că va trebui să lucrez din nou cu el? făcu poliţista pe acelaşi ton. M-am bucurat degeaba…

— …Mai taci din gură! reuşi Eric să spună înainte ca partenera lui să vorbească din nou.

— Dar atunci de ce a leşinat, dacă rana este superficială? De frică? Vai de capul tău, colega! Rău ai ajuns!

— Dacă nu aveţi nevoie de nimic, eu am să mă retrag, spuse asistenta şi părăsi salonul. Nu înainte de a vă administra un sedativ, adăugă femeia, scoţând o seringă din buzunar.

— Acum ai rămas pe mâna mea, domnu' detectiv. Ia spune, ce tratament vrei să-ţi aplic?

— Încetează o dată! Mai bine mi-ai spune ce s-a întâmplat din momentul în care mi s-a stins lumina!

— Ce să se întâmple? Câţiva poliţişti au tras şi ei, însă au fost

opriţi imediat de şeful operaţiunii, ca să nu te nimerească şi pe tine. Totuşi, au reuşit să vâre cinci gloanţe în Brock.

— L-au omorât?

— N-a avut norocul ăsta! Niciunul nu i-a atins vreun organ vital. Şi nici măcar n-a leşinat ca alţii…

— Ce să spun!...

— Peste vreo zece zile va fi tocmai bun de puşcărie. Asta în cazul în care nu este declarat nebun ca să ajungă în vreun ospiciu de „glumeţi”.

— Unde e internat? Se află sub pază severă?

— Sunteţi colegi. Zace cu un etaj mai sus şi este păzit de un poliţist şi de sergentul Mann. N-are nicio şansă de a evada.

— Bine, m-am mai liniştit. Aţi scos ceva de la el?

— Încă nu. Doctorul care-l îngrijeşte nu ne lasă să-l interogăm decât mâine.

— Tare l-aş mai lua puţin de guler acum!

— Nu te forţa ca să nu faci vreun cheag de sânge pe creier. Pardon! De fapt n-ai pe ce… Acum te las să te odihneşti, partenere. Ne vedem mâine pe la 10.00. E bine?

— Perfect, numai pleacă o dată! Ştii că sunt alergic la ironiile ce mă vizează.

— Noapte bună, partenere!

* * *

Puţin înainte de ora stabilită, Jane intră în salonul lui Eric şi-l trezi din somn.

— Da’ ştiu că ai dormit, nu glumă!

— Cât e ceasul?

— Puţin înainte de 10.00.

— Nu mergem să-l interogăm pe fostul tău iubiţel?

— Nu mai e nevoie şi nici nu se mai poate, deocamdată.

— De ce? sări detectivul alarmat. Să nu-mi spui că a scăpat!

— Nici vorbă. A făcut mărturisiri complete dis de dimineaţă, iar apoi a fost transportat în spitalul penitenciarului de maximă securitate din Pasadena. Între timp am găsit-o în viaţă pe Irene Baltimore, în pivniţa unei cabane închiriate de criminal.

— Mi-aţi făcut-o! ripostă Eric furios.

— Dacă ai dormit buştean…

— Numai sedativul acela e de vină!

— Da, probabil că a fost prea puternic pentru firava ta persoană… Oricum, în momentul de faţă nu mai e nimic de făcut. Hai să mergem! Am venit să te duc acasă cu maşina, iar pe drum îţi voi povesti întreaga tărăşenie.

— Ai fost de faţă la dezvăluirile asasinului în serie?

— Da. Steve m-a sunat de urgenţă şi m-am prezentat cu maximă operativitate. Brock a avut amabilitatea să mă aştepte, demonstrându-mi astfel că încă ţine la mine.

— În acest caz, n-ar fi rău să-l aştepţi vreo 20 de ani până îşi ispăşeşte pedeapsa şi pe urmă să vă căsătoriţi. Altcineva oricum nu cred să te ia până atunci…

— Mă bucur nespus că ai început să fii porc din nou, aşa cum te ştiu! Asta înseamnă că te simţi bine. Acum, mişcă, până nu te îmbrâncesc de la spate!

Eric îşi credea partenera în stare de aşa ceva, astfel încât nu aşteptă să fie invitat de două ori.

După ce se urcară în maşină, o rugă:

— Poţi face un lucru pentru mine?

— Să nu-mi spui că vrei să-l vizitezi pe căpitanul West, că nu te cred!

— Ce, ai înnebunit? Voiam doar să dăm puţin pe la Monica’s. Tare aş mai bea ceva!

— O.K. Vrei să-l chem şi pe Steve?

— Nici vorbă! Iar o să bea pe banii mei. Ai uitat că îi datorez pe puţin o navetă de bere?

{1} Nu mai am pe nimeni, de-acu’-naintee... (n.r.)
{2} Sistemul Naţional de Date (n.r.)